

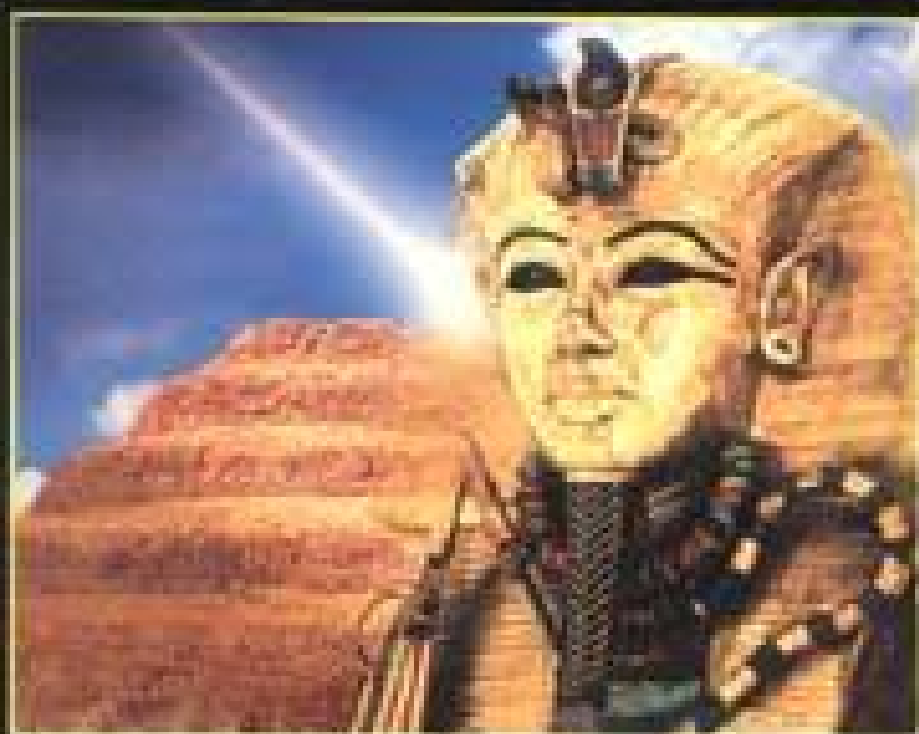
ПОРЕДИЦА

КНИГА
103

ЕРИХ ФОН ДЕНИКЕН

СТРАШНИЯТ СЪД Е ЗАПОЧНАЛ ОТДАВНА

ЛИТЕРА ПРИМА®

Ерих фон Деникен

Страшният съд е започнал
отдавна

КАМЪКЪТ НА СВЕТИ БЕРЛИЦ

В абатството на свети Берлиц децата ставаха послушници още на петнайсетгодишна възраст. Тази година щяха да бъдат посветени точно осмина юноши и десет девойки. Игуменът със загриженост говореше за „слабия откъм раждания набор“. Повечето момчета и момичета бяха отрасли в манастира, родителите им работеха около свети Берлиц. Сред тях имаше не само манастирски братя и сестри, а и търсачи на диви горски плодове, ловци, занаятчии от всякакъв вид, а и акушери и санитарии. Свързваше ги прекрасният дълг да зачеват колкото може повече деца и да ги отглеждат здрави и силни. От Голямото унищожение надлъж и нашир имаше само няколко групи хора, а игуменът дори предполагаше, че предците им може да са били единствените оцелели след Голямото унищожение.

Никой, дори високоуважаваният игумен и неговият Съвет на познанието не знаеха какво се бе случило някога. Неколцина предполагаша, че някогашните хора са притежавали страшни оръжия и взаимно са се изстребили. Но това мнение не намираще голяма подкрепа сред Съвета на познанието. Не можеха да си представят толкова страшни оръжия. Освен това официалното мнение гласеше, че някога хората са били щастливи и са живели в един свят на изобилието. За какво им е трябвало да воюват? Това беше нелогично и нямаше смисъл. Затова в Съвета на познанието бяха обсъждали възможността човечеството да е било изстребено от загадъчна зараза. Но и тази теория бе отхвърлена. Тя противоречеше на преданията на първото поколение след Голямото унищожение.

Тримата праотци и четирите прамайки след Голямото унищожение бяха разказвали на децата си, че катастрофата сполетяла човечеството през една мирна вечер. Тези предания бяха неприкосновени. Бяха записани в свещената Книга на патриарсите от синовете на праотците. Всяко дете в абатството на свети Берлиц знаеше Песента за гибелта, игуменът я пееше всяка година в тъжната нощ на спомена. Тя беше единственият писмен документ, останал от един от праотците:

„Аз, Ерих Ская, роден на 12 юли 1984 г. в Базел на река Рейн, бях на високопланинска обиколка около Берн заедно с жена

си и приятелите си Улрих Допатка¹ и Йоханес Фибаг² и техните съпруги и дъщерята Силвия.

Тъй като вече беше минало шест часа вечерта, съкратихме спускането си от планината на име Юнгфрау и поехме по тунелите на железницата към върха. Поради строителни работи на върха на планината вече не пътуваха влакове надолу към долината.

Внезапно земята се разклати и части от гранитния таван паднаха върху релсите. Изплашихме се много и Йоханес, геологът, изтегли всички ни в една скална ниша. Вече решихме, че страшното е минало, когато започна страшен грохот. Земята под нас сякаш заплува, чувахме ужасни гръмотевици, каквито не бяхме чували при никоя буря. Трийсет метра под нас се срути долната стена на тунела. После отново стана тихо.

Йоханес каза, че или изригва вулкан, което обаче било много слабо вероятно за този регион, или има земетресение. Трябваше да се покатерим нагоре, за да стигнем горния изход от тунела.

Няколко метра преди изхода започна шумът. Нямам думи да опиша бушуването на природата. Първо вятърът хвърляше сняг и парчета лед по края на тунела, после последваха дървета, скали и покривите на цели хотели, намиращи се в долината. Настана тътен и трясък, каквито никой от нас не бе чувал. Вятърът виеше и трещеше, реवेशе и пишчеше, всичко се разлетя из въздуха, повдигано на хиляда метра височина и запращано отново надолу. Земята се тресеше, стихииите беснееха. Гранитни скали се блъскаха една в друга като кашони от хартия. Ужасната буря ни пощади само защото се намирахме в тунел, чиято долна страна бе затрупана. Благословен да е Бог, всемогщият!

Ужасът на ветровете продължи трийсет и седем часа. Вече нямахме никакви сили и лежахме апатично притиснати един до друг, вкопчили ръце в нашата ниша. Искаше ни се скалата да се срути над нас. Никой човек не може да разбере какво изстрадахме.

Тогавя дойде водата. Сред грохота и трясъка чухме шума и тътена ѝ. Сякаш някой бе преобърнал безкрайният океан.

1. Улрих Допатка е секретар на ААС и личен приятел на Деникен (Ерик Ская) Бел. ред.
2. Йоханес Фибаг освен приятел на Деникен е и известен писател. По специалност е геолог. Заедно с брат си Петер Фибаг е написал множество книги. Впоредицата „Тайни и загадки“ са излизали някои негови самостоятелни работи „Другите“, 1999 г., „Контакти“, 1998 г., „Те са тук“. Наскоро Йоханес Фибаг почина. – Бел. ред.

Огромни водни фонтани се блъскаха и плискаха, свистяха и трещяха по скалните стени. Като при вълненията по морския бряг постоянно се надигаха нови планини от вълни, прескачаха се една друга, бушуваха надолу към долината, събираха се в огромни водовъртежи и отнасяха всичко живо в дълбините. Сякаш се сляха всички води и земята. Вече не искахме да сме живи и крещяхме с все сила от завладелия ни ужас.

Осем часа гърмя водата, после ветровете затихнаха, виенето намаля и стана тихо. Убити от мъка, неспособни да говорим от болки, се взирахме в очите си. Накрая Йоханес изпъзля на четири крака от малкия отвор, който още бе останал на горния изход от тунела. Чух го да проплаква и с мъка го последвах. Сякаш всичко вътре в мен се скъса, после заплаках горчиво. Нашият свят вече го нямаше.

Върховете на всички планини бяха отнесени, като изпилени с огромна пила. Никъде нямаше вече сняг или лед. Изчезнала бе и цялата зеленина, влажните скали проблясваха в бледата, кафеникава светлина. Слънцето не се виждаше, а долу в долината, където по-рано се намираще курортното селище Гринделвалд, сега бе езеро.

Това се случи през 2012 година по християнското летоброе-не. Не знаем дали сме единствените оцелели от Голямото унищожение. А не знаем и какво се бе случило. Нека всемогщият Бог ни помага!“

Осемте юноши и десетте момичета слушаха почтително Песента за гибелта. Игуменът Улрих III я изпя с дълбокия си и силен глас. След кратка пауза той се обърна към послушниците:

„Сега влезте в Залата на спомените и разгледайте с почит реликвите на праотците. Избрани сте заедно с вашите братя и сестри да почитате и разбирате тези реликви.“

Младите послушници влязоха нетърпеливо в продълговатата дървена постройка, която досега познаваха само отвън. Манастирските сестри бяха запалили восъчни свещи, реликвите проблясваха в трепкащата светлина. Тук бяха обувките на светите Ерих Ская, Улрих Допатка и Йоханес Фибаг. Бяха направени от странен материал, който бе мек на пипане като кожа, но не бе кожа. Дори членовете на Съвета на познанието не знаеха какво е. Търпеливо един монах обясни, че може би някога

е имало животни с такава козина. При Голямото унищожение загинали и животните.

Кристиан, със своите седемнайсет години, най-старият от послушниците, вдигна бавно ръка: „Уважаеми братко – попита скромно той какво значат писмените знаци по обувките на свети Йоханес?“

Отговорът дойде с добродушна усмивка: „Всичко, което успяхме да разчетем, са буквите в началото REE и накрая едно K. Още не сме успели да разберем значението им.“

Кристиан отново вдигна ръка: „Уважаеми братко, имало ли е някога животни, по чиято козина са растели писмени знаци?“

„Ти си умно момче – отговори малко несдържано братът – при всемогъщия Бог всичко е възможно.“

В ниша на полутъмното помещение бяха торбите на оцелелите праотци. Търпеливо монахът обясни, че в свещената Книга на патриарсите торбите били обозначени като „раници“, което нямало разумна връзка с торба или чувал.

Отново послушниците бяха изправени пред загадка, защото „раниците“ бяха от многоцветни парчета плат, който не можеше да е такъв. Като обувките на свети Йоханес и торбите бяха меки и гъвкави на пипане и все пак през изминалите двеста трийсет и шест години от Новото време не бяха изгнили. С радост послушниците благославяха всемогъщия Бог – нали живееха в свят пълен с чудеса, които трябваше да разгадаят.

Към тях спадаше и лъскавото въже, намерено в раницата на свети Улрих Допатка. Никой не познаваше загадъчния, еластичен и здрав материал, от който бе направено въжето. Но в свещената Книга на патриарсите пишеше, че материалът се казвал „пластмаса“, явно словосъчетание от миналото, което не разбираха дори високоучените братя от Съвета на познанието.

Странни чувства обхванаха послушниците, когато монахът им показа парче от онази „опаковъчна хартия“. Беше също така матово и кафяво като нещото, върху което свети Ерих Ская бе надраскал Песента за гибелта. Колко ли са страдали почитаните, свети праотци! Какви чудни знания и материали са имали на разположение в миналото!

Първото разглеждане на реликвите продължи един час. Послушниците видяха непознати сечива, тайнствени щифтове и предмети, които в свещената Книга на патриарсите бяха наречени „часовници“. Сред тях и отчасти прозрачен „часовник“ само с една стрелка, която винаги сочеше към залеза на слънцето. Монахът им го демонстрира – накъдето и да се

завъртеше с „часовника“ в ръка, стрелката винаги много бързо се обръщаше в посока на залез слънце.

Празникът на посвещението стигна своя връх. Послушниците не можеха да дочакат момента, когато щяха за първи път да хвърлят поглед на Камъка на свети Берлиц. Съпътствани от усиливащото се пеене на манастирските братя и сестри, пристъпиха в Светая светих. Във всички ниши и издатини по стените горяха лампи, въздухът бе обогатен с тежкия мирис на борово масло. Отпред на тавана на стаята се виждаше кръгла дупка. Светъл слънчев лъч осветяваше олтара. И там, на малка масичка, бе Камъкът на свети Берлиц – най-голямото съкровище, притежавано от абатството.

Игумен Улрих III каза благодарствена молитва. Присъстващите слушаха трогнати с наведени глави. С думите „Свети Берлиц, благодарим ти за този дар от небето!“ завърши тържествената част от празника на посвещението. Сега послушниците заобиколиха игумена. Той внимателно вдигна Камъка на свети Берлиц от мястото му и го показа с прещастлива усмивка на младежите.

Камъкът бе голям колкото длан. Черен и с много малки копчета по него, по които, ако много доближиш лице, се виждаха отделни букви. Горната част на камъка имаше отвор и под него матово блестящ сив фон. Точно до него ясно се четеше „БЕРЛИЦ“ и отдолу с по-малки букви „Преводач 2“.

С върха на пръста си игуменът Улрих III набра думата „любов“ по копчетата. Веднага на сивия фон се появиха буквите „л-ю-б-о-в“. Беше нереално, послушниците почти не смееха да си поемат дъх. После игуменът натисна друго копче и точно под буквите „л-ю-б-о-в“ се появиха, като изписани с призрачна ръка, буквите „l-o-v-e“.

„Алилуя!“, извика игуменът Улрих III и отправи поглед към светлината на тавана.

„Алилуя“, ликуваха в хор послушниците, братята и сестрите. „Силата на Камъка е запазена! Благословен да е свети Берлиц и вечната му сила!“

Игуменът отново натисна копчетата. Този път се появи думата „свещен“ и малко след това буквите „h-o-l-y“.

„Алилуя“, извика игуменът към тавана и множеството му отвърна като ехо с „Алилуя“. Все по-бързо Улрих III набираше нови думи в Камъка на свети Берлиц и всеки път под тях се появяваха нови чужди букви. Беше чудо, непонятно за човешкия разум. Послушниците се споглеждаха с удивление. Осъзнаваха, че са свидетели на същинско чудо. Бе

величав миг.

Накрая Улрих III постави Камъка на свети Берлиц внимателно на мястото му. Замислен и сериозен се обърна към послушниците:

„Камъкът на светия Берлиц е камък за превеждане. С негова помощ езикът на светите праотци може да се превръща в други езици. Камъкът е свещен, защото съдържа вечната сила на слънцето. Три часа слънчева светлина на ден са достатъчни, за да говори Камъкът в продължение на дванайсет часа. Никога той не е разочаровал Съвета на познанието. Той ни помогна да разберем свещените книги на патриарсите и ще ни помогне да разчетем и други писания от миналото, които все още се появяват тук-там.“

Този път колебливо се обади Валентин, вторият по възраст сред послушниците: „Преподобни отче Улрих, откъде идва Камъкът на свети Берлиц?“

Игуменът отговори доброжелателно: „Ти си будно момче. Знай, че Камъкът на свети Берлиц е бил открит от светия праотец Улрих Допатка. В Книгата на патриарсите е записано как свети Допатка го е намерил. Това станало две години, единайсет месеца и девет дни след Голямото унищожение. Светият Улрих Допатка се изкачил по останките на планината, която те наричали Юнгфрау. На неколкостотин метра под върха, който бил разрушен през нощта на унищожението, имало развалини. В Книга на патриарсите, глава 16, стих 38 дори е отбелязано, че руините били от научна станция, която някога била разположена под върха.“

Игуменът пое няколко пъти шумно въздух, преди да продължи: „Знай, момчето ми, че свети Улрих Допатка се е качил по планината, наричана Юнгфрау, с надеждата да намери в развалините нещо полезно. Но може и духът на свети Берлиц да го е насочил нататък, за да намери Камъка на свети Берлиц. Пътищата на Бога са многообразни и неведоми!“

Утре започват да четете свещената Книга на патриарсите. Ще научите много през следващите години. Бъдете послушни и смирени. Възхвалявайте всемогъщия Бог и светите праотци!“

В Книгата на патриарсите всяка глава започваше с думите: „Баща ми ми разказа...“ Първоначално пратекстът на книгата бил написан от синовете на праотците – патриарсите – и се състоеше от общо шестстотин и дванайсет страници. От оригиналните текстове бе запазена само още една трета. Написаното бе почти нечетливо, толкова пожълтяло и размазано бе всичко. Слава богу, манастирските братя и сестри бяха

започнали рано да правят преписи. Изключение правеха първите осем страници, защото бяха написани от праотец Ерих Ская върху онази опаковъчна хартия, която праотците явно са носели в раниците си. Листовите бяха изписани от двете страни с тънка черна боя и никой не разбираше състава ѝ. Носеха данните от християнското летоброене.

После много години не било записвано нищо, докато се появили първите записки върху кожа. Авторите им били патриарсите, синовете и внуците на праотците. Те бяха въвели ново летоброене и брояха годините от момента на Голямото унищожение. Червените букви светеха чисто по тъмножълтите кожи, при което често се случваше няколко кожи да са свързани с въжета от растения. Едва през 116 г. след Голямото унищожение потомците на патриарсите започнали да използват варовиковата хартия. За целта използвали подложка от изплетени на кръст растителни влакна, върху които залепвали тънко варово покритие. За да стане еластично, смесвали варовото покритие с плодови масла.

Изучаването им доставяше голяма радост на послушниците. Учителите им бяха по-старите монаси, а на по-специалните, задълбочени въпроси отговаряха почитаемите членове на Съвета на познанието.

„Почитаеми съветнико – попита една послушница още през четвъртата седмица – защо аз се казвам Биргит, а съседът ми Кристиан, защо има Валентин, Маркус, Вили и Гертруде? Откъде идват тези имена?“

„Това са имената, които праотците дали на синовете и дъщерите си. Били трима отци: свети Ерих Ская, свети Улрих Допатка и свети Йоханес Фибаг. Имали общо четири жени, на които знаем само малките имена: Силвия, Гертруде, Елизабет и Жаклин. От тях праотците имали деца, през първите години след Голямото унищожение всяка жена раждала по едно дете всяка година. Всичките им потомци получили имената, които праотците помнели от миналото. Доволна ли си?“

Сега думата взе Валентин: „Вчера четохме глава 19 и не се разбрахме какво имат предвид под големите птици. Почитаеми съветнико, ще ни го обясниш ли?“

Почитаемият съветник се поколеба за миг, после се усмихна и тръгна бавно към страничната стена, на която висяха закачени на груби дървени щифтове копия от Книгата на патриарсите. Отдели листа с глава 19, сложи го пред Валентин и го накара да прочете на глас текста:

„Глава 19, стих 1: Баща ми ми разказа, че веднъж по обяд, когато над долината прелетяла голяма птица, неговият баща Ерих Ская му разказал следната притча:

Стих 2: По мое време имаше птици, които бяха двеста пъти по-

големи от тази. Стих 3: В коремите на птиците седяха хора, които ядяха и пиеха. Стих 4: През малки люкове можеха да наблюдават земята под себе си. Стих 5: Птиците летяха с неподвижни криле и със скорости, по-бързи от всички ветрове, над голямата вода. Стих 6: Отвъд водата имаше къщи, които бяха толкова високи, че някои от тях докосваха облаци. Затова ги наричаха небостъргачи. Стих 7: В онези градове с небостъргачите живеяха милиони хора. Стих 8: Не знаем какво е станало с тях. Бог да благослови душите им.“

– Е, Валентин, какво ще кажеш за текста?

Момчето вдигна рамене.

– Не ми е много ясно. Големи птици, в които седят хора и дори могат да ядат, не мога да си го представя.

– Значи се съмняваш в думите в Книгата на патриарсите? Валентин замълча. Обади се по-будната Биргит:

– Текстът е от патриарх от третото поколение след Голямото унищожение. Нали подчертава, че баща му му разказал, че дядо му го запознал с параболата. С нея сигурно е имал предвид сравнение.

Послушникът Кристиан, който седеше до Биргит и рядко ѝ противоречеше, защото я обичаше, се намеси необичайно несдържано:

– Аз приемам светите предания дословно и когато не мога да си представя огромни птици, в които хората ядели. Светият Ерих Ская със сигурност не е лъгал сина си, той е бил жив свидетел от миналото.

Разгорещената дискусия, която възникна след това, бе прекъсната от почитаемия съветник:

– Достатъчно вече! Съветът на познанието вече многократно се изказа по глава 19. Направихме запитване и в Камъка на свети Берлиц. Той не знае други думи за големите птици. Така че не може да ги е имало. Само за споменатите небостъргачи се появи думата skyscraper. Може би е имало някакви големи къщи или кули.

Затова днес преобладава мнението, че свети Ерих Ская вероятно е свързвал с големите птици, в които седели хора, някаква визия за бъдещето. Нали знаете, че хората не могат да летят, но изпитват желание да подражават на птиците. Следователно свети Ерих Ская се надявал и желал далечното бъдеще, в което хората като птици щели да летят над голямата вода, без усилия и умора. Вероятно младият патриарх, когато е записал текста, е допуснал грешка. Трябвало е да запише стиховете от 2 до 7 не в минало, а в бъдеще време. Значи не: „тогава имаше птици, които бяха двеста пъти по-големи от тази...“, а „ще има птици, които ще бъдат двеста пъти по-големи от тази“. Разбирате ли, послушници?

Всички мълчаха. Маркус и Кристиан си хвърляха многозначителни погледи. Двамата не бяха съгласни с официалното мнение. Във въображението си Кристиан вече рисуваше големи птици от дебели дървени греди, върху които седяха хора и махаха с ръце към земята.

От месец на месец изучаването на текстовете ставаше по-трудно. Причината бе, че много от оригиналните източници не бяха четливи и затова не можеше да ги има и в отличните преписи. Наред с това още в праизточниците липсваха много места, по средата на текстовете имаше празноти, така че взаимовръзките ставаха неясни. Особено объркващи се оказаха непълните писания от първото поколение. Например глава 3, където се говореше за причината за Голямото унищожение:

„Стих 1: Баща ми ми разказа, че приятелят му Йоханес, геологът, предполагал, че имало падане на голям метеор върху Земята. Стих 2: Рискът от сблъсък с метеорит или дори комета съществувал статистически на всеки десет хиляди години. Стих 3: Мощта на сблъсъка... (нечетливо)... двайсет пъти по-голям от бомбата в Хирошима. Стих 4: (началото липсва в оригинала)...астероидите Географос, Адонис, Хермес, Аполон и Икар допират земната орбита. Стих 5: (началото липсва в оригинала)... скок на полюсите, който довел до промяна в земната ос. Стих 6: Сега северният полюс се намирал при залез слънце... (не се чете). Стих 7: Онова, което някога е било суша, се намира сега под вода, само високите планини и платата се издигат над нея. Стих 8: Някогашните подводни планини би трябвало сега да са над водата... (останалото липсва).“

Затрудни ги още първият стих. Думата „геолог“ или „геологът“ винаги се появяваше заедно със свети Йоханес Фибаг. Но никъде не личеше какво означава „геолог“. Камъкът на Берлиц показва geology, но какво беше geology? Следваше напълно непознатата дума „метеор“. И Камъкът на Берлиц не знаеше друга дума, а към шестте букви на „комета“, той отбеляза само „comet“.

Напълно безпомощни бяха почитаемите членове на Съвета на познанието при понятието „бомбата в Хирошима“. Бяха разделяли думата на всички възможни съставни части и въпреки това не бяха открили никакъв смисъл. „Хир“ можеше да се приеме като „сега“, „Хиро“ бе, ако се чете „и“ като „е“, равно на „херо“ и според Камъка на свети Берлиц означаваше „герой“. А „бомба“ в Камъка на свети Берлиц се превеждаше като „bomb“ и означаваше нещо „хвърлено“ и „избухнало“. Крайната част от „бомбата в Хирошима“ изобщо не можеше да се разгадае, макар че някои членове на Съвета смятаха, че може би става дума за

онази далечна страна от миналото, която на друго място в текста се наричаше „Шина“ (Китай) или „Шима“. За какво ли ставаше дума с тази „бомба в Хиросима“? Най-вероятно за „хвърленото от един герой в Китай“ или „тук (или сега) експлодира героят от Китай“. На тълкуването възразяваха други членове на Съвета, защото се знаеше, че единствено тримата праотци и четирите прамайки бяха оцелели след Голямото унищожение. Така че откъде се е взел героят от Китай?

Също толкова хаотично бе и тълкуването на IV глава. В нея разказваше първият син на свети Улрих Допатка:

„Стих 1: Баща ми ми разказа, че по онова време много гладували, докато забелязали, че водата била пълна с риба. Стих 2: През първите месеци още се надявали да се появи някой самолет. Стих 3: Но не дошъл самолет, а НЛЮ. Стих 4: Те имали възможност дълго и спокойно да го наблюдават, жените и мъжете. Стих 5: НЛЮ многократно се плъзгало меко по скалите на долния бряг. Стих 6: Няколко месеца по-късно целият бряг около водата започнал да се зеленее. Стих 7: Под цветовете те успели да намерят много познати земеделски плодове, сред които картофи, царевица, жито и изобщо всичко, от което хората се нуждаят за прехраната си. Стих 8: Всички били много щастливи и благодарни, но извънземните не се показали повече години наред до момента, в който посетили Ерих Ская.“

Почитаемите членове на Съвета на познанието дадоха на тази глава от Книгата на патриарсите заглавието Песента на надеждата. Стих 1 бе ясен, но още стих 2 съдържаше непонятната дума „самолет“. Камъкът на свети Берлиц я преведе с „aeroplane“, а от сравнението с три други места в текста знаеха, че „аеро“ е въздух. Но какво беше „план“? Камъкът на свети Берлиц го превеждаше като „плосък“. Значи самолет бе „въздух плосък“? Беше отчайващо. Както и да го въртяха и сучеха, не се получаваше нищо смислено. Не бе за учудване, че един достопочтен член ги увери, че трябва да има малка правописна грешка. Синът на свети Улрих сигурно бил написал една буква повече, защото сигурно ставало дума за въздушно течение. Нали в стих 2 ясно се казва, че през първите месеци са чакали някакво раздвижване на въздуха. След Голямото унищожение въздухът бил неподвижен, толкова горещо и задушно било. Затова праотците се надявали на някакъв въздушен повей. Този аргумент направи впечатление на мнозина съветници.

Но трудностите в тълкуването на глава 4 оставаха непреодолими. Какво ли са имали предвид патриарсите с „НЛЮ“? Трябва да е било нещо, което всички участници са могли да наблюдават дълго и спокойно.

Някак си това НЛО бе свързано със земеделската продукция, която няколко месеца по-късно пораснала по бреговете. НЛО трябваше да се свърже с всемогъщия Бог, защото при Голямото унищожение всички земеделски продукти били изчезнали. А сега благодарение на онова НЛО отново ги имало. Как бе възможно? Сигурно ставаше дума за добрия Бог, който не искал да остави да умрат от глад изтормозените прабащи и прамайки. Затова всички били – както чудесно бе формулирано в стих 8 – много щастливи и благодарни.

Членовете на Съвета на познанието познаваха думата „земен“. Означаваше „свързан със Земята“. Следователно при „извънземен“ ставаше дума за нещо, което не е свързано със Земята. И то нещо, което идваше „извън“. Това отново можеше да идва само от Бога или от негов пратеник. По това в Съвета на познанието нямаше никакви съмнения. Всемогъщият бог трябва да е избрал свети Ерих Ская и му е изпратил един или няколко пратеници. Изречението в стих 8 не позволяваше други интерпретации: „...но извънземните не се показали повече години наред, до момента, в който посетили свети Ерих Ская.“

Естествено, чувствителните и интелигентни манастирски братя потърсиха смисъла на този процес. Отговорът дойде като просветление. Всемогъщият Бог бе допуснал да бъде унищожен целият свят. Следователно Голямото унищожение трябва да е било някакво наказание, което Господ изпратил на хората – едно прочистване на Земята. Но тъй като всемогъщият Бог в безкрайната си доброта не искал окончателното унищожение на човечеството, избрал неколцина чисти хора, които щели да оцелеят след Унищожението. Те трябвало да станат праотци на новия човешки род.

Това мнение се затвърди още повече, когато мислителите успели да разтълкуват името на Ерих Ская. Камъкът на Берлиц бе превел името „s-k-y“ като „небе“. Така че Ская се оказал „Небесния“. Разтълкувано бе и името „Ерих“. „Ер“ (той) трябва да е бил човекът, а „Их“ (аз)божественият принцип. Така че Ерих не означаваше нищо друго освен „той е = аз“ или „аз съм в него“. Логично в името Ерих Ская не можеше да се крие нищо друго освен посланието: „Аз съм в него и идвам от небето“.

Брат Йоханес, потомък на свети Йоханес Фибаг, който успя да разтълкува името, бе почетен с Ордена на мислителите.

След четири години и половина от първоначалните осемнайсет послушници само трима останаха верни на изучаването на текстовете. Останалите работеха в абатството или на полето, а послушничките без изключения бяха на родили децата си.

В много отношения Маркус и Валентин се присъединиха към официалното мнение и изнасяха задълбочени доклади в абатството. Кристиан си остана един от съмняващите се и дълбокомислещите. Той се опита многократно да проумее Откровението на свети Ерих Ская. Но то бе една тайна, която можеше да се разглежда само от съответния игумен. Ясният ум на Кристиан не се задоволяваше с тайните на вярата. Той реши да стане игумен.

Пътят към върха на абатството бе труден и нерядко постлан с интриги – един акт на балансиране между Съвета на познанието и властимащите извън абатството. При това Кристиан никога не биваше да казва цялата истина, да не издава най-съкровените си мисли. Как можеше да обяви, че искаше да оглави абатството само за да се добере до Откровението на свети Ская?

С годините Кристиан ставаше все по-самотен. Продължаваше изследванията си, ставаше по-мълчалив и се изолираше. В обкръжението му смятаха, че това се дължи на вътрешния огън, който гори в него. Прави бяха, но не знаеха, че този огън се разгаряше от съмненията в тълкуванията на писанията. Кристиан искаше да знае, а не да вярва. Изучаването на текстовете с безбройните коментари на съветниците се бе превърнало в необозрима каша. Всеки съветник смяташе собствените си мисли за решаващи и се опитваше да придаде тежест на личното си мнение. В по-новите преписи на Книгата на патриарсите се пропускаха все по-големи откъси, защото според формулировката на Съвета на познанието не бяха „смислени и увеличаваха обръкването“.

В глава 45 от Книга на патриарсите бе записано, че няколко дни след Голямото унищожение водата довякла дървета, появили се първите птици, а след седмици тук-там скалните ниши започнали да се раззеленяват.

Съветът на познанието направи от горното чудо, целенасочена намеса на Бога. Кристиан бе против. Някои птици може да са се спасили след катастрофата, да са се скрили някъде в скалните цепнатини, а цветният прашец и поленът са били вдигнати във въздуха, след което отново са паднали на земята. Същото се отнасяше и за различните дребни животинки, които постепенно започнали отново да се появяват. Бог знае къде са се били скрили по време на Голямото унищожение.

Безкрайните дебати бяха смазващи. Ако в оригиналния текст (глава 32, стих 6) се казваше: „Слава Богу, запалката на Ули още действаше и можехме да печем рибата...“, то по-новата редакция гласеше: „Бог подари на свети Улрих Допатка огън, за да могат праотците да затоплят

храната си.“ А това бе същинско фалшифициране на текста! Въпреки твърдо изразеното му несъгласие Кристиан бе в малцинство. Съветът реши да приеме новата версия.

Направо абсурдно бе обсъждането на глава 44, наречена Епохата на ангелите. Оригиналът се четеше така:

„Стих 1: Баща ми ми разказа, че в миналото хората се занимавали с астронавтика. Стих 2: Няколко експедиции били изпратени на Луната и се завърнали здрави на Земята. Стих 3: Технологиата била много скъпа, затова различни нации изпращали научните си пратеници в космическите центрове. Стих 4: За 2017 година, пет години след Голямото унищожение, била планирана втората експедиция към Марс. Стих 5: За да бъдат избегнати напреженията, всички участващи нации били информирани по актуалното състояние на технологиата. Стих 6: Обменът на информации се извършвал чрез пратениците.“

От астрономическите указания (глава 49 до 51) се знаеше, че под „Луна“ се разбира малкото нощно светило, а „Марс“ бе най-външната съседна планета. Бяха известни имената на всички планети, както и строежът на Слънчевата система.

Въпреки яснотата на преданието Съветът на познанието отказваше да приеме като факт понятието „астронавтика“. А и Камъкът на Берлиц превеждаше „пратеник“ и като „angel“. Явно под пратеници се имаха предвид ангелите, нямаше никакво съмнение; още повече че цели девет различни места в текста ставаха смислени с думата „ангели“.

Новата редакция на глава 44, снабдена с безконечни коментари, гласеше:

„Баща ми ми разказа, че в миналото хората наблюдавали космоса. Били обзети от мисълта да отидат на Луната и да се завърнат здрави. По онова време различните народи били посещавани от ангели. Те предупреждавали хората за Голямото унищожение и ги предпазвали от почитането на планетата Марс. За да бъдат избегнати напреженията, нациите били информирани за тези предупреждения. Информациите били пренасяни от ангелите.“

Според Кристиан текстът видоизменяше първоначалния смисъл. Въпреки това Съветът на познанието благослови новата редакция. Съветът, така се казваше сега, бил „вдъхновен от духа“ и бил упълномощен да излее в смислена и разумна форма неразбираемите писания.

Кристиан бе на четирийсет и девет години, когато го избраха за игумен. В чест на светия Ерих Ская прие името „игумен Ерих II“.

ОБЪРКВАНЕТО НА ТЕКСТОВЕТЕ

„Който не може да атакува мисълта, напада мислещия.“

Пол Валери, 1871–1945 г.

Преданията на човечеството, съчинени преди хилядолетия, съдържат много дивотии. В тях гъмжи от фантастични истории, определяни отчасти като „митологии“, отчасти като „легенди“, но разглеждани и като „свещени книги“. Много от фантастичните истории имат претенции за абсолютната истина, защото „писано е“. Първоначалните версии били диктувани уж лично от Бога, или ако не от него, поне от някои архангели, небесни духове, земни светии или вдъхновени в гностичен смисъл хора. (Днес под „гносис“ се разбира езотерично проникната философия, мироглед или религия. Думата „гносис“ идва от гръцки език и означава „познание“.)

Безспорно тези писания съдържат много безсмислици и пожелания. Били обожествявани и издигани на пиедестал популярни водачи, мечтатели превръщали фигурите на облаците в небесни знаци или всекидневни събития като смъртта били описвани като пътувания към долния свят. Нещо по-лошо: нашите любознателни предци, вдъхновявани от истинската вяра и в стремежа си да разберат текстовете, подправяли и фалшифицирали писанията. Свързвали събития, които в оригинала нямали нищо общо помежду си. За по-доброто им разбиране се добавяли вмъквания от чужда ръка, които после изведнъж фокус-мокус – се предавали по-нататък отново като оригинали. Преплели се морал, етика, племенна история, добавени били чужди елементи от други културни области и се фабрикували текстове, чийто произход и първоначален смисъл вероятно никога вече не могат да се установят.

Объркването е разбираемо. В края на краищата става дума за хилядолетни преписи и направо постоянните старания на предшествениците ни да разберат смисъла на историите. Най-понятна е бъркотията в старите текстове, като се вземе предвид, че за постигането ѝ били нужни хилядолетия. Но става и по-кратко.

Ето един пример: Всеки вярващ християнин е убеден, че Библията съдържа Божието слово. А колкото до евангелията, се смята, че спътниците на Исус от Назарет, така да се каже, са записали неговите речи, жизнени правила и пророчества. Вярва се, че евангелистите в края на

краищата са преживели пътуванията и чудесата на учителя си и после са ги записали в хроника. На тази „хроника“ лепнали името „пратекстове“.

Пратекстове ли?

Фактически – и всеки богослов с няколко години висше образование зад гърба си го знае – няма нищо такова. Много използваните и толкова цитирани в теологията „пратекстове“ изобщо не съществуват. Какво имаме в ръце ли? Преписи, които без изключение възникнали между четвърти и десети век след Христа. А тези кръгло около 1500 преписи са от своя страна преписи от преписи и нито един-единствен препис не съвпада с другия. Преброени са над 80 000 (осемдесет хиляди!) различия. Няма нито една страница от тези „пратекстове“, по която да не се появяват противоречия. От препис на препис стиховете били изменени от авторите в съответствие с актуалните потребности.

При това библейските „пратекстове“ гъмжат от лесно доказуеми грешки. Най-известният „пратекст“, Синайският кодекс (Codex Sinaiticus) – възникнал като Ватиканския кодекс през четвърти век бил намерен през 1844 г. в Синайски манастир. Той съдържа не по-малко от 16 000 (шестнайсет хиляди!) корекции, дължащи се на поне седем коректори. Някои места били многократно променяни и замествани от нов „пратекст“. Професор д-р Фридрих Делищ, специалист от най-висока класа, намерил сам около 3000 грешки в преписите на „пратекста“.³

Всичко това става разбираемо, когато вземем предвид, че никой от евангелистите не е бил съвременник на Исус, а никой от съвременниците му не е записал преживяванията си като очевидец. Едва след разрушаването на Йерусалим от римския император Тит (39–81 г. сл.Хр.) през 70 г. някой започнал да пише за Исус и учениците му. Евангелистът Марко, първият в Новия завет, съчинил версията си най-малко четирийсет години след смъртта на кръста на своя учител. А още църковните отци от първите след християнски векове поне били на едно мнение, че „пратекстовете“ били подправени. Те съвсем открито говорели за „вмъкване, оскверняване, унищожаване, поправяне, разваляне и изтриване“. Но това било много отдавна и играта на думи не променя с нищо обективните факти. Цюрихският специалист д-р Роберт Кел отбелязва⁴:

3. Delitzsch, Fr.: Die größte Täuschung. Stuttgart/Berlin 1921.

4. Kehl, R.: „Die Religion des modernen Menschen“, in: Stiftungsfürtniverselle Religion, Heft 6a. Zürich o.J.

„Доста често се случвало едно и също място да бъде коригирано от някой коректор и да му бъде върнат първоначалният противоположен смисъл от друг, според това какви догматични схващания се застъпвали от съответната школа. Във всеки случай чрез отделните, но още повече поради планомерните корекции възниквал напълно неразбираем хаос в текста.“

Всеки, който има Библия в дома си, може да провери тези тежки упреци. Ще го докажа с няколко примера. Отворете евангелията на Матей, Лука и Марко. Първите двама твърдят, че Исус бил „роден във Витлеем“. Марк пък назовава за родното му място Назарет.

Противоречия безкрай

Евангелието на Матей започва с произхода на Исус, „сина Давидов, сина Авраамов“. Изброяват се предшествениците до Иаков, който заченал Йосиф. Последният бил съпруг на Мария. Но каква полза от цялото родословно дърво, след като Исус изобщо не бил заченат от Йосиф (нали Исус бил заченат непорочно). Матей назовава четирийсет и двама предци на Исус – Лука пък седемдесет и шест.

Несъгласие сред евангелистите има и по последните думи на Исус на кръста. Според Марко (15, 34) и Матей (27, 46) извикал със силен глас: „Боже Мой, Боже Мой, защо си Ме оставил?“

Според Лука (23, 46) пък бил извикал: „Отче! В Твоите ръце предавам духа Си.“

У Йоан (19, 30) се казва: „Свърши се! И като наведе глава, предаде дух.“

Дори и за най-впечатляващата случка около Исус (възнесението му) се съобщават различни неща:

Според Матей (28, 16–17) Исус заповядал на последователите си да се явят на планината в Галилея. „И когато го видяха, поклониха Му се, а някои се усъмниха.“ Все още ли? Матей не добавя нищо повече за възнесението.

Марко (16, 19) написал само едно изречение за феноменалното събитие: „А след разговора с тях, Господ се възнесе на небето и седна отдясно на Бога.“ Толкова лесно било то.

Според Лука (24, 50–52) пък Исус отвел учениците си „вън до Витания“. „И както ги благославяше, отдели се от тях и се възнеса на небето.“

Йоан, любимият ученик на Исус, не знае нищо за някакво възнесение.

Това са само няколко примера от библейските текстове, достъпни за всеки, като изреченията са различни във всяка отделна Библия според превода и желанията на съответната църква. (Цитатите ми са от Цюрихската Библия)⁵. Би било хубаво, ако поне богословите бяха на едно мнение! Но те, съгласно схващанията на своята църква, са се хванали за косите. Ожесточено се нападат за тълкуванията си, кога гневно, кога със свещен яд. Лаикът направо не е в състояние да прогледне през гъсталака от противоречия и изопачавания. Колкото до теолозите пък често оставам с впечатлението, че въпреки червения си телефон с най-висшата инстанция постоянно попадат на грешна връзка.

Щом текстовете от една позната епоха (в края на краищата познаваме римската история) са толкова изкривени и извъртяни, какви ли трябва да са преданията, които са на много хилядолетия? Към тези древни писания все едно от кой географски или религиозен край са ни сервирали и мешана салата. Човек може да се удави в хилядите страници с коментари, написани и разработени несъмнено от безукорни и витиевати учени. Само че не са единни. Още по-малко през различните поколения.

Предвид кашата от коментари по преданията на човечеството твърдя, че въпреки умните глави много хваленият метод на изследвания, анализ и сравнения не ни е придвижил и сантиметър напред. Вековните размисли и задълбоченото философстване от страна на безспорно изтъкнати учени не донесоха убедителни отговори, да не говорим за доказателства за Бог, боговете, ангелите или небесните войнства. Литературата на тълкуванията на Библията пълни цели библиотеки. Но никой вече не може да я разбере. Резултатите в най-добрия случай отговарят на съответната школа – и се менят с времето. Вчера едно, завчера нещо друго. Няма значение, нали следващите поколения бездруго не знаят нищо, а често и не искат да знаят какво е било мнението на дявоците им.

В диалога си „Федър“ философът Платон цитира предание, записано от колегата му Сократ⁶

„В Наукратис в Египет бил един от тамошните стари богове, същият, комуто била посветена птицата, която се казва Ибис. Името на бога обаче било Тевт. Той пръв изнамерил числата и пропорциите, после науката за измерване и знанието за звездите. Освен това играта с дъсчици

5. Die Heilige Schrift des Alien und des Neuen Testaments. (Zwingli-Bibel). Zürich 1991.

6. Schleiermacher, E: Platons Werke, Erster Band. Berlin 1804.

и зарове, а също така и буквите...“

Бог Тевт предал писмеността на тогавашния фараон с думите: „Това изкуство, царю, ще направи египтяните по-мъдри и по-богати на спомени, защото е изнамерено като средство за разума и паметта.“

Фараонът бил на друго мнение и възразил на бога:

„Изобретението по-скоро ще влее забрава в учещите се души..., защото доверявайки се на писмеността, те ще си спомнят само външно и посредством чуждите знаци, но не и вътрешно и непосредствено. Така че не за паметта, а за спомена си изнамерил това средство.“

Имал е право. Хилядолетните писания могат само да ни напомнят за нещо, което може би някога и някъде и наистина се е случило. Но не го знаем.

Кой помни още, че добрият Господ – когото и да имаме предвид дълго преди създаването на Земята е сътворил други светове? Това може да се прочете в „Легенди на евреите за правремето“⁷

„В началото Господ сътворил хиляда светове; после създал и други и всички те са нищо за него. Господ създавал светове и ги разрушавал, садил дървета и ги изкоренявал, защото били в безпорядък и взаимно си пречели. И продължил да създава светове и да ги руши, докато сътворил нашия свят; тогава казал: Този ми харесва, онези не.“

Небесен дар

Човекът ли бил онзи, комуто след трудния и продължителен акт на вразумяване хрумнало да надраска първите писмени знаци? Ами, разбира се! Така ли? Преданията от древността разказват, че писмеността била създадена цели две хиляди години преди Сътворението. Тъй като по онова време логично не е имало свитъци пергамент, а и нямало животни, на които да свалят кожата, нямало и метали, а поради отсъствието на дървета липсвали и дървесни плоскости, онази книга съществувала във вид на сапфир. Един ангел на име „Рациел, същият, който седял край реката, извираща от Едем“, предал странната книга на нашия праотец Адам. Трябва да е бил своеобразен екземпляр, защото съдържал не само всичко, което трябвало да се знае, а и предсказания за бъдещето. Ангелът Рациел уверил Адам, че от свещената книга щял да узнае „какво ще те сполети до деня, в който ще умреш“.

7. Berdyczewski, M. J. (Bin Gorion): Die Sagen der Juden von der Urzeit. Frankfurt a.M. 1913 (също за следващите цитати).

Не само Адам щял да черпи знания от чудната книга, а и потомците му:

„И от твоите деца, които ще дойдат след тебе, до последния род всеки, който си служи с книгата..., ще знае какво ще се случва месец след месец и какво между деня и нощта; всяко нещо ще е открито за него..., дали нещастие, дали ще избухне глад, дали ще има много или малко жито, дали ще преобладава дъжд или суша.“

Колко струва някой наричник и дори енциклопедия в сравнение с подобна свръх книга? Авторите на феноменалното произведение трябва да търсим сред небесните войнства, защото след като ангелът Рациел дал книгата на праотеца ни Адам и дори малко му почел от нея, се случило нещо удивително:

„И в часа, в който Адам поел книгата, на брега на реката се запалил огън и ангелът се издигнал в пламъците към небето. Тогава Адам разбрал, че пратеникът бил божи ангел и че книгата му е изпратена от светия Господ. И той я пазеше свещена и чиста.“

Отбелязани са дори подробности по съдържанието на куриозното произведение. Направо не може да се надмине изобретателността на авторите от сивата праисторическа епоха:

„Вътре в книгата бяха вдълбани висшите знаци на свещената мъдрост и в нея се съдържаха седемдесет и два вида науки, които от своя страна се деляха на шестстотин и седемдесет знаци на най-висшите тайни. В книгата бяха скрити също и хиляда и петстотин ключа, които не бяха поверени на светците от горния свят.“

Праотецът Адам чел прилежно книгата, защото само благодарение на небесното произведение изобщо бил в състояние да даде имена на всяко нещо и на всяко животно. Когато Адам обаче прегрешил, „книгата отлетяла от него“. Абракадабра.

Но не за дълго. Адам заплакал горчиво и влязъл до врата във водите на реката. Когато накрая тялото му подпухнало, Господ се смилил. Командирова ангела Рациел при Адам и той му върнал богатия на съдържание сапфир. Но той, изглежда, не помогнал много на човечеството.

Адам предал вълшебната книга в наследство на десетгодишния си син Сет, който явно бил доста будно дете. Адам наистина подробно информирал момчето „за силата на книгата“, както и „в какво се състояли силата и чудесата ѝ. Говорил с него как сам се отнасял с книгата и че я бил сложил в скална цепнатина“. Накрая Сет получил и упътване за използването ѝ и „как да разговаря с книгата“. Само с покорство и

смирение можел да се доближава до нея. Освен това не трябвало да яде лук, чесън и други подправки и предварително трябвало основно да се измие. Праотецът особено наблегнал пред сина си никога да не се доближава до книгата „лекомислено“.

Сет се придържал към бащините указания, учил се цял живот от свещения сапфир и накрая конструирал „...златен сандък, сложил книгата вътре и скрил ковчега в пещера на град Енох“.

Там останала, докато патриархът Енох „на сън не получил откровение за мястото, на което била книгата на Адам“.

Енох, най-умният на своето време, тръгнал рано-рано на път, стигнал названата пещера и зачал. „Направил така, че местните хора да не забележат нищо.“ По някакъв парапсихологичен или друг гностичен начин му било съобщено как да борави с тайнствената книга. А „в часа, в който му се изяснил смисълът на книгата, му просветнало“.

Трябва да са му светнали с цели полилеи, защото Енох: „...вече познавал годишните времена, планетите и светлините, които всеки месец изпълняват службата си, можел да назове също и името на всеки кръговрат и познавал ангелите, които изпълняват работата си.“

Страхотно! Червената нишка, която се проточва с Адамовата книга през поколенията, не се съдържа само на две страници от „Легенди от древността“. В различни раздели се срещат откъслечно продължения и допълнения. Аз не съм добавил нито една дума, но се опитах да събера мънистата в гердана. Къде изчезнала книгата?

С помощта на ангела Рафаел стигнала до ръцете на Ной. В случая Рафаел обяснил на Ной как да я използва. Все още книгата била „написана върху камък сапфир“ и Ной праотецът след потопа научил от нея да разбира всички орбити на планетите, също и „орбитите на Алдебаран, на Орион и на Сириус“. От книгата Ной узнал „...имената на всяко отделно небе... и кои са имената на небесните слуги“.

Не ми е ясно защо Ной се интересувал от орбитите на Алдебаран, Сириус и Орион и какво е можел да направи с имената на „небесните слуги“. След потопа – винаги съм смятал така – оцелелите възрастност би трябвало да имат съвсем други грижи. А, да, Ной сложил книгата „в златен сандък и с него я сложил в ковчега“. Става дума за Ноевия ковчег.

„И след като излезе от ковчега, Ной носел в ръка книгата през всичките дни на живота си. В часа на смъртта си я предаде на Сем. Сем я предаде на Авраам, Авраам я даде на Исаак. Исаак я даде на Иаков, Иаков я даде на Леви, Леви на Кехат, Кехат на Амром, Амром на Мойсей, Мойсей я даде на Иисус Навински, Иисус я даде на старейшините, те на

пророците, пророците я дадох на мъдреците и така от поколение на поколение стигнала до цар Соломон. На него била разкрита книгата с тайните и по този начин станал извънредно мъдър... Издигнал строежи и успял във всичко чрез мъдростта на свещената книга... Благословено да е омото, което е видяло това, и ухото, което го е чуло, сърцето, което го е разбрало и е познало мъдростта на книгата.“

Фантастичната история около книгата на Адам може бездруго да бъде отхвърлена като „свободно съчинение“, ако нямаше някои дреболии, които са озадачаващи. Разбирам желанието да се припише на праотеца ни Адам някаква книга, защото все отнякъде самотният ни прародител трябва да е получил знанията си. За целта не е нужна някаква книга, защото в края на краищата Адам бил буден човек, който ден след ден събирал опит и се учел на нови неща. Разбирам също, че хронистите се питали къде е останала книгата и така съчинили историята на потомците.

Затруднява ме само идеята за „сапфирения камък“. Който и да е бил първият съчинител на историята, е можел да си представи само книги от хартия, пергамент, глинени, дървени или шистени плочки, ако щете и надписи по кожи и скални драсканици. Как, дявол да го вземе, са стигнали до идеята за сапфирен камък? Мисълта за енциклопедия върху скъпоценен камък била напълно абсурдна преди векове, както и преди хилядолетия. Но не и днес. В епохата на компютрите са възможни речници върху микрочипове. Занимават се и с идеята да запаметяват информации в кристали. А Адам дори „разговарял“ с тази книга върху сапфира. Как? Какво само си е представял съчинителят на тази история? И как му е хрумнало да измисля подробности като „седемдесет и два вида науки“, които книгата уж съдържала, „шестстотин и седемдесет знаци на висшите тайни“ и „хиляда и петстотин ключа“? Това са прецизни данни, които не можеш да измъкнеш като фокусник от ръкава и още по-малко да ги припишеш на някой ангел.

Безспорно преди хилядолетия хората са били по-лековерни от нас, но били и по-дълбоко вярващи. Може да са взимали всяка глупост за чиста монета, но вярата им в библейското сътворение оставала във всеки случай непоклатима. Ангелите били смятани за нещо свръхчовешко, нали в края на краищата били мечът и посланиците на правечния бог. С тях шега не бивало, страхували се от гнева им. Защо тогава някакъв писар стига дотам да вгради и ангели в своята научно фантастична история за миналото? Ангелът Рациел донесъл на Адам книгата върху сапфира, а Рациел бил онзи, „който седял край реката, извираща от Едем“.

Нагло и лъжливо твърдение? Не стига това, ами след греха архангел Рациел бил натоварен да върне книгата на Адам.

Не надценявам съдържанието на тайнствената книга и все пак се питам защо непознатият автор е отдал толкова голямо значение на определени звездни констелации. За какво му е притрябвало на Адам и потомците му да познават орбитите на Алдебаран, Сириус и Орион? За земния календар имало по-прости методи.

Ева и НЛО

Ангелът Рациел, който донесъл книгата върху сапфирения камък, се издигнал и „в пламъците към небето“, но едва след като на брега на реката се запалил огън. За огън и летящи возила по Адамово време четем и в апокрифния текст „Животът на Адам и Ева“.⁸ Настоящата версия е от 730 г. сл. Хр., но се базира на ръкописи на неизвестен автор.

„Тогава Ева погледна към небето и видя да идва кола със светлини, теглена от бляскави орли, чието великолепие не може да изрази никой роден от майчина утроба.“ Прамайката Ева като първа очевидка на НЛО? Същият господар, който бил създал Адам и Ева и от време на време се забавлявал в градината Едем, се качил в НЛО:

„И виж, Господ, силният, се качи в колата; четири ветрове я теглеха, херувимите направляваха ветровете, а ангелите от небето вървяха пред тях...“

Дявол да го вземе! От книгата във вид на сапфир Адам бил научил и имената на отделните небеса, както и имената на небесните слуги. За кои небеса изобщо става дума тук?

Древноюдейските „Легенди за древността“ уточняват. Първото небе се казвало „Вилон“, от него били наблюдавани хората. Над Вилон било разположено „Ракиа“, там се намирили планетите и звездите. Още по-горе се намирал „Шехаким“, а над него небесата с имена „Гебул“, „Макхон“ и „Маон“. Накрая над небето Маон е най-високото небе, което се казва „Аработ“. А там „пребивават серафимите, там са свещените колела и херувимите. От огън и вода са направени телата им и все пак остават цели, защото водата не гаси огъня, а огънят не поглъща водата. А ангелите възхваляват Най-висшия, благословено да е името му. Но

8. Fuchs, C.: „Das Leben Adam und Evas“, in: Die Apokryphen und Pseudepigraphen des Alien Testaments, Band II, hrsg. von E. Kautzsch. Hildesheim 1962 (също за следващите цитати).

далеч от блясъка на Господа стоят ангелите; на пространство от трийсет и шест хиляди мили са отдалечени от него и не виждат мястото, където е славата му⁴. Естествено, че в първоначалния текст няма да открием думата „мили“, става дума за мярка, добавена от преводача на мястото на друга неразбираема мерна единица. Числото трийсет и шест хиляди не е променено. Въпреки това историята си остава любопитна, защото различните небеса са обозначени не само с мерни единици, а и с времеви. Между едно небе и друго има „стълби“, а между тях са епохи от „петстотингодишни пътувания“. Ако прочетем последното през съвременни очила, то съответства на разстояние от десет светлинни години при скорост от два процента от скоростта на светлината.

Преразказаните досега предания се водят всички под „Легенди и митове“, а те от своя страна не са напълно за вярване. Само „налудничави басни“, както още преди двеста години иронизирал теологът д-р Айзенменгер⁹. Така е по-лесно. Като неистински исторически разказ легендата е в противоречие с историята. При това митовете и легендите изобщо не съблюдават хронологичното протичане на нещата и ни най-малко не се вълнуват от исторически факти. Легендата е „народна спекулация и народна фантазия“¹⁰ и все пак остава ценно свързващо звено между историческите изследвания и науката. Защото легендата допълва историята, запълва дупките и осветлява мрака. Легендата не възниква от нищото и дори съдържанието ѝ да не съвпада с историческите източници, то тя все пак си остава „религиозната историческа философия на даден народ“. Още гръцкият географ Страбон (около 63 г. пр. Хр. до 26 г. сл. Хр.), автор на 17-томната „Географика“, отбелязва сухо¹¹:

„Не е по омировски да разказваш без зрънце истина.“

Нищо повече от легенди?

Легендата уголемява голямото, омагьосва загадъчното и украсява героите с много фантазия. И все пак тя не е измислена лъжлива история. Винаги е свързана с исторически личности и истински случки. Често тя иска да запази като истина онова, което историците разрушават. Всеки швейцарец-например знае легендата за Вилхелм Тел и изстрела му по ябълката. Историците отнеха вълшебството ѝ. Какво ги

9. Eisenmenger, J.: Entdecktesjudentum. Königsberg 1711.

10. Bergmann, J.: Die Legenden der Juden. Berlin 1919 (също за следващите цитати).

11. Strabon: Erdbeschreibung, übersetzt von Dr. A. Forbiger. Berlin o. J.

интересува тях народната душа? Историята с изстрела по ябълката трябва да се е разиграла. И край!

При това легендите са междуконтинентални, и то не от днес. Такива са били и преди хилядолетия. (На друго място посочих изумителните връзки между Библията и преданията на централноамериканските индианци¹².) Несъмнено и при юдейските легенди (което е лесно за доказване) има сродства с персийски, арабски, гръцки, индийски и дори американски предания. Макар и с други имена и герои, с непознати богове и тайнствени природни явления – ядрото на историята се запазва. Или някой ще ми възрази, ако кажа, че легендата за потопа е световно предание?

В легендите всяка датировка е объркана. Няма значение кога се е разиграло нещо, важното е, че е станало. Но това важи с пълна мяра за много от свещените книги. Като пример ще назова библейската версия на потопа с Ной и неговия ковчег. В нея вярвали, докато на хълма в Куюнджик (някогашната Ниневия) била направена вълнуваща находка. Там археолозите извадили на дневна светлина дванайсет глинени плочки, които някога принадлежали към библиотеката на асирийския цар Ашурбанипал. Те разказват историята за Гилгамеш, царя на Урук, който бил смесица от бог и човек и накрая потеглил да търси своя земен баща с името „Утнапиштим“.

За наше изумление получаваме от Утнапиштим точно описание на потопа; той разказва, че боговете го предупредили за идващия потоп и му поръчали да построи лодка, в които да спаси жени и деца, роднините си и знатчиите от всякакъв вид. Описанието на бурята, на мрака, покачващите се води и отчаянието на хората, които не успял да вземе, имат и днес затрогваща разказваческа сила. И тук можем да прочетем – сходно на разказа на Ной в Библията – историята за гарвана и гълъба, които били пуснати, и как накрая, когато водите спаднали, лодката се приземила на една планина.

Паралелите между разказа за потопа в епоса за Гилгамеш и онзи в Библията са безспорни, в тях не се съмнява и никой изследовател. Смайващото в паралелността е, че става дума за други поличби и други богове. Ако разказът за потопа в Библията е от втора ръка, то разказът в първо лице в епоса за Гилгамеш сочи един оцелял, т.е. разказ на очевидец.

Кой от кого е заел историята? През шейсетте години на XX век се появиха още по-стари версии на същата история, така че къде е

12. Däniken, E. von: Der Gotter-Schock. München, 1992.

възникнала? Кой може да я датира? При това в тази хронологична бъркотия е възможно и невъзможното, а именно, че библейският вариант все пак е по-стар от другите. Моля? Не казах ли току-що точно обратното? И макар че богословите и други сродни учени не обичат да го чуват: Датирането на библейските патриарси до Ной (а и след това) е същинска катастрофа, възникнала от набожното желание за придържане към родовата последователност в Библията. Във всеки случай библейските датировки не са исторически доказуеми. Не могат да се съгласуват и в най-широки рамки. Така съществува теоретичната възможност библейският вариант на историята за потопа в ядрото си да е по-стар от академичния или шумерския, макар че е бил записан по-късно.

Само едно не се е променило: споменът на хората за древните събития. Историческите книги и учебниците изгниват, мухлясват, изгарят, но не и легендата. Тя се задържа упорито в съзнанието на народите и бива отново записвана след всяко унищожение, след всяка война. Легендата е неясната памет, смътният завет от миналото към бъдещето. Така че ще останем при легендите и ще се опитам да оживя древния им дух със съвременни средства.

Ако проследим преданията на човечеството – и този път имам предвид буквално всички по цялото земно кълбо, – то един Господ, Най-свят или Най-висш, добър бог създал първия човек. Поставил това същество в градината Едем или някъде сред прекрасната природа. Според древноюдейското предание градината Едем съществувала много дълго, преди да бъде сътворен светът, и то готова за обитаване:

„...всичките съоръжения и насаждения, също и сводът над нея, както и земята под нея – всичко вече го имало и едва хиляда триста и шейсет години след това били сътворени небето и Земята.“

И се питаме защо след толкова упорити търсения градината Едем никога не била намерена! (За безуспешните търсения писах в предишна своя книга¹³. Вероятно опитната станция с експеримента „Адам и Ева“ – биосфера 1 – била отново ликвидирана. И ако досега винаги съм вярвал, че нашите прародители са били единствените хора в съмнителната градина Едем, то юдейските легенди ме поправят: „Сера, дъщерята на Асер, е една от деветимата, които живи дошли в градината Едем.“ А кои са били останалите шест?

Висшият си бил наумил да създаде човека. Преди това обаче чисто формално – запитал ангелите си какво мислят по въпроса. Те били

13. Däniken, E. von: Wir alle sind Kinder der Cotter. München 1987.

против. „Товага Господ протегнал пръст и ги изгорил всичките.“ Отново попитал другите ангели, резултатът бил същият. Третата група ангели отговорили, че Господ бездруго правел каквото си ще, така че да бъдела волята му. Така той създал Адам „със собствените си ръце“. Първият модел за човек трябва по някакъв начин да е превъзхождал ангелите. Особено ги ядосвало, че човекът щял да има власт над една цяла планета и освен това щял да се плоди. Защото ангелите са безплодни, не могат да се размножават. На небето се стигнало до завист и ревност.

Небесни разправи

„Семаел бил най-големият княз сред тях на небето, защото свещените животни и серафимите имали по шест чифта крила, той обаче притежавал дванайсет. И Семаел отишъл и се съюзил с всички най-висши войнства против господаря си и събрал войската около себе си и слязъл и започнал да си търси другар на Земята.“

Най-висшият не можел да позволи подобен бунт. И станало каквото имало да става: Висшият „събори Семаел и дружината му от мястото на светостта и ги хвърли надолу от небето“. Според юдейската легенда при греха в градината Едем в никакъв случай не ставало дума за прочутата ябълка, а водачът на метежа Семаел прелъстил Ева, която забременяла от него. След половия акт „тя погледнала в лицето му и, я виж, той не приличал на земните, а на небесните“.

Побъркана история? Напълно недостоверна? Продукт само на човешката фантазия? Едва ли. Преписваните през хилядолетията и отново, и отново интерпретирани истории съдържат общо ядро, което се появява постоянно у безброй и живеещи отдалечено народи – прелъстяването на човека. Какво ли се е случило в мъглявото минало на Земята? Нека си припомним: Цялата християнска религия е построена върху това, че Исус е трябвало да дойде, за да спаси човека. Да го спаси от какво? От първородния грях. Който пък се случил в рая, онази прекрасна градина Едем. Дали ябълка или секс, или Едем, решаващото събитие се разиграло някъде. Прелъстяването на прамайката Ева станало чрез змията или чрез изгонения от небето архангел. Съвременните теолози, които се въртят неспокойно на стола си, защото им потъват гемиите, обявиха напоследък, че не е имало първороден грях. С това те отнеха почвата под идеята за избавлението, но това всъщност е техен проблем, не мой.

И сега изпадаме в парадоксална ситуация – според общоприетото

мнение небето е мястото на абсолютното щастие. Небето е нашата цел след смъртта. Всеки иска да отиде на небето – най-после да се освободи от Долината на мъките, свободен от страхове, ревност и завист, свободен от нещастия и беди. Небето е място на копнежите, мечтаната цел на всичките ни желания, реализиране на всичките ни надежди.

Стоп! Нещо не е наред. На небето е имало завист и противопоставяне, спорове и разпавии със смъртоносен изход, преди да е бил създаден човекът. Може би грешно сме разбрали понятието „небе“? Не говорят ли древните текстове за небето като място, където живее всемогъщият бог? Дилемата остава налице дори и ако не вярваме на юдейските предания или ги оставим настрана със снизходителна усмивка. Защото причината за променящия всичко грях бил прелъстителят на Ева. Дори и ако грехът никога не бе се случил, той остава в християнската вяра като основание за по-късното избавление от страна на Исус. Легенда, не-легенда, ако не е имало първороден грях, автоматично отпада всяко основание за спасението. Дали съблазнителят се казва „Семаел“, „Луцифер“ или „дявол“, не променя нищо по същество. Логично, нали?

Както всеки знае от Библията, Бог всемогъщият докарал потопа, за да удави човешкия род. Защо ли всъщност? Нали преди това „свободен си ръце“ направил прачовека и – като вечният Бог – познавал бъдещето. Трябва предварително да е знаел какво щяло да се случи. Или може би не? Тогава под Най-висшия сигурно са имали нещо друго предвид от онова, което аз и милиони вярващи разбират под Бог. Юдейските легенди съобщават, че след прелъстяването на Ева се създали два рода – на Каин и на Авел. Родовата линия на Каин се държала като животни:

„С открита голота вървели родовете на Каин, а мъжът и жената били като добитък. Обикаляли голи по пазара..., и мъжът спял с майка си и с дъщеря си и жената на брат си открито по улиците.“

Злините и коварството на този род се описват в легендите за Содом и Гомора. Жителите им не се придържали нито към законите, нито към морала, и правели каквото си искали. Един малък пример, отново актуален, го онагледява:

„Хората от Содом и Гомора сложили легла по улиците. Който влезел в града, бил хващан и със сила го просвали на едно от леглата. Ако странникът бил по-къс от леглото, то трима души го дърпали за главата, а другите за краката. Човекът крещял, а те не му обръщали внимание. Ако обаче пришелецът бил по-дълъг от леглото, по трима души заставали от двете му страни и го дърпали на ширина и го измъчвали до смърт. Ако чужденецът викал, те отговаряли: «Така става с всеки, който идва в

Содом.»“

И не само това. В общия упадък на нравите и епидемията от сладострастие се присъединили и „паднали ангели“, които слизали от небето на цели групи и си взимали „човешки жени“. Този вид ангели едва ли можем да определим като невинни. Плодовете от телата им израствали като великани:

„От тях дойдоха после исполините, които имаха огромен ръст и които протягаха ръце за грабеж и плячкосване и за кръвопролития. Исполините зачеваха деца и се размножаваха като влечуги; раждаха се и наведнъж по шест.“

Нищо не помагало срещу тази свинщина, вече било невъзможно да се направи селекция на добри и лоши. Какво му оставало на Висшия, освен да издави цялото котило и да започне на чисто? С което всъщност става ясно, че Висшият в никакъв случай не може да е бил същинският бог, когото почитат вярващите от всички религии.

Великани зачевали те, онези „паднали ангели“. За тях писах в предишните си книги и искам по възможност да си спестя повторенията. Само няколко думи за точност:

„Легендите на юдеите за древността“ назовават дори родовете на исполините. Това били Емеритите, или Страшните, после Рефаитите, или Гигантите, имало и Гиборим, или Могъщите, Самсунити, или Хитрите и накрая Авиди, които били Обратните, а и още Нефелим, които били Покварителите.

На Земята трябва да се е събрала великолепна компания. В апокрифите на пророка Барух дори се назовава и броя им¹⁴:

„Бог докара потопа на Земята и унищожи Всичката плът, а също и 4 090 000 исполини.“

Кой свещен или несвещен дух трябва да е подсказал това число на пророка Барух? Естествено, и по отношение на исполините библейската датировка изобщо не е вярна. Например живелият дълго след потопа Давид трябвало да се бори срещу исполини с шест пръста на ръцете и краката, разказва Втора книга Царства (21, 18–22). Една хронологична глупост.

14. Kautsch, E.: Die Apokryphen and Pseudepigraphen des alten Testaments, Bd. 1 und 2. Tübingen 1900.

Зоопаркът на Франкенщайн

Удивлявам се на действията, не на времената, които бездруго вече не могат да се подредят. „Легендите на юдеите за древността“ разказват за странни хибридни същества, т.е. куриозни форми на живот, които не са продукт на еволюцията. Имало същества, които имали „само едно око посред челото“, други, които „притежавали тяло на кон, обаче глава на овен“, други пък с „човешка глава и лъвско тяло“ и накрая дори хора без вратове с очи на гърба и – още по-странно – „същества с човешки лица и конски крака“.

Дали тази менажерия на абсурдното е само безумие, възникнало в обърканото въображение на пианица? Възможно е. И все пак ме смущава двукостта на описаните събития. Защото за подобни чудовища разказва и египтянинът Манетон. Той бил жрец и върховен писар на свещените храмове в Египет. У гръцкия историк Плутарх Манетон се споменава като съвременник на първия владетел от Птоломеите (304–282 пр. Хр.). Манетон живял в Себенитос, град в Делтата на Нил, където написал и тритомния си труд за историята на Египет. Като очевидец бил преживял края на трихилядолетната фараонска империя, като познавач написал хрониката на боговете и царете ѝ.

Пратекстовете на Манетон са се загубили, но историците Юлиус Африканус (поч. 240 г. сл. Хр.) и Евзевий или Еузевий, според изписването (поч. 339 г. сл. Хр.) поместили важни части от произведенията на Манетон. Евзевий влязъл в църковната история като епископ на Цезаря и като раннохристиянски хронист. А Манетон твърдял, че боговете създавали различни същества, смесени създания и чудовища от всякакъв вид. У Евзевий четем следното¹⁵:

„...и те заченали хора с двойни крила; освен тях и други с четири крила и две лица и едно тяло с две глави, жени и мъже и две природи мъжка и женска; по-нататък и други хора с бедра на кози и рога на главите; още други с конски крака, и други с външност на коне отзад и с човешки вид отпред; създали също и бикове с човешки глави, и кучета с по четири тела, чиито опашки като на рибите излизали от задните им части; също така коне с кучешки глави; и хора, както и други чудовища;... така и много драконоподобни създания... и много чудни същества, и различно оформени, чиито образи слагали в храма на Белос и ги съхранявали.“

15. Karst, J.: Eusebius-Werke, 5. Band: Die Chronik. Leipzig 1911.

Манетон, респективно Евзебий имал право с образите. Днес всеки по-голям музей показва скулптури на хибридни същества от античността. Следователно легендите на юдеите и онези на египтяните не разказват само неприятни измислици, а явно описват някогашни реалности. И ако чудовищата от стаята на ужасите никога не са съществували, остава въпросът откъде са взели идеите си съчинителите им, върху каква хранителна почва са расли страшните създания – също така и откъде каменоделците и художниците от древните култури са взели образците си. Явно само от преданията.

А те между другото са педантично прецизни, направо неприятно за глупави легенди и митове.

Библията разказва за строежа на Ноевия ковчег в книга Битие (6, 15 и по-нататък):

„...дължината на ковчега-триста лакти; ширината му – петдесет лакти, а височината му – трийсет лакти.“

Юдейските легенди са по-точни:

„Сто и петдесет камери да е дълго дясното крило, сто и петдесет камери да е дълго лявото крило; трийсет и три камери да е широк отпред, трийсет и три камери да е широк отзад. В средата да има десет помещения за хранителни запаси, освен това още пет склада на лявата страна на ковчега; в тях да има тръби, които довеждат вода; те се отварят и затварят. Ковчегът трябва да е три етажа висок; какъвто е най-долният етаж, трябва да е вторият и третият; на най-долния етаж да живеят добитъкът и дивите животни, в средния да гнездят птиците, най-горният етаж е за хората и пълзящите.“

Светлина за Ноевия ковчег

След като ковчегът бил навсякъде насмолен и всяка цепнатина била уплътнена, в допотопния кораб всъщност трябва да е царяла най-черна тъмнина. Но не било така, защото:

„В ковчега обаче висеше голяма перла, която светеше на всички създания като светлина, която заблестява с пълна сила.“ Ето и две удивителни забележки по въпроса: Книгата Мормон е Библията на църквата на Исус Христос на светците на последните дни, една разраснала се в САЩ религиозна общност. Книгата била предадена на основателя на мормонската църква, пророка Джозеф Смит (1805–1844 г.) от един ангел. Ако се вярва на мормоните, книгата под формата на метални плочи

била скрита хилядолетия наред в един хълм. Само благодарение на два камъка с преводи, които Джозеф Смит получил от ангела Морони, той успял да преведе писмените знаци на английски. В нея се описва историята на яредитите, един народ, който по време на строежа на кулата във Вавилон е напуснал родината си и с няколко кораби достигнал Южна Америка. Корабите били „...уплътнени като бъчви и когато вратите били затворени, те били плътни като бъчви“¹⁶.

Въпреки това в тях не било тъмно, защото Господ подарил на яредитите шестнайсет светещи камъка, по два за всеки кораб, и по време на продължилото триста четирийсет и четири дни пътуване давали ярка светлина. Първа класа! Може би е бил същият тайнствен източник на светлина като в Ноевия ковчег. Според юдейското предание Господ лично начертал на Ной схема на ковчега: „И Господ начерта на Ной с пръст и му каза: Виж, така и така трябва да изглежда ковчегът.“

Не по-различно било и с мормоните. В книга „Нефи“ (1, 6) четем: „Ти ще построиш кораб по начина, по който ще ти покажа, за да преведа народа ти през водата.“

Дали пък мормоните са заели нещо от някои юдейски легенди? Или юдеите от шумерския епос за Гилгамеш или от вавилонския Енума елиш? Защото в тях е записан друг вариант на потопа с оцелелия Атра Харис и – как може да е другояче – бог Енки иска водонепроницаем кораб без отвори. Не липсвали нито компас, нито източник на светлина. Не може да се отговори на въпроса кой от кого е преписвал. Освен това не е нужно да се плагиатства, за да се стигне до легенди и свещени книги с подобни детайли. Какво всъщност ни дава право да изключваме, че източникът на книгата Мормон фактически е бил гравирани върху древни метални плочи? Сигурно само нашето християнско-юдейско деспотично налагане на мнение. И че историята за потопа се повтаря у други култури под различни имена, не доказва, че юдейските разказвачи са я откраднали. В края на краищата имало много потомци на първото поколение след потопа – и всички те разпространявали собствената си версия на историята.

Авторите на различните легенди живели в различни страни, континенти, култури и религии. Още нямало носители на информация, междуконтиненталните пътувания не били на дневен ред. Въпреки това има предания от всички небесни посоки и от безбройни източници, които разказват почти едно и също. Дали в мозъците на пишещите се криел

16. Das Buch Mormon, 16. Auflage o. O. 1966.

един и същи дух? Може би всички те направо маниакално били измъчвани от една и съща мисъл? В никакъв случай. Някои неща не могат да се измислят. Някоя фантазия не може – и то преди хилядолетия! – да е действала по този начин по целия свят. Направо униформените разкази могат да се дължат само на факти, т.е. на праисторически събития. Първоначално разказвали какво е преживял някой. В течение на хилядолетията разказите били оформени с много въображение и били приписвани на собствените народни герои и пророци. В центъра им обаче винаги оставало голямото събитие.

Историята с потопа

По този начин – след първородния грях се озоваваме във втората дилема: Свещените книги съобщават на човешкия род, че добрият Господ предизвикал потопа, за да накаже злото. Потопът явно се е състоял, което вече може да се потвърди и по научен път¹⁷. Освен това международен екип от учени бил локализиран останки от Ноевия ковчег по склоновете на планината Ап Юди. Това е точно онзи масив в планината Арарат, на който според свещения Коран заседнал Ноевият ковчег. Ръководителят на експедицията, геофизикът Дейвид Фазолд, обяснил пред журналисти, че са направили отлични снимки с помощта на наземен радар. Снимките били толкова ясни, че дори можели да се преброят талпите между стените на корпуса. А професор Салих Байрактутан, директор на геологическия институт на университета „Ататюрк“ в Анкара, казал пред журналисти от лондонския „Обзървър“: „Става дума за направена от човешка ръка голяма конструкция, която може да е само Ноевият ковчег.“¹⁸

Следователно дали добрият Господ е наредил да се построи корабът? Във всеки случай тази загадъчна фигура знае много точно какво прави, защото Бог искал да спаси поне някои хора от водните маси. Така че дал на избраника или избраниците (зависи от преданието) указания за строежа. Дори собствено ръчно начертал плановете и/или продикувал точните размери. Раздал загадъчни, светещи перли или камъни и дори компаси. Едва след това започнало Голямото унищожение. Но защо толкова сложно? Ако Бог – и за втори път имам предвид бога на всички религии е искал да унищожи някои несполучливи ангели, исполини или

17. Tollmann, A. und E.: Und die Sintflut gab es doch. München 1993.

18. Bayraktutan, S., laut Die Welt, 17. Januar 1994.

лоши хора, е можел да го направи и само със символично мигане с очи. Или както пише в Корана, свещената книга на мюсюлманите: „Когато той (Аллах) реши нещо, само казва: да бъде – и то е.“ (сура 2, стих 118). Не е нужен кораб с планове и мерни единици, смола или тайнствени крушки за осветление, фактът за строежа на кораба обаче доказва, че някой друг е искал да бъде така или не е виждал друга възможност. Защо била избрана техниката, а не чудото? Истинският бог би трябвало в последна сметка да знае, че техническият вариант (строежа на кораба) след хилядолетия щял само да подхранва съмненията в неговото всемогъщество. Като всезнаещ знаел също така, че някога в бъдеще за потопа щяло да има безброй различни разкази. Защо тогава е предпочел строежа на кораба, а не категоричното божествено решение? Както е известно, чудесата убягват от сметките на критичния разум. Следователно какъв вид бог трябва да е бил онзи, който предизвикал потопа и подпомогнал строежа на Ноевия ковчег с планове и мерки?

Пардон! А ако не е предизвикал потопа, т.е. по никакъв начин не е спомогнал да се издави някогашното човечество, ако потопът е бил природно явление или природна катастрофа – то този бог не е бил богът на религиите. В такъв случай хората са приписали на бога Страшния съд, какъвто той изобщо не е предизвикал. Тогава вярата изтича надолу по реката. Който предпочита природното явление, трябва обаче да обясни защо разказите за потопа са тема на интернационалните легенди, митове и свещени книги.

И още нещо: Потопът като природно явление или като космическа катастрофа (сблъсък с комета или метеорит) с нищо не променя това, че Висшият е бил предварително информиран. Иначе нямаше да може да предупреди протежетата си, не би им диктувал данни за построяването на Ноевия ковчег и не би им дал указания непременно да направят кораба водонепроницаем.

Всъщност досега е ясно само едно: Този бог от преданията в никакъв случай не може да е бил истинският бог, когото почитат вярващите от всички религии. Кой друг остава?

Ученици и напреднали

Ще кажа няколко думи за себе си. Всеки път, когато пиша нещо ново в компютъра, изпадам в същата дилема. Как да обясня на читателите си някоя насока в мисленето, без постоянно да повтарям стари неща?

Лесно им е на учителите и на доцентите в университета. Те приемат, че студентите са схванали предишните знания и могат да продължат да градят по-нагоре. Който не знае азбуката, не отива в по-горния клас. Авторът обаче има съвсем други затруднения. Може да приеме, че читателите му са чели предишните му книги. Тогава повторенията са излишни и изнервящи, нали в края на краищата пише за начетена публика. От тази гледна точка обаче той изключва новите читатели, които не могат да го разберат и са принудени да си купят по-ранните произведения. Това може наистина да носи оборот, но не е много редно. Ако авторът все пак реши да пише само за постоянните си читатели, то той „отглежда“ читателска публика от запознати с въпроса, които скоро образуват нещо като „вътрешен кръжок“. Това са знаещите, информираните и аутсайдерите нямат шанс да следят материала.

Разсичам този Гордиев възел, като си позволявам повторения там, където са неизбежни за новия читател, за да не увисне той във въздуха. При което – и то за постоянния читател – повторенията не са просто повторения. По всеки отделен въпрос има допълнения. Науката не остава и днес аз знам доста повече за легендата за Адам или за допотопния партиарх Енох, отколкото преди седем години. Прилежни библиотекари мъкнат нови книги в кабинета ми, добронамерени читатели насочват вниманието ми към допълнителни източници, учени от различните лагери ме снабдяват с пресни информации. Така че не ми остава нищо друго освен тук-там да поднасям известни неща и да ги допълвам. Постоянният читател може да ги прелисти и да си спести четенето, а „ученикът“ ще е признателен за повторението, дори и да е кратко.

Приемам за известно на всички, че застъпвам теорията, че преди хилядолетия извънземни са посетили добрата ни стара Земя. По въпроса написах двайсет книги и заснех телевизионен сериал от 24 части¹⁹. Подробно съм писал и за причините и техническите способности за посещението. За тях няма да говорим тук, както и за безбройните археологически находки по цялото земно кълбо.

Този път става дума за една ПАЛЕО-СЕТИ-философия (палео = стар, от гр. ез. palaios); SETI = Search for extraterrestrial Intelligence (търсене на извънземен разум); за мисловна конструкция, която осветлява смисъла и безсмислиците в досегашните религиозни схващания и отваря път за нов начин на мислене. В никакъв случай не става дума за нова

19. Däniken, E. von: Auf den Spuren der All-M deb tigen, gesendet von Jan. bis Dez. 1993 bei SAT-1. Dazu die Buchtitel: Auf den Spuren der All-M deb tigen und Raumfahrt im Altertum. München 1993.

религия или, както отбелязват критиците, „ерзацрелигия“.

Религиите изискват вяра, а тук изобщо не се налага да вярвате. Религиите дават обещания, дори и за след смъртта – аз не обещавам нищо. Религиите строят църкви и храмове, в които почитат своя бог и апостоли, светци и пророци. При Палео-СЕТИ-философията няма нито храмове, нито божия почит. И накрая религиите изискват някакви етични норми на поведение – нищо такова няма при мен и съмишлениците ми. И най-последно, религиите събират ежегодния си данък. Чувстваш ли се, уважаеми читателю, финансово използван, защото си купил или заел тази книга?

Другият начин на мислене

Когато огромният кораб майка на извънземните се насочил към нашата Слънчева система, те отдавна били информирани за устройството на третата ѝ планета. Само върху тази синя планета съществували всички предпоставки за живот. Пришълците открили изобилие от жизнени форми, сред които и нашите примитивни предшественици. Въпреки несъвършенствата си те представлявали най-напредналата форма на живот на Земята. Хванали един екземпляр и го изменили генетично, което от днешна гледна точка вече не е сериозен проблем.

По някое време група извънземни решили, че експериментът им с първия Хомо сапиенс бил успешен и всъщност можели да оставят Земята на местните хора. Все пак те били по-умни от всичко, което пълзяло и летяло наоколо, а наред с това разполагали и с идеалните възможности да хващат каквото си поискат – ръцете. За да се постигне разпространението на това същество, бил нужен и женски екземпляр Ева, или както и да са наричали прамайката.

Първите разумни хора не познавали езика, а и откъде ли? Преките им прародители произлизали от маймунското царство, грухтели и тръбели. Така че извънземните решили да проведат програма за обучение. Настанили двойката в изолирана градина – биосфера 1 и им предали първия език, както се разказва в книга Битие (11, 1): „По цялата земя имаше един език и един говор.“ Най-последно Адам можел да нарече всичко с име! Обучението вероятно съдържало и морални норми, и практически указания за земеделието и занаятчийството.

Друга група извънземни експериментирала с наличните на Земята животни. За какво им е било да го правят ли? Екипажът на гигантския

космически кораб, така нареченият космически хабитат, със сигурност познавал и други слънчеви системи и планети освен Земята. Трябва да са познавали поне собствената си родна система. Много от планетите може да са били по-големи или по-малки от Земята, може да са разположени по-близо или по-далече от слънцата си. Може да са по-горещи или по-студени, по-сухи или по-влажни, а и гравитацията може да действа по-силно или по-слабо.

А както е известно, Земята гъмжи от форми на живот, които са се приспособили и към най-невъзможните климатични зони. Северната мечка спи в леда, което едва ли може да се препоръча на лъва; кенгурото извършва огромни скокове, докато костенурката едва пълзи; някои видове змии са се приспособили към тропическия климат и замръзват на студено. Какво по-близо до ума от това да се експериментира с наличието на Земята генетичен материал? Искали да знаят кое животно най-добре се приспособява към околните условия, кое най-лесно може да се използва, както и кой животински вид е най-устойчив. Абсурдно ли изглежда?

Нали ние сме правили и правим същото. Но не по генетичен път (по който едва сега поемаме), а по пътя на селекцията. Отгледали сме швейцарски и немски крави, които днес пасат в тропическия климат на Кения; смесихме породи волове, за да получим по-устойчиви крави с по-висок добив на мляко; кръстосахме овце и кози; отгледахме и смесихме сортове жито, рапица и други растения, за да ги пригодим към новото им обкръжение; а днес тъкмо сме на път да произвеждаме сортове зеленчуци по генетичен път. И господ не знае, какво още ще хрумне на учените ни в тази област и дали изведнъж няма по генетичен път да създадем човек, който ще живее двеста и четирийсет години.

Така възникнали чудовищата, хибридни същества, каквито преди това нямало по земното кълбо. Хората заговорили развълнувано за тях, удивлявали се и се страхували от „божествените“ създания. А след като измрели или били унищожени от потопа, ужасните животни веднага се преселили в народната памет. Превърнали се в митове и легенди, разказвали за далечни времена, в които боговете създали хибридите.

Все пак не подценявам човешката фантазия. Гръцкият поет Омир (около 800 г. пр. Хр.) описал в приключенията на Одисей сирените, които пеели така покъртително, че моряците загубвали волята си и забравяли целите си. Макар че Омир никъде не уточнил външния вид на сирените, въображението на по-късни автори направило от тях крилати жени с птичи крака.

Или гъркът Хезоид (около 700 г. пр. Хр.), измислил чудовището Медуза, от чиято глава излизали змии и чийто вид бил толкова страшен, че хората се вкаменявали. Хезоид със сигурност никога не е виждал чудовището Медуза. Всички познаваме легендите за летящия кон Пегас или за Феникс, който постоянно възкръсвал от пепелта. Всичко това и още много неща произлизат от човешката фантазия, без която не минава никоя приказка. Но фантазията не се пробужда от нищото, тя се нуждае от опорни точки, чрез които цялото вълшебство попада в света на фантазиите. Дори и ако нашият разум (все още) се съпротивлява да вземе предвид зоопарк от чудовища, живели някога, то това не променя нищо в двата непоклатими факта:

1. Античните писатели и историци описали тези създания и твърдели отгоре на всичко, че са били сътворени от боговете.
2. Каменоделците и художниците преди хилядолетия овековечили хибридните същества.

Жадните за секс ангели

Междувременно в кораба майка избухнал метеж. Част от по висшите офицери искали нещо различно от коменданта, Висшия. Няма значение дали водачът на бунтовниците се казва Семаел, Луцифер или по друг начин. В легендата той е наречен „най-великият княз сред другите“, в научнофантастичната балада за космическия кораб „Ентърпрайз“ явно е Първия офицер. Все пак Семаел или Хикс трябва да е имал повече власт от останалия екипаж, защото единствен притежавал „дванайсет чифта крила“. Семаел и метежниците загубили битката на борда и били изхвърлени от небето. Поне в началото това, изглежда, не смутило особено групата. Вероятно са смятали, че благодарение на техническото си превъзходство отново ще вземат надмощие.

Едва стигнали на Земята, и отритнатият екипаж изпитал желание за секс. Във версията от легендата Семаел прелъстил направо Ева: „...и, я виж, той не приличаше на земните, а на небесните.“ Другите членове на екипажа по желание си взели хубави момичета, а и момчета. Ако вярващите от всякакви течения вярват в Библията, не могат да отминат това изречение в Битие (6, 1 и нат.):

„Когато човеците взеха да се умножават и им се родиха дъщери, тогава синовете Божии видяха, че дъщерите човешки са хубави и вземаха си от тях за жени, кой, каквато си избереше.“

Научният спор, бушуващ около думичката „божии синове“ и довел до хиляди страници с противоположни коментари, може да предизвиква у запознатия само уморена усмивка. Понякога „божии синове“ се превежда с „исполини“, друг път с „божии деца“, после пък с „паднали ангели“ или „изменнически духове“. Направо да се разплачеш! Една единствена думичка обръща смисъла в противното. При това всеки специалист, който е учил хебрейски и познава писмените му знаци и значение то им, съвсем точно знае какво казват следните срички:

„Слезлите от горе бяха човекоподобни и много по-едри от хората.“²⁰

Само дете не казват, каквото мислят. Аз обаче го казвам, без никакви условности.

Вечното възражение. Че извънземните не можели да се чифтосват със земните, отдавна не е актуално. Повторенията са излишни. („И боговете създали хората по свой образ и подобие...“)

В драмата на праисторията Висшият (Върховният) явно притежавал по-добри карти от отцепническия екипаж. Той със загриженост наблюдавал ставащото и развитието на Земята. Чрез смесването на извънземни с хора възникнали креатури, които били напълно противоположни на линията на Хомо сапиенс. Това бил първородният грях в митологията. Сега хората наследявали погрешни генетични послания: „И разкая се Господ, задето бе създал човека на земята, и се огорчи в сърцето си“, се казва в Битие (6, 6). По някакъв начин Върховният трябвало да прекъсне експеримента „човек“ и да започне отначало. Но как? Вероятно ангелите изменници разполагали с добри оръжия, можели да се скрият в пещерите или да се окопаят в къщите. Било невъзможно поотделно да се преследват лошите. Дали потопът бил предизвикан преднамерено, или голям метеорит се блъснал в Земята, не може да се разбере от легендите и религиозните текстове. Възможно е да се предизвика изкуствен потоп – днес го можем и ние, а метеоритите постоянно се удрят по глобуса. Във всеки случай Върховният би трябвало да знае точния момент на наводнението. Само така било възможно да се предупреди една група от добрите и да им се дадат съвети за строежа на кораба.

Начинът на разглеждане, с който пренасям древните легенди и религии в съвременна светлина, се вдъхновява от духа на времето. Публично застъпвам това мнение от 1964 г. Тогава канадският вестник

20. Agrest, Matest M.: „The historical evidence of Paleocontacts“, in: Ancient Skies, Vol. 20, Nr. 6, Highland Park, Illinois 1994.

„Нордвестен“ първи има смелостта да отпечата статия от цяла страница от моето перо²¹. По-късно последваха книгите, в които успях да разгледам многото отделни въпроси. Естествено засега мисловната конструкция остава само теория, макар че в някои области отдавна излезе от теоретичния стадий, философията Палео СЕТИ е конструкция, която може разумно да разкрие много от досега напълно необяснимите аспекти на религиозните предания. Във всеки случай актуалното им разглеждане има много повече смисъл от теологичните упражнения, които от хилядолетия не ни позволяват да напреднем и оцеляха само поради задължението да вярваме в тях.

Преди сто и петдесет години богословът д-р Карл Гиргензон писа²²:

„Живеем във време, в което прогресът се извършва със скорости, каквито никога преди не е имало в историята. Онова, което в сегашния момент се струва немислимо за много хора, може вече в някой кабинет или лаборатория да е обмислено или доказано: След няколко седмици ще го знаят всички специалисти, а след няколко години ще е достойние на всички образовани. Никога древният спор между бащи и синове не е бил така изострен, както в наши дни.“

Наука и богословие

Тези изречения са формулирани през 1910 г. Господин професорът Гиргензон е преживял в най-добрия случай само зазоряването на една утопия. Междувременно ние се оказахме посред утопичната реалност. Колкото до мен, аз бездруго съм черноглед относно богословието в досегашния му смисъл. Теолозите може да вярват в откровения, но никога няма да успеят да направят рационално нещо, което не е рационално. При това няма да оспорвам научния характер на систематичната теология. В нея се сравняват текстове с исторически факти, публикуват се ръкописи или се правят опити за оценка на няколко твърдения чрез сравнителен анализ. Например кои пророци кога и къде са се изказвали по образа на месията? Кои от тези твърдения са категорични, на кои трябва да се отдава по-малко значение, кои думи са по-обща, с кои други изказвания се покрива пророческото слово на Хикс? Ако теолозите претендираха за термина „наука“ само за това, нямаше да има възражение.

21. Däniken, E. von: „Hatten unsere Vorfahren Besuch aus dem Weltraum?“, in: Der Nordwesten, 8.Dezember 1964.

22. Girgensohn, K.: Die geschichtliche Offenbarung. Berlin 1910.

С изключение на термина „теология“. В края на краищата той съдържа theos (= бог) и logos (= слово) – божие слово. А точно с това богословието не се занимава. Наистина всички богослови са дълбоко убедени, че се занимават с божие слово (иначе никога не биха си избрали тази специалност), но тъкмо това убеждение вече представлява вяра. Вярват, че свещените и по-малко свещените писания произлизат от божията уста, от бог, който ги издиктувал или ги е разкрил пред избрани люде. Какво остава от текстовете, ако я няма вярата?

Текстовете обаче са загубили своята святост. Може да са достопочтени, защото са стари, може да се отнасяме към тях с уважение, защото описват случки от исторически непознато време, трябва да ги анализираме научно, защото съдържат много интересен материал. И след като липсва светостта на писанията, те могат да бъдат обсъждани делово. Нашата представа за светостта им е онази, която блокира съвременния им анализ.

От друга страна, Палео-СЕТИ-философията също е въпрос на мнение, т.е. мнение, което наистина е отлично подкрепено, но още не може да бъде доказано. Не е ли същото и с теологията? Къде са точните научни доказателства за нейните схващания? Както е известно, едва ли има нещо по-субективно от вкуса и по него не бива да се спори. Но все пак спорят, защото смяната на поколенията заедно с духа на времето бунтува вътрешния мир на хората. Едните искат своята твърда крепост на вярата, а другите искат просвещение. „Наука“ (нем. ез. Wissenschaft) идва от „създавам знание“.

По смисъла на точната наука разкритията на богословието са негодни. Пълни са с противоречия и в края на краищата си остават въпрос на вяра или емоции на отделните школи. Същото се отнася и до Палео СЕТИ-философията. Само че последната показва ясно очертана линия, която прави понятно неразбираемостта и съответства на разума. Палео-СЕТИ-философията внася смисъл в завчерашните безсмислици. Всъщност всички окултисти могат да угасят лампите си, а членовете на тайни братства да съблекат расата си. Отлично продаваната през хилядолетията верска стока все по-трудно ще стига до хората. Едва чрез познаването на настоящето е възможно разбираемо тълкуване на миналото. И това не е някаква глупава случайност, а се корени в природата на въпроса. Както е известно, ябълките падат, когато са узрели. Така моят прададо не е можел да стигне до идеите, които днес застъпвам аз. За него космонавтиката не е съществувала, не е знаел нищо за гени и генни манипулации, за него ангелите били неприкосновените пратеници на бога.

Нямало как да не смята холограмите за видения, а телевизора за говорящо стъкло. Хвала на камъка на свети Берлиц!

Мъглите се вдигат и не защото се сменят хилядолетията, а защото науката и техниката отвориха портите си. Ако хората бяха обсъждали едва през 2010 г. възможностите на космонавтиката, ако едва тогава бяха открили компютъра и бяха разчели генетичния код, щяхме едва тогава да нахвърляме въпросите, които поставяме днес. Да предположим, че праядо ми имал преди двеста години великолепна находка. В усамотената пещера открил изписани плочки, които били разчетени от образованите. По тях имало текстове, разказващи за пътуване от далечен свят към Земята. Тук, така било написано, пришълците били приети от земното население негостоприемно и нелюбезно. Какво е могъл праядо ми или учените отпреди двеста години да направят с подобни писания? Биха признали на непознатия автор „изумителна фантазия“, биха говорили за алегии (= параболи). Щели да спазят правилото: „Бъдете любезни с непознати, дори и да не знаете откъде идват.“ Учените от онова време щели да квалифицират текстовете като епос, само поради времевия им хоризонт нямало да стигнат до главната мисъл: Нямало да прозрат факта за бъдещата космонавтика. Преди двеста години тя не била тема за дискусии за сериозните хора.

Не става дума за закостенялостта на другояче мислещите, макар че този вид хора си живеят доста самовластно в собствената си кула от слонова кост. Става дума за съвременното разглеждане на прастари въпроси на човечеството. А днес то би трябвало да е много по-лесно, отколкото по времето на праядо ми. Вече няма анатели, премахнато е преследването на вещици, а съвременните комуникационни средства позволяват бързото размножаване на новите теории. Разбирам дори гвардейците, които с дебелоглавието на вярващия се опитват да спрат приливите на духа. Те може да предизвикат известно забавяне, както е ставало при всяка теория, но няма сила, която може да блокира разкритията на бъдещето. Онова, което в една страна се забранява под опеката на религията или идеологията, толкова се развива по-бурно в друга страна.

Критиците постоянно ме питат защо съм толкова сигурен, че съм на правилен път. Нали мисловната ми конструкция била само една фикс идея, с нищо недоказуема. Освен това съм подхождал много избирателно и съм взимал само онези пасажи от преданията, които подкрепят теорията им, а не съм обръщал внимание на останалото.

Правилният подбор

Защо всъщност ме обвиняват в онова, което целият свят трябва да прави поради изобилието от материал? Всяка книга, която чета, е подбор на онова, което авторът иска да подкрепи. Възражението, че не било така в научната литература, е хубава приказка, в която все още вярват само девствените студенти. През изминалите четири години изконсумирах около триста богословски произведения – и всеки път накрая излизахе онова, което авторът е искал да каже. Многобройните указания за напречни връзки, особено в докторските дисертации, се използват точно за примери, че противникът е на погрешно мнение по един или друг пункт. Литературният поток във всяка дисциплина вече е толкова огромен, че никой автор по света не може да го обхване. И никой не е в състояние да преработи произведенията на всичките си предшественици или да ги включи в собствения си труд. Налага се да се селектира, баластът излита мълчаливо през борда. В края на краищата специалистът познава мнението на противника и литературата му, а подобно нещо не може да се очаква от лаика. Още по-малко от издателите и търговците на книги. Критерият за оценка предвид задължителната селекция би трябвало да е честното отношение, авторът да каже какво иска и какво търси и защо всичко останало пада под масата.

Религиозните текстове са пропити от етика и морал, които изобщо не ме интересуват. Следователно си спестявам стотиците страници с думи на пророци с предупреждения, заплахи, предсказания и предписания. Не ми е работа да просвещавам читателя защо не може да се яде свинско месо и при какви обстоятелства трябва да се отблъсква жената. Още повече, че всеки специалист знае, че в много от случаите думите на пророците не са оригиналните. По-късните поколения са добавяли, вмъквали, допълвали и са нагаждали стария текст според вкуса си. Така че критерий първи пада под масата. Вторият груб подбор засяга религиозните датировки. Каква работа вършат изречения като: „...Тара роди Авраам, Авраам роди Исаак...“, щом Авраам вероятно изобщо не е съществувал?

Казахте ли нещо? Че все пак има текстове за Авраам, за него са писани истории, а преживяванията в апокалипсиса на Авраам дори описват детайлни подробности. Правилно. Подобни текстове има и те са много ценни и за моя труд. И все пак не може да се докаже, че те са сигнали от ръката на Авраам или най-близкото му обкръжение. В

Хрониката на Йерамеел²³, която се базира на още по-стари източници, се твърди, че Авраам бил най-големият маг и астролог. Знанията си бил получил директно от ангелите. На нас, християните, ни е втълпявано, че Авраам бил праотец на човечеството; в действителност всички учени изобщо не са сигурни дали е съществувал и какво означавало името му.

Франц М. Бьол, професор в университета в Лайден, констатира²⁴:

„Името Аврам, което не се среща никъде освен в Битие 11, 26–17, 5, означава величавият баща или бащата е величав. По такъв начин думата патриарх може да се приеме като превод на това име... най-вероятно при Авраам става дума само за диалектен вариант (= разтегляне) на по-често срещаното име Ав-рам.“

Горната констатация е от 1930 г., но до сходен извод стигнали и по-късните учени. Само пет години след професор Бьол Журнал за библейска литература отбелязал кратко и ясно²⁵:

„Първоначално Авраам не било лично име, а име на божество.“ Оттогава са изминали шейсет години на изследвания на Авраам, но те не донесоха яснота. В публикация на Йелския университет чета забележителното изречение²⁶:

„Вероятно никога няма да сме в състояние да докажем, че Авраам наистина е съществувал.“

Следователно как при тази теологична бъркотия мога да взимам предвид в работата си датировките на някакви думи на пророци? Още повече, че същият театър се разиграва и около другите пророци? Йезекиил, един от главните свидетели за Палео-СЕТИ-философията²⁷, трябвало да претърпи през вековете невероятни преображения. В един труд от 1981 г. са обработени не по-малко от двеста и седемдесет изследвания на пророка²⁸. Цифром и словом двеста и седемдесет учени глави посветили години от живота си на изучаването на Йезекиил. Образът на пророка претърпял изумителни изменения. Първоначално словото му било неприкосновено, после се появил „визионерът“, накрая „мечтателят“ и „фантастът“, а в по-ново време превърнаха Йезекиил в

23. Gaster, M.: The Chronicles of Jerahmeel. New York 1971.

24. Bohl, F. M. Th.: Das Zeitalter Abrahams. Leipzig 1930.

25. Albright, W.F.: „The Names Shaddai and Abraham“, in: Journal of Biblical Literature, Vol. LIV, 1935.

26. Seters, J. van: Abraham in History and Tradition. New Haven/London 1975.

27. Blumrich, J. F.: Da tat sich der Himmel auf. Die Raumschiffe des Propbeten Hesekiel und ihre Bestätigung durch modernste Technik. Düsseldorf 1973; Beier, H. H.: Kronzeuge Hesekiel, München 1985.

28. Lang, B.: Ezechiel. Der Prophet und das Buch. Darmstadt 1981.

„каталептик“ (което означава болен от шизофрения с гърчове). И Йезекииловите текстове били подложени на теологична аутопсия. Обявили горкия пророк за „псевдо-Йезекиил“, чиято книга от 200 г. пр. Хр. била събрана от различни други текстове²⁹:

[#27 Torrey, C.: Pseudo-Ezekiel and the original Prophecy. New Haven 1930.]

„Няма съмнение, че описанието почива върху визионерско преживяване и че визията в никакъв случай не е само форма на писателско изображение.“

А днес? Широко мнозинство от теолозите са на мнение, че книгата на Йезекиил е произведение на няколко редактори – плюс текстове от самия пророк, – смесени с актуални за времето допълнения.

Кой може сериозно да ме упрекне, че взимам пресните листа от тази мешана салатата? Освен това салатата съдържа съставки, които я правят направо невъзможна за консумация. В свещените книги се срещат имена и датировки, които са така неподходящи за салатата като нарязани на дребно подметки от обувки, каквито могат да се прочетат например в книга Битие (15, 13 и 16):

„И рече Господ на Авраама: знай, че твоите потомци ще бъдат пришълци, не в своя земя, ще ги поробят и ще ги угнетяват четиристотин години... в четвъртия род те ще се върнат тука...“

Британската археоложка Катлийн М. Кениън отбелязва жлъчно³⁰:

„Хронологията противоречи на самата себе си. Да се приеме период от четиристотин години като престой и същевременно да се констатира, че още четвъртото поколение след отиването в Египет ще участва в Изхода, са толкова явно несъвместими твърдения, че човек трябва да квалифицира резултиращото от това твърдение като неисторическо.“

Теологичните възгледи са не само непрогледни, а и се менят с всеки професори всяко десетилетие. Какво остава? Загадъчните разкази. Онзи вид истории, в които авторът пише в първо лице, т.е. пресъздава преживявания в Аз-ова форма. Както в легендите и митовете, и в религиозната литература се запазва ядрото на преданието. То е онова загадъчно, което не са променили и по-късните редактори. А защо не? От една страна, защото самите те не са го разбирали. По думите на пророците лепнела мистерията, която трябвало неизменена да се предаде на следващите поколения. От друга страна, защото не се осмелявали да

29. Smend, R.: Der Prophet Ezechiel. Leipzig 1880.

30. Kenyon, K. M.: Die Bibel und das Zeugnis der Archäologie. Düsseldorf 1980.

припишат собствените си мисли на достопочтения пророк. Защото тогава трябвало да лъжат в първо лице. Само от непонятното, мъгляво време идвал първичният разказа за преживяното: „Видях... Чух... Върховният ми каза...“. По-късните редактори действали само като вмъквачи преоформители, опитвали се да направят разбираемо непонятното. И тъй като самите те не го разбирали, днешният хаос е пълен. О, ако само бяха преписвали старите текстове, непроменени и без добавки! Но това не е възможно за мислещия човек. И днес не го умеем. Вече има версии на Новия завет под формата на комикси и други, още по-ужасни вариации. Уж за да се „пригоди към времето“ Светото писание или да се направи разбираемо за младежта, но: „С нечисти средства се получава нечист резултат“ (Махатма Ганди, 1869–1948 г.).

Селекциониране, но правилно!

Решетото на подбора ми пропуска всичко, което е напълно неразбираемо в днешно време. Което не изключва, че след двайсет години може да бъде анализирано под нова лупа. И който твърди, че подобен подход бил „ненаучен“ и че така не се прави, бих отпратил към юдейските учени, които преди векове и хилядолетия били изправени пред съвсем същия проблем. И те не знаели какво точно означавали древните текстове и така всяка дума и всяко изречение били обръщани и превъртани по десет пъти, тълкували ги отново, а следващото поколение ги формулирало отново. Писмени доказателства за това ни предлагат многото книги Мидраш. Известните под това наименование литературни произведения съдържат писмените изследвания на най-изтъкнатите мъдрци през вековете. „Мидраш“ е произведение на „тълкуването“, на търсенето на смисъла. Не очаквам от читателите си да си купят „Мидрашим“, затова ще го демонстрирам с няколко примера. Следващият цитат е от „Мидрашим Берешит Рабба“, който се състои от цели сто глави³¹:

„Бог каза: Нека да направим човека. С кого се е съветвал Бог? Според равина Йошуа в името на равина Леви: С делото на небето и на Земята. Също като цар, който има двама съветници и нищо не прави без тяхното одобрение. Според равина Самуел бар Нахман Бог се съветвал с делото на всеки отделен ден. Като цар, който имал съдебен съвет и нищо не правел без негово знание. Според равина Ами Бог се съветвал със сърцето си. Като цар, който поръчал на майстор-строител да му направи

31. Der Midrasch Bereschit Rabba, übersetzt von A. Wunsche. Leipzig 1881.

палат; когато видял папата, не го харесал; тогава на кого да се ядосва? Явно на майстора. Също така и Бог се ядосвал на сърцето си.“

Въпрос на виждане, възникнал от доброто желание да се направят приемливи загадките от преданията. До ден днешен човекът не е разбрал тези загадки. Така в „Мидрашим“ се обсъжда и оценява изречение по изречение от светите писания. Вярващите учени били въодушевени от тези текстове, те трябвало да имат някакъв смисъл – така че търсели и разтягали, сравнявали и изпускали. За по-добро разбиране ето още един пример от „Мидраш Шемот Рабба“, който се състои от петдесет и две глави и третира текста на книга Изход³²:

„Товага Бог каза на Мойсей. Според равина Мамал Бог му казал: Искаш да научиш името ми, наричат ме по делата ми, понякога се казва Бог всемогъщия, понякога Саваот, понякога Елоим, когато вода война срещу осквернителите, се казвам Саваот, когато налагам наказания за греховете на хората, се казвам всемогъщия Бог, а когато се смилявам над света, се казвам Йехова, защото това име не изразява нищо друго освен качеството на милостта...“

И така продължава страници наред. Нови имена, нови тълкувания. А всичко заедно доказва само факта, че още изтъкнатите юдейски учени вече не разбирали първоначалния текст.

Така че как да правя подбор? Какъв подход да приема? Как да филтрирам написаното от учените в миналото и настоящето, кои пасажки някога и някъде са били оригинали и кои не?

Когато пишат за живота на Авраам³³, че при раждането му от небе то слезли ангели, баща му бил идолопоклонник, а Авраам го върнал тъпкано на вавилонския цар Нимрод мога да приема, че това са набожните желаниа на по-късните редактори. Просто са се постарали да изградят образа на праотеца Авраам и да му припишат съответния произход. Ако обаче Авраам (или който и да е бил в оригиналния текст, името е без значение) започне да говори в първо лице, ако разказва преживяване, което му се е случило (или на праавтора), наострям уши. Тези текстове за мен са от по-първо качество, още повече, ако става дума за удивителен епизод от космоса, което никой по-късен редактор не би могъл да измисли. Защо не ли? Защото му липсвали знания за подробностите.

В текста, който богословите наричат „Апокалипсис на Авраам“, първоначалният автор Хикс описва как на земята слезли „две небесни

32. Der Midrasch Schemot Rabba, übersetzt von A. Wunsche. Leipzig 1882.

33. Beer, B.: Leben Abrahams, nach Auffassung der jüdischen Sage. Leipzig 1859.

същества³⁴. Двамата небесни понесли Авраам (ще останем при това име) нагоре, защото Върховният искал да говори с него. Авраам уточнява, че двамата не били хора („нечовешки дъх“) и че много се страхувал. Авраам свидетелства, че двамата небесни имали бляскави тела „като сапфир“. Накрая се вдигнал пушек, после огън и „после се издигнахме на горе, сякаш с много ветрове“. Авраам видял „във въздуха, на височината, на която се изкачихме, мощна светлина, която не може да се опише“ и накрая високи фигури, които си подвиквали думи, „които не разбирам“. А за онези, които все още не са го схванали, Авраам категорично и недвусмислено заявява къде се намирал:

„Аз обаче исках да падна долу на Земята; високото място, на което стояхме, ту стоеше изправено, ту се завърташе надолу.“

Тук някой от древността ни разказва в първо лице, че си пожелавал „да падне долу на Земята“, следователно, ако все още имаме малко разум в главата, трябва да се е намирал извън Земята. И за какво му е било на някой късен редактор да измисля текста? Защото никой не е можел да знае, че огромните космически кораби – а така ще бъде и при бъдещите космически станции – винаги се въртят около собствената си ос. Защото само при центробежната сила, която възниква от въртенето около себе си, действа изкуствена гравитация. А какво узнаваме от „Апокалипсиса на Авраам“? „...високото място, на което стояхме, ту се изправяше, ту се завърташе на долу...“ И всичко било случайност? Защо преди полета си Авраам настоява, че двамата Небесни имали „нечовешки дъх“? Костюмите им блестели „също като сапфир“? – Не, приятели от противната страна! От днешна гледна точка подобни текстове са съвсем ясни. Няма какво повече да се тълкува и да се увърта и нищо вече не може да спре просвещението. Текстове са налице и времето е наряло. Съвременният човек се насити да слуша религиозно оцветени приказки, докато новото разглеждане на древните предания с един удар осветлява спорните текстове.

Преди да започна напълно нова глава, искам още веднъж да запаля един стар огън, който в течение на годините постоянно се разгаряше. В почти никоя от предишните си книги не съм пропускал пророка Енох, а в „Доказателства“³⁵ дори се заех подробно с него. Сега няма да е така. Но искам да забия в земята няколко стълба, които не могат да бъдат заобиколени от съвременните тълкувания на Библията. Може, от една

34. Riessler, P.: Altjüdisches Schrifttum außerhalb der Bibel. Die Apokalypse des Abraham. Augsburg 1928. (също за следващите цитати)

35. Däniken, E. von: Beweise. Düsseldorf 1974.

Страшният съд е започнал отдавна

страна, да ме упрекнат, че в подбора си използвам онези текстове, които са ми от полза, докато, от друга страна, противниковата страна доста странно мълчи за Енох.

И ОТНОВО ЕНОХ

Кой бил той?

В „Легендите на юдеите за древността“³⁶ Енох е „цар над хората“, който „управлявал точно двеста четирийсет и три години“. Бил преизпълнен с мъдрост и цял свят се съветвал с него.

У древните египтяни Енох бил строителят на Голямата пирамида, пише географът и историк Таки ад-Дин Ахмад бен 'Апи бен 'Абд ал-Кадир бен Мухамад ал-Макризид (1364–1442 г.) в произведението си „Хитат“. При това отбелязва, че Енох бил известен сред народите под четири различни имена: Саурид, Хермес, Идрис и Енох. Ето и пасажът от „Хитат“, глава 33³⁷:

„...първият Хермес, който бил наричан Тройния в качеството му на пророк, цар и мъдрец (това е онзи, когото юдеите наричат Енох, син на Яред, на сина на Махалалел, на сина на Кенан, на сина на Ен, на сина на Сет, на сина на Адам – благословен да е, – а това е Идрис) прочел по звездите, че щял да настъпи потопът. Тогава наредил да построят пирамидите и да скрият в тях съкровищата, учените писания и всичко, за което се притеснявал, че щяло да се загуби и да изчезне, за да се запазят нещата и да се съхранят.“

За арабите „Идрис“ означава „Прамъдрец“ или „Праотец“, а за юдейската, както и християнската теология Енох е седмият от общо десетте праотци, един от патриарсите отпреди потопа. Енох бил баща на Матусал, който все пак доживял до библейската възраст от деветстотин шейсет и девет години.

В Стария завет в книга Битие Енох е споменат с цели пет изречения (5, 21–24). Там четем също: „И ходи Енох по Бога, и изчезна, понеже Бог го взе.“

Просто така – хоп и го няма! На хебрейски името Енох означава „Посветения“, „Просветления“, „Знаещия“ и този Посветен слава богу се погрижил знанията му да не изчезнат безследно, за яд на някои, които биха предпочели Енох да се разтвори във въздуха, защото той много обичал да пише. А още тогава това било неприемливо.

Защото има две книги, които наистина не са съставна част от

36. Виж бележка 5.

37. Al-Makrizi: Das Pyramidenkapitel in al-Makrizis „Hitat“, übersetzt von E. Graefe. Leipzig 1911.

Стария завет, но все пак спадат към апокрифните текстове. Църковните отци, които скалпили нашата Библия, не можели нищо да предприемат с текстовете на Енох, с които също разполагали. Не ги разбирали и затова ги изключили от Библията. Само че етиопската църква игнорирала заповедите на църковните отци и книгата на Енох се озовала направо в канона на абисинската църква. Освен това се появил още един, славянски вариант на същата книга. Накрая високо академичните текстове и сравнения показали, че оригиналът на двете книги е от един-единствен автор, а той се казвал Енох. От осемнайсети век, когато книгата на Енох станала известна в Европа, в богословските кръгове продължава уморителният спор кой, по дяволите, може да е написал тази книга. Трябвало поне да е някой, който е живял няколко века преди Христос, защото безспорно толкова стара била етиопската книга на Енох. Така че кой бил авторът?

Разказ на един очевидец

Постоянно се озадачавам от едностранната доверчивост на различните ексегети (тълкуватели на Библията – Бел. прев.). Ако някой текст пасва към тяхното верско течение, квалифицират го като „истински“. Ако не пасва, значи трябва да е фалшификат. Направо да откачиш! Книгата на Енох не само е написана в първо лице, но авторът потвърждава многократно и в текста авторството си, сякаш се е опасявал, че бъдещите тълкуватели ще са толкова ограничени, че няма да го разберат. С помощта на два примера от текста ще изтъкна ясните указания за авторството на Енох с курсив.

„През първия месец на 365-ата година, през първия ден на първия месец, аз, Енох, бях сам В дома си, и ми се явиха двама извънредно едри мъже, каквито никога преди не бях виждал на земята...“³⁸

„Това е написаното от Енох, писаря, пълно учение за мъдростта... Сега, сине мой, Матусала, ще ти разкажа всичко и ще го напиша за тебе. Аз ти разкрих всичко и ти предадох книгите, които засягат всички тези неща. Запази, сине мой, Матусала, книгите от ръката на твоя баща и ги предай на бъдещите поколения на света.“³⁹

38. Bonwetsch, N. G.: Die Bücher der Geheimnisse Henochs. Das sogenannte slawische Henochbuch. Leipzig 1922.

39. Kautzsch, E.: Die Apokryphen und Pseudepigraphen des Alten Testaments, Band 2: Das Buch Henoch. Tübingen 1900.

По-ясно от това, здраве му кажи. Праоригиналът на книгата на Енох, есенцията, е от допотопния Енох, иначе той не би могъл да нарича Матусала свой син. Да се приеме, че всичко това е дохристиянска фалшификация, означава да се обвини авторът в непрекъснати лъжи. Подобно нещо не е възможно, защото (както в примера с „Апокалипсиса на Авраам“) авторът на книгата на Енох е казал неща за космоса и „падналите ангели“, които никои след него не е могъл да знае, да не говорим, че Енох повтаря, че ангелите са му казали, обяснили или показали едно или друго.

Да се отрича авторството на книгата на Енох отпреди потопа е позор за тълкувателите на Библията, но в същото време е и ярък пример за манипулирането на вярващите. Те могат само да поглъщат онова, което други са съдвкали. Естествено, правят се и опити неприятният текст на Енох да се представя като видение. Под това мото се приема всичко, което надхвърля разума. Привържениците на тази позиция премълчават, че Енох изрично подчертава, че бил буден. Освен това дал на семейството си и точни указания какво трябвало да става в негово отсъствие. Грамотният Енох не може да е имал и „посмъртно видение“, защото след разговорите си с ангелите се завърнал жив и здрав при близките си, за да изчезне едва много по-късно с огнена кола в облаците.

Какво толкова взривоопасно има в тази книга на Енох ли? По принцип в нея се потвърждава Палео-СЕТИ-философията. Както в Стария завет, и Енох разказва какво става, когато ангелите се бунтуват.

Когато ангелите се бунтуват

В книгата на Енох (6, 1–6) е написано⁴⁰: „Когато човечите се размножили, им се родили хубави и гиздави дъщери. Когато ангелите, небесните синове, ги зърнали, ги пожелали и си казали: Да си вземем жени от човечите и да си родим деца. Тогава водачът им Семиаса им казал: Опасявам се, че няма да го направите и сам ще трябва да отнеса наказанието за големия грях. Тогава всички му отговорили: Ще се закълнем и чрез взаимни заклинания ще се задължим да не се отказваме от този план, а да го изпълним. Тогава всички се заклели и се задължили чрез взаимни заклинания. Били всичко двеста, които в дните на Иаред слезли от върха на планината Хермон.“

40. Riessler, P.: Altjüdisches Schrifttum auflerhalb der Bibel. Das Henochbnch. Augsburg 1928 (също за следващите цитати).

Ако тук не се описва бунт на „небесните синове“, какво тогава? Любовно обяснение с взаимни клетви? Случаят е ясен, защото (7, 1–6):

„Всички други от тях си взели жени и всеки си избрал една. После започнали да ходят при тях и да се омърсяват с тях. И ги учили на магически средства, заклинания и отрязване на корени и ги запознали с растенията. Тогава те забременели и родили исполини, които били високи 3000 лакти. Те изяли всички запаси на другите хора. Когато хората обаче не могли да им дадат нищо повече, исполините се обърнали срещу тях и ги изяли. И започнали да посягат на птиците, дивите животни, пълзящите и рибите, да изяждат месото и да пият кръвта. Тогава земята заплакала от злосторниците.“

Реалистично се описва положението преди потопа, макар че днес ни се струва невероятно, фактически и добрите ангели, онези, които не се включили в метежа, наблюдавали от горе събитията на Земята. Те докладвали на Върховния и той категорично заявил:

„Цялата Земя ще загине, потоп ще залее Земята и ще унищожи всичко по нея.“

Направо феноменални са в книгата на Енох много детайли, които засега не могат да се прочетат в никое друго предание. В глава 69 Енох изброява имената на водачите на метежа, а и обяснява функциите им!

Ще цитирам тук текста, тъй като от писмата на читателите си знам, че не могат да намерят в селските и градски библиотеки екземпляр от книгата на Енох или нямат време да я търсят. Желанието на Енох било книгата да бъде много разпространена. Моето също.

„А това са имената:

Първият от тях е Семиаса,
вторият Артакиса,
третият Армен,
четвъртият Кокабел,
петият Туарел,
шестият Румял,
седмият Данял,
осмият Рекаел,
деветият Баракел,
десетият Азазаел,
единайсетият Армарос,
дванайсетият Батарял,
тринайсетият Бузазаял,
четиринайсетият Хананел.

петнайсетият Турел,
 шестнайсетият Симапесиел,
 седемнайсетият Йетрел,
 осемнайсетият Тумаел,
 деветнайсетият Тарел,
 двайсетият Румаел,
 двайсет и първият Йезеел.

А това са имената на водачите над сто, петдесет и десет.

Името на първия е Йегун, който изкушил всички деца на ангелите, свалил ги на земята и ги прелъстил чрез човешките дъщери.

Вторият се казва Азбеел; той давал на децата на ангелите лоши съвети, така че покварили телата си чрез човешките дъщери.

Третият се казва Гадреел; това е този, който показал на човешките чеда всякакви смъртоносни удари. Също така показал на хората инструменти за убиване, бронята, щита, бойния меч и изобщо всякакви инструменти за убиване. От ръка на ръка оръжията се разпространили до жителите на сушата за всички времена.

Четвъртият се казва Пенемус; той показал на хората разликата между горчиво и сладко и им разкрил всички тайни на мъдростта. Той научил хората да пишат с мастило и хартия...

Петият се казва Касдея; той научил хората на всякакви лоши удари на духовете и демоните, също и удари срещу плода в майчината утроба за помятането му, освен това удари срещу душата, змийско ухапване, топлинни удари и сина на змията, Табат?⁴⁴ (във всеки превод има и въпросителен знак. В различните преводи начинът на изписване на имената варира).

Бих си спестил коментар по горния текст. Нали всеки може да чете.

Какво станало с Енох? Къде са костите му? Къде е храмът или катедралата, издигната в негова чест?

Възнесение на небето с препятствия

Не на тази Земя. Старият завет кара Енох да изчезне безследно – Господ го бил взел при себе си. После пък четем – в различните версии на Библията – Енох заминал с огнена колесница в облаците. Древните юдейски легенди описват малко по-подробно заминаването му⁴¹.

Казват, че ангелите обещали на Енох да го вземат горе, но датата явно още не била уточнена: „До мен стигна вик, че ще отида на небето,

но не знам деня, когато ще си отида от вас.“ Значи хората седели около Енох и той им разказвал за всичко, което досега бил чул от ангелите. Особено им втълпявал да не пазят в тайна книгите му, а да ги направят достъпни за бъдните поколения на Земята – аз следвам съвета му. След няколко дни на обучение напрежението нараснало:

„Но се случи по същото време, когато хората седяха около Енох и той им говореше. Тогава хората вдигнаха очи и видяха фигурата на кон да слиза от небето, и която бурно летеше към Земята. Тогава хората казаха на Енох какво са видели и Енох им каза: «Заради мен слезе този кон. Дойде времето и денят, в който си отивам от вас и вече няма да ви видя.» Тогава пристигна и конят и всички хора го видяха ясно.“

Явно Енох бил информиран от Небесните, че стартът му ще е опасен за живота на околните. Затова Енох се опитал да възпре привържениците си. Няколко пъти предупредил зяпачите да не го следват повече, „за да не умрете“. Някои се поколебали, но най-упоритите искали непременно да видят възнасянето му на небето:

„Те казаха: «С теб ще отидем на мястото, където отиваш ти, само смъртта ще ни отдели от теб.» Тъй като упорстваха да отидат с него, той не говори повече с тях и те го последваха и вече не се обърнаха. И тогава се случи, че Енох се издигна на небето върху огнени коне в огнена колесница.“

Пътуването към облаците завършило смъртоносно за всички изпрашачи. Защото на другия ден потърсили хората, които се затичали след Енох.

„И търсиха на мястото, на което Енох се вдигна на небето. И когато стигнаха на мястото, намериха цялата земя в сняг на мястото, а върху снега имаше камъни като снежни камъни. Тогава си казаха: Добре, нека разринем снега и да видим дали хората, които тичаха след Енох, не се намират под снега. И разригнаха снега и намериха да лежат мъртви хората, които бяха тръгнали с Енох. Търсиха и Енох, но не го намериха, защото бе заминал на небето... Това се случи през сто и тринайсетата година от живота на Ламех, сина на Матусала, когато Енох се възнесе на небето.“

След първородния грях и потопа се изправяме пред третата невъзможност – всъщност нищо вълнуващо, защото досегашната интерпретация на текстовете гъмжи от невъзможности. Сега добрият дядо Господ

41. Виж: Berdyczewski, M. J. (Bin Gorion) Die Sagen der Juden von der Urzeit. Frankfurt a. M. 1913; ders.: Die Erzvater. Frankfurt a. M. 1914; ders.: Die zwölf Stämme. Frankfurt a. M. 1919 (също за следващите цитати).

бездейно гледал как стотици или може би хиляди зяпачи изгорели, докато учителят им Енох отивал на небето? Какво били съгрешили те? Слушали своя мъдрец Енох, почитали го, били привързани към него и накрая го придружили до мястото на старта. Енох „заминал в бурята“ и върху „огнени коне в огнена колесница“, а на земята всичко изгоряло, дори и камъните побелели от високата температура и се натрошили на бял прах като снега (някои видове варовик стават снежнобели, ако са подложени на въздействието на високи температури). И това трябва да е добрият Господ, който оставил невинните спътници на Енох да се изпратят? Не е ли разполагал със сила да вземе Енох при себе си по безвреден начин? За какво му е била драматичната и мъчителна смърт от изгаряне на мнозина хора, само за да отиде Енох в облаците?

Всичко това – първороден грях, потоп, възнесението на Енох, но също и космическото пътуване на Авраам – в никакъв случай не пасват към представата ни за милия Господ. Защо един вездесъщ бог трябва да вика Авраам при себе си, за да говори с него? В края на краищата Бог би трябвало да знае какво мисли и чувства Авраам. Защо изобщо добрият Господ се нуждаел от космически кораб, увиснал над Земята и въртящ се около собствената си ос? Защо Бог трябвало първо да изпрати двамина, за да доведат Авраам? Защо му били нужни „огнени коне“ за възнесението на Енох?

Отговорите са винаги едни и същи – при описвания Бог, или Върховен в никакъв случай не може да става дума за вездесъщия Творец, когото почитат религиите. Струва ми се едва ли не обидно за истинския Бог да му се приписват подобни грешки и жестокости. Ако обаче на мястото на Бог или Върховния поставим извънземни астронавти, то всички действия, грешки и парадокси стават разбираеми. Веднага разбираме кои са били „падналите ангели“ и защо на всичкото отгоре задоволявали и сексуалните си желания. Разбираме причините за потопа, желанието на Върховния да разговаря с отделния човек и защо толкова много хора умрели, тъй като не послушали предупрежденията на Енох.

Вече става разбираем и страхът на хората от Страшния съд, латентният страх от световния съд, защото нали Върховния обещал отново да се завърне.

СРЕЩА НА ВЪРХА

Светият отец, главата на всички католици по Земята и епископ на Рим, се вираше изумен в непознатия, който стоеше на другата страна на тъмно лъщящото писалище.

– Кой ви пусна да влезете? – попита несигурно той.

– Никой – отговори самоуверено непознатият, а по въглчетата на устата му трепна лека усмивка.

– Лъжете – отговори Светият отец необичайно твърдо, докато дясната му ръка бавно се придвижи към бутона за алармата.

– Не искате ли първо да научите какво ви предлагам? – усмихна се непознатият. Черните му очи излъчваха нещо странно дружелюбно и все пак настойчиво. Папата се поколеба.

– Какво предлагате? – каза най-после той и се постара да изглежда спокоен. Сега пръстите му бяха върху бутона и успя светкавично бързо да го натисне.

– Машината на времето – отвърна спокойно мъжът. Не изглеждаше никак уплашен, по-скоро развеселен.

– Това май е най-глупавото, което ви дойде в ума – констатира папата. – Машините на времето са измислица на преуморени мозъци. И продължи след няколко секунди размисъл: – Е, да, в светите писания са описани ефекти на изместване във времето. Например у пророка Йеремиа и младия му приятел Абимелех. Но там изместванията са предизвикани от всемогъщия Бог. Но, както ви гледам, не приличате на ангел.

И погледна почти състадателно към непознатия. Наистина странна фигура. Непознатият бе чернокож, на около двацет и пет години, висок метър и деветдесет, имаше къдрава коса, каквато отива добре на всички черни. Може би беше от Сенегал, защото кожата му блестеше тъмна като сажди. Най-странно бе облеклото му. Носеше черни обувки, черни чорапи, черен панталон, черна риза и елегантно скроено черно сако с широки ревери. На симпатичното му лице белите зъби блестяха като екзотичен перлен гердан.

– Ще ми повярвате ли, ако пред вас се разтвори във въздуха и след петнайсет секунди отново се материализирам? – попита той с любезна усмивка.

Светият отец пое дълбоко въздух. Отново се обаждаха болките в бъбреците му.

– Петнайсет секунди, давам ви ги – повтори подигравателно той.

Без бързана непознатият бръкна в левия външен джоб на самото си и извади плосък лъскав предмет. Обектът бе не по-голям от портфейл, но изглежда бе от метал или керамика.

– Машината на времето – усмихна се помирително той. – Гледайте точно в мен. Като изчезна, погледнете секундарника на часовника си.

После притисна матово проблясващия предмет към дясното си слепоочие – и изчезна. От изумление главата на католическата църква не успя да погледне часовника си. Напълно изумен се надигна, обиколи огромното писалище и надникна във всички ъгли на работния си кабинет.

– Ало, ето ме пак! – извика радостно непознатият и сложи плоския предмет отново в джоба си. Сега стоеше зад бюрото, точно до креслото на Светия отец.

Последният се подпря, дишайки тежко с ръце на масата, и тихо каза молитва на латински.

– Това е трик – каза после той. – Вие ме хипнотизирахте.

– А, не! – засмя се непознатият и поклати с укор черната си глава. Като религиозен водач сигурно разчитате на собствените си сетива, колкото и да са слаби.

Папата се опита да подреди мислите си. Ако всичко това не бе трик, сигурно се дължеше на дявола – или непознатият бе пратеник, ангел на добрия Господ. Нали ангелите се бяха явили и на Авраам, на патриарха Ной и на светата Дева Мария.

– Кой ви изпраща? От всемогъщия Бог ли идвате или от противника му?

– Не съм нито ангел, нито дявол, а човек като вас – отговори меко странникът. – Идвам от бъдещето.

Папата се опитваше да запази хладокръвие. Накрая каза:

– Имам здравословни проблеми, знаете... Може ли? – и посочи бутона за говорене на малката масичка до писалището.

– Ама, разбира се! – засмя се непознатият и направи подканващо движение.

Светият отец натисна копчето и помоли да му донесат лекарството. После предложи на госта нещо за пиене и седна до огромната дъбова маса, която бе в ъгъла на просторния кабинет.

Влезе възрастна монахиня, погледна учудено непознатия, но не посмя да попита нищо. След като чайт бе сервиран и папата изпи някакъв червен бульон, каза с облекчение:

– Вече съм по-добре. Знаете ли, след атентата съм недоверчив. Как

да ви вярвам, едно същество, което успява да се промъкне край всички швейцарски гвардейци от охраната? Нали ви е ясно, че след разговора ни ще бъдете арестуван, ако не се застъпя за вас?

Чернокожият изви глава и се усмихна меко.

– Няма да се стигне дотам. Нали видяхте как изчезнах. Убедително, нали?

– Беше трик, който няма да можете да повторите – отвърна добронамерено Светият отец.

Непознатият го погледна почти състрадателно. После отговори внимателно, но с известна доза настойчивост:

– Ние сме първото поколение, което владее двупосочната машина на времето. Преди няколко години най-добрият ни учен в изследването на измеренията, професор Кларк, се изстреля по лъч в бъдещето. Всички смятахме, че вече няма да се върне. После той се появи отново – с ей това нещо.

Непознатият сложи на масата правоъгълен, блестящ обект.

– Обслужването е много лесно – продължи доволно той. – Виждате ли тези шест малки дупчици? С метален щифт можете да настроите отляво надясно годините, месеците, дните, часовете, минутите и секундите. Само натискате леко и програмирането излиза тук горе.

Той бързо натисна едно след друго малък щифт в отворите. На горния край на странния предмет се появиха цифрите 112, 8, 14, 3, 6, 14.

– Това е времето, от което идвам: 112 години, 8 месеца, 14 дни, 3 часа, 6 минути и 14 секунди.

Непознатият замълча, а папата се замисли. После бавно каза:

– Предполагам, че сте пратеник на някаква сила. Не разбирам нищо от техниката ви. С това непредвидената аудиенция приключи.

Светият отец бързо натисна бутона за алармата и се изправи.

– Само още нещо – отбеляза непознатият с усмивка на превъзходство. – За да активирате машината на времето, трябва само да притиснете предмета към дясното си слепоочие. Мозъчните токове задействат началния импулс. Координатите вече са запаметени.

Още докато говореше, бръкна във вътрешния джоб на жилетката си и извади още един блестящ предмет. Секунда преди да нахлуят четиримата швейцарски гвардейци, го притисна леко до слепоочието си и се разтвори в нищото.

Светият отец стоеше доста объркан до бюрото си. От челото му падаха капки пот. Четиримата гвардейци се огледаха безпомощно из кабинета, раздърпаха тежките завеси на прозорците и провериха под

мебелите. Накрая папата им се извини и каза, че сигурно погрешно е натиснал бутона за алармата.

Когато гвардейците излязоха, папата повика младия им офицер. После посегна към лъскавия предмет, който все още бе на бюрото му, и помоли:

– Бихте ли подържали това нещо до дясното си слепоочие?

Озадачен, офицерът изпълни желанието на повелителя си. После погледна и вдигна рамене:

– Не чувам нищо.

– Дайте го тук – каза уморено папата. После, следвайки внезапен импулс, притисна предмета до дясното си слепоочие. Последното, което видя, бяха ужасените очи и увисналата брадичка на служителя от гвардията.

Същия ден в средата на Йерусалим, където е центърът на юдейската световна религия, се случи почти същото. Макар че юдейството няма истински църковни власти, все пак главният равин на Йерусалим е смятан за най-големия авторитет в еврейската общност в света. Той бе сам, когато се разтвори във въздуха.

Съвсем различно бе в Мека в Саудитска Арабия. Имамът от племето на кораишите, най-висшата верска инстанция за милиони и милиони мюсюлмани и истински наместник (халиф) на законодателя Мохамед, изчезна пред очите на четирима молли и висш кралски чиновник. За имама шокът бе кратък. За няколко секунди му се стори, че пада в безкрайна шахта, за да бъде засмукан веднага от нещо като свръхмощна прахосмукачка. После усети земята под краката си, бе заобиколен от ярка светлина, но някъде се чуваше трясък и чукане. Първата му мисъл бе за смъртта. Трябваше да е пострадал от инфаркт или мозъчен удар. Но бързо разбра, че е жив. Бе в малка стая без прозорци, не можеше да открие източника на светлината. Смаян се ощипа по ръцете, опипа лицето си. Къде беше? Дали Аллах го бе извикал при себе си? Или – не искаше и да си го помисли – бе паднал в капана на Сатаната?

Изведнъж стените на стаята изчезнаха, сякаш се изпариха. Имамът се огледа несигурно. Намираше се в голяма зала. По средата й имаше триъгълна маса с млечен цвят, а на всеки край стоеше синьо кресло. Масата бе сервирана за трима, а върху нея имаше четири бутилки с различни напитки. До масата огромен глобус се въртеше лениво около собствената си ос. Температурата бе приятна, въздухът ухаеше леко на озон.

Имамът колебливо направи няколко крачки и чу отново тряскането и чукането, което бе стигнало до ушите му още при пристигането.

Сигурно бе от съседно помещение.

– Ало, има ли някой? – извика смело той. Шумът рязко спря и в същата секунда се отвори процепа в стената. От другата страна стоеше с навити ръкави и разтворена яка запотен възрастен мъж.

– Този го познавам – мина през ума на имама и все пак не искаше да повярва в онова, което сигнализираха мислите му. Бе виждал снимки на папата в парадно облекло, а този изумително му приличаше, само че повече напомняше някой работник.

Двамата се изгледаха втренчено и преди имамът да започне арабската си словесна тирада, другият изтри потта от лицето си и каза на английски:

– По-добре да използваме общ език.

– Дали сте онзи, за когото ви смятам? – попита имамът с овладян глас.

– Да. Аз съм главата на римокатолическата църква. С кого имам честта?

Имамът се овладя много бързо.

– Аз съм главата на мюсюлманите, имам Али Мухамед Юсуф бен Ибраим – да не продължавам – от Мека. Къде сме?

– Нямам представа – отвърна папата. – Самият аз съм жертва на някаква техническа манипулация.

Той пристъпи към имама и му подаде ръка. Последният се поколеба:

– Вие и вашите ордени нямате нищо общо с това, как да кажа, преместване?

Главата на католическата църква поклати глава с уморена усмивка.

– Ако знаех как се озовах тук, сигурно нямаше да пробивам дупка в стената.

– От кога сте тук?

– Повече от час, струва ми се. Сградата е като затвор. Няма прозорци и врати, освен, ако не се отварят по призрачен начин. Навсякъде провърих. Първо с юмурици, после с обувка. Нищо не може да се направи.

– Не е за вярване! Непонятно! – измърмори имамът в острата си брада и добави още няколко арабски думи. После хвана ръката на папата:

– Ще трябва да работим заедно.

– Така, но тук е сервирано за трима. Чакате ли още някого?

Малко резервирано двамата религизони водачи седнаха край масата и се замислиха. Изведнъж задната част на помещението започна да

проблясва и се материализира брадата фигура с черна шапчица на тила. С една ръката появилият се закриваше очите си, сякаш не искаше нищо да вижда.

– Добре дошъл! – кимнаха папата и имамят почти едновременно. Вече се разбрахме да говорим на английски. Ще заповядате ли на масата?

Брадатият свали ръка от очите си. По реакцията му се разбра, че моментално е разpoznал събеседниците си.

– Не! Не! – завика той, клатейки глава и закривайки отново очи. Това небето ли е или адът?

Имамят се покашля.

– Едва ли е адът. Някой ни е поканил на вечеря. Седнете и приемоте реалността. Иначе вие, евреите, схващате бързо!

Поемайки дълбоко въздух, брадатият седна.

– Вие сте главният имам на Мека, така ли? А вие папата на Рим, нали? Аз съм главният равин на Йерусалим.

– Страхотна компания – изръмжа папата. – Сега трябва само да разберем кой е домакинът ни.

– Бих искал да знам – започна главният равин – кой от вас е организирал тази среща. Отвялякоха ме посред важна работа в офиса ми. Сътрудниците ми сигурно отдавна са били тревога.

– Нима? – каза подигравателно имамят. – А мен сред пет напълно будни мъже. Какво си мислите, че междуременно е станало в палата в Мека? Това ще има сериозни последствия!

Имамят и равинът погледнаха очаквателно папата.

– Моля ви, господа, нямам нищо общо с цялата работа. При мен се появи един чернокож. По-черен от черното. Говореше нещо за машината на времето, а аз като слаб човек я използвах, без да размисля повече.

В течение на разговора се установи, че същият чернокож е бил и при главния равин. А имамят каза, че му се сторило сякаш тъмна фигура се появила от нищото и сложила нещо на челото му. Още докато разговаряха, над масата започна да просветва и ненадейно се материализираха три вдигащи пара плата, върху които имаше различни зеленчуци, картофи и три вида месо. Най-подходящото за всеки вкус, пригответо според обичаите на съответната страна. Мъжете се обслужиха мълчаливо, после Светият отец сведе глава и започна да си мърмори латински изречения.

– На кой бог се молите? – попита имамят и се осмели колебливо да сложи ръка върху ръката на папата.

– На нашия бог. Нали всички се обръщаме към един и същ?

– Не съвсем – вметна главният равин. – Ние сме богоизбраният народ.

– Все старата песен – отбеляза жлъчно имамът. – Не забелязвате ли всъщност, че много хора не могат да ви понесат само защото се смятате за нещо повече?

– О, о! – ядоса се равинът. – Нали вие водите тази агресивна политика и отглеждате религиозни фанатици. Вие сте тези, които искат да наложат на останалите своята вяра!

– Но е факт – студено го поучи имамът и погледна право в очите на опонента си, – че Мохамед – да бъде благословен – е бил последният пророк, изпратен от Аллах. Значи ние, мюсюлманите, съблюдаваме последната воля на Аллах...

И не успя да продължи, защото в стаята изведнъж се появиха големи триизмерни цветни картини. Това бе земното кълбо и около него се носеха гигантски образувания – многоетажни космически кораби със странни надстройки и застрашителни вдлъбнатини и издутини. Също като насекоми, по големите обекти имаше малки, които изчезваха по ярко осветените коридори или се групираха в нови формации. Сред едно космическо обиталище се носеше една камера. Тримата религиозни водачи наблюдаваха изумени хората с различен цвят на кожата, които се състезаваха около голям басейн. Краката им се движеха по неопределима течност, която изглеждаше мека и все пак не им позволяваше да потънат. Трябва да беше някакъв вид спорт. От време на време течността се разлюляваше от вълни, бегачите падаха от пистите си и отново се изправяха.

Друга камера показваше вътрешността на висока кула, в която във въздуха се рееха хора с протегнати ръце. Явно в кулата действаха различни гравитационни полета, защото отделни хора танцуваха грациозно във въздуха, други профучаваха отвесно надолу, после отново започваха да танцуват нагоре. После се появи една-единствена огромна картина, която изпълни половината помещение. Хиляди и хиляди хора като по тайна команда коленичиха на пода. Бегачите коленичиха върху течността, летците в кулата сведоха глави, зрителите коленичиха, където бяха в момента, а бяха показани и екипажите на големи и малки образувания, всеки коленичеше на мястото си със склучени за молитва ръце. След секунди музиката се усили. Идваше от всички стени, първо мека, после все по-силна, стигайки до хорал. Всички инструменти, познати някога на Земята, сякаш участваха визпълнението. Коленичилите хора

започнаха да пеят и макар че никой от тримата религиозни водачи не разбираше езика, те бяха трогнати до дъното надушите си. Трептенията на музиката и на песента изпълваха помещението, вибрираха в никога нечувани интервали и тонове, преобръщаха всяка отделна клетка, обземаха ума с неизказано благоговейно чувство.

Сякаш се бяха договорили, тримата се изправиха от столовете си. Направиха го не по принуда или поради някаква хипноза, а подтиквани само от вътрешното си състояние. Камерите показваха лицата на отделни хора, после се насочваха навън към космоса, където се появи размита геометрична шарка. Римският папа коленичи на пода, стиснал ръцете си силно за молитва, имамът на Мека бе легнал по корем върху пластмасовия под с длани нагоре, а главният равин на Йерусалим бе скръстил ръце пред гърдите си и бе навел тялото си надолу. Благоговейно и дълбоко развълнувано всеки се молеше на своя бог. Когато хората по триизмерната проекция отново се изправиха и продължиха работата или спортуването си, се изправиха и тримата религиозни водачи. После, сякаш в уговорена церемония, сложиха една в друга ръцете си и първоначално не забелязаха, че в стаята имаше още един – чернокожият.

– Как смятате, господо, че ще реагират привържениците на вашите религии, когато публикуваме снимките от общата ви молитва и приятелското ви ръкостискане?

Бавно тримата пузнаха ръцете си. Първи се окопити имамът:

– Какво ще спечелите от това?

– Аз, нищо, но човечеството, всичко – засмя се чернокожият.

– Енергично протестирам срещу това отвлечане – разгневи се главният равин. – Настоявам веднага да ни върнете обратно!

– Така ще стане – отвърна любезно черният. – А няма пред кого да протестирате, защото никой няма да е забелязал отсъствието ви. Ще ви върнем в същата десета от секундата, в която ви взехме. Доволни ли сте?

– Предполагам – намеси се спокойно и овладяно в разговора папата, – че със събирането ни преследвате определена цел.

– Така е – отговори домакинът им с любезна усмивка. – Вие живеете в 2000 г. Ние от бъдещето знаем, че през следващите години ще се появят доказателства за извънземен живот. А след още няколко години ще бъде установен контакт с извънземните. Скоро след това земната орбита ще гъмжи от чужди космически кораби. Видяхте го на нашата холограма. Това, господо, бяха картини на живо, предадени преди няколко минути.

– Започвам да разбирам – каза папата. – Трябва да се споразумеем за една глобална религия.

– Начело с Аллах – прекъсна го имамът.

– Не, с Яхве! – надвика го равинът.

– Но, моля ви, господа – успокои ги чернокожият с любезна усмивка. – Дали Алах, Яхве или Господ-бог, все едно – грандиозният дух на вечното творение. На него се молят хората от бъдещето, него почитат съкровено и благодарно. Нали видяхте в триизмерната проекция със собствените си очи и дори се молихте с тях. Трябва да се обедините, няма друг избор. Ако не го направите, това означава сигурна гибел за религиозната общност, която представлявате.

Така неочаквано, както бе изчезнал, Светият отец се появи в работния си кабинет. Швейцарският гвардеец премигна изумен, поклати глава и се пипна по челото.

– Не се ли чувствате добре? – усмихна се папата.

– Или съм имал халюцинация, или очите ми нещо не са в ред.

– Преуморен сте. Предлагам да си вземете няколко дни отпуск и да отидете на планина – отговори папата и се засмя добродушно.

Когато гвардеецът напусна стаята, Светият отец с тежко дишане се облегна назад в коженото си кресло. Дали пък той нямаше халюцинации? Срещата с имама и главния равин не можеше да е била реална. Той избърса очи и се вгледа в документите върху катедрата. Едва тогава забеляза предмета, който не бе негов. Колебливо посегна към него. Бе сребристо проблясваща рамка на снимка точно каквито се използват за фотографии, но малко по-дебела. Първо с отворена уста, после с усмивка на разбиране главата на римокатолическата църква се взря в снимката. Беше холограма в ярки цветове, на която се виждаха тримата църковни водачи в приятелска прегръдка.

Когато звънна телефонът, папата инстинктивно позна кой се обажда.

– Аз съм – чу се дълбок глас с арабски акцент. – И вие ли имате триизмерна холограма на бюрото си?

Малко след това същото попита и главният равин на Йерусалим.

ЗАВРЪЩАНЕТО НА БОГОВЕТЕ

„Никога не ни мамят, ние се самоизмамваме.“

(Йохан Волфганг фон Гьоте, 1749–1832 г.)

Откакто започнал да мисли, Хомо сапиенс се страхува от смъртта. Той вижда смъртта в природата и възкръсването ѝ през пролетта. Вижда да избледняват звездите – и става свидетел на проблясването им през следващата нощ. Какво има между живота и смъртта? Някаква загадъчна равнина, състояние на очакване на възкресението. Увереността в продължаването на живота след смъртта дава на човека силата да очаква спокойно смъртта. И все пак страхът от смъртта не е заличен, защото собственият жизнен опит доказва, че всяка надежда не е нищо повече от една искрица.

Страхът на отделния човек е ужас и за масите. Народите се страхуват от войни, от мълнията на атомната бомба, от гнева на чужди войници, от гибелта на околния свят. Притеснени мислят за ужасяващото събитие, обещаващо им от свещените книги – Страшния съд. В Новия завет той е огласен например в евангелието на Марко (13, 24 и нат.):

„Но в ония дни, след оная скръб, слънцето ще потъмнее, и месечината не ще даде светлината си, и звездите небесни ще изпаднат, и силите, които са на небето, ще се разклатят.“

Колегата му Лука е още по-прецизен, като дори назовава предзнаменованията, които предшестват Страшния съд (21, 10 и нат.):

„ще въстане народ против народ, и царство против царство; на места ще има големи трусове и глад, и мор, ще има и страхотии, и големи поличби от небето... И ще бъдат поличби по слънцето и месечината и по звездите, а по земята тъга у народите от недоумение и от морския шум и вълнение; тогава човеците ще примират от страх и от очакване от онова, което има да връхлети върху вселената, понеже и силите небесни ще се разклатят.“

Не по-малко драматично описва Страшния съд и Коранът в няколко сури:⁴²

„В името на Аллаха, милостивия: Когато слънцето се свие и звездите паднат и планините се задвижат, и бременната вече от десет месеца камила няма мляко, и дивите животни се съберат, а моретата заблестят в

42. Der Koran. Das heilige Buch des Islam. Übertragung von L. Ullmann. München 1959.

пламъци...“ (сура 81). „В името на Аллах, милостивия: Когато небесата се разкъсат, звездите се разпръснат, моретата се смесят и гробовете се обърнат празни, тогава всяка душа ще знае какво е направила и какво е пропуснала“ (сура 82).

Страшният съд, последният съд над човечеството, се възпява дори в григориански песни, онези прости и толкова прекрасни песнопения, които стигат до душата и се пеят и днес в католическите манастири. *Dise irae* се запява по време на литургия за смърт:

„Dies irae, dies illa
Solvat saeculum in favilla
Teste Dawid cum Sybilla
Quantus tremor est fuurus
Quando iudex est venturus
Cuncta stride discussurus...“

„Ден на мъст, ден на грехове
вселената ще се запали,
както вещаят Давид и Сибила.
Какъв ужас ще бъде и страх,
когато дойде съдникът с въпроси
строго да провери всички оплаквания...“

Заедно с разрушенията се съобщава и за идването на *iudex* (съдника), например в евангелието на Марко (13, 26 и нат.):

„Тогава ще видят Синът Човечески да иде на облаци, със сила и слава голяма. И тогава ще изпрати Ангелите Си и ще събере избранниците Си от четирите вятъра, от края на земята до края на небето.“

Евангелистът Лука добавя още едно изречение (21, 28):

„А когато почне това да се сбъдва, изправете се тогава и подигнете главите си, защото се приближава избавлението ви.“

Апокалипсис – кога?

Избавени, естествено, ще бъдат праведните, единствено и само вярващите, онези, които сляпо и без въпроси са се придържали към словото в светото писание. А ако ме питате, към кое слово от кое светописание, то и аз не знам, защото както е известно, в земната лудница всяка религия твърди, че нейното свето писание е единствено вярното. Говори се

за небесен съдник, който „седи на трон в облаците“ и измерва с отвес делата и греховете на човешкия род. Но преди да стане това, преди избраниците най-после да успеят да отидат в небесното царство, останалото човечество ще бъде бито, измъчвано и пържено.

Най-силно това се описва от апостол Йоан в неговото така наречено Откровение или Апокалипсис, последният текст от Новия завет. Там се отварят седем печата и с всеки от тях над човечеството се изсипват нови мъчения. Ще свирят тръби и с всеки техен звук ще стават страхо-тии. При първата тръба „град и огън, смесени с кръв ... ще паднат на земята“, при втората – „голяма планина, пламнала в огън, се срива в морето; и третата част от морето стана на кръв“. Естествено, при това „умря третата част от морските твари“ и „загина третата част от корабите.“

Още по-големи ужасии предстоели на изтерзаната земя, когато се чуела третата тръба: „...от небето падна голяма звезда, горяща като светило, и падна върху третата част от реките и върху водните извори и името на тая звезда е пелин: и третата част от водите стана на пелин, и много човещи умряха от водите, понеже се бяха вгорчили.“ (8, 10 и нат.).

Накрая потъмнели дори слънцето и луната, а хората били измъчвани от всевъзможни твари (скакалци, скорпиони и др.), без да им било позволено да умрат. Ужасът нямал край – следват коне с глави на лъво-ве, чиито усти бълвали огън, пушек и сярва. Макар че отдавна повече от три трети от човечеството били изстребени и всъщност не би трябвало да е останал нито един жив, хората все още не били готови за разкаяние.

Не знам от чий мозък са произлезли тези кошмари или какви видения е изстрадал светият апостол Йоан, знам обаче, че различни елементи от апокалипсиса могат да бъдат прочетени както у древния пророк Енох, така и у младия пророк Даниил (7, 1 и нат.). Все пак църковните отци, редактори на Библията, този път успели да се споразумеят да сведат до повече или по-малко общ знаменател поличбите и появата на небесния съдник. Така Апокалипсисът на Йоан (6, 12–16) разказва сходно на евангелистите Марко и Лука:

„...и стана голям трус, и слънцето стана черно като струнено вретиче, и месечината стана като кръв; звездите пък небесни паднаха на земята, както смоковница, разлюляна от силен вятър, хвърля незрелите си смокини; и небето се дръпна и се нави на свитък, и всяка планина и остров се отместиха от местата си; и земните царе, и велможи, и богати, и хилядоначалници, и силни, и всеки роб и свободник се скриха в пещери и планински скали, казвайки на планините и на скалите: паднете върху нас и скрийте ни от лицето на Оногова, Който седи на престола...“ В

досегашната човешка история нещата били сравнително скромни, защото всички земни войни засягали само отделни географски региони. Апокалипсисът на Йоан обаче огласява световното унищожение, от което никой няма да избяга, окончателната присъда на онзи, „който седи върху престола над облаците“, а именно Страшния ден или Страшния съд.

Откъде всъщност произхождат тези идеи? Картините на ужасния наказателен съд с последващото избавление за вярващите? Кой е измислил ангелите на отмъщението с техните тръби, кой е измислил изсипването на съдовете с отвратителните мъки? От кой дух или, ако щете, от кое видение е изскочил последният съдник? И изобщо що за добър или „всемилоств“ бог бил онзи, който поетапно изтезавал вярващите и ги избивал, за да се пържат накрая вечно в пъкления огън?

Всъщност безспорно е само, че човешкото въображение измисля не само хубави, но и ужасни неща. Ядосаните хора пращат противниците си в ада и освен това си рисуват този ад във всички бои. Безспорна е освен това и надеждата на страдащия човек за по-хубав свят, в който ще се чувства по-добре. Най-после щели да страдат другите злите и несправедните, богатите, богохулниците и скептиците, докато добрите щели да се наслаждават на рая и да пият нектар.

„Ах, светът е несправедлив,
ти си добре, а аз съм зле.
Ако светът бе малко по-справедлив,
щях да съм по-добре, а ти по-зле.“

Колкото по-тежки са времената, толкова по-пламенни са желанията за златна епоха, в която цари абсолютна справедливост и никой не се облагодетелства от другите. Тъй като нищо не става от нищото, дори и златната епоха, трябвало да има господар, владетел, възроден, спасител, пророк или ако някак си е възможно, някой, който разполагал с власт, за да сложи ред в бъркотията. Това психологически лесно разбираемо желание ни е дарявало с прераждания, месии и пророци през вековете. Ето и някои удивителни примери.

Пророците от наше време

На 5 януари 1945 г. във Вирджиния Бийч, САЩ, починал шейсет и седем годишният ясновидец Едгар Кейси. В състояние на транс „спящият пророк“, както го наричали, лекувал безброй хора, макар че не

познавал нито една медицинска книга. В своите около две хиляди и петстотин „Reedings“ посочил изумителни данни за миналото и бъдещето, както и за собствените си многократни прераждания от древен Египет до настоящето. За Едгар Кейси били написани много книги, привържениците му по света наброяват милиони⁴³.

През ноември 1926 г. в Путапарти, Индия (щата Андра Прадеш), се родило момче на име Сатянараяна Раю. Името му означава нещо като „богочовек“. Като 14-годишно момче Сатянараяна Раю бил ухапан от скорпион и когато след неколкоседмична кома се пробудил, обявил, че бил прероденият Саи Баба. Последният бил голям индийски светец от миналия век. На трийсет години Сатянараяна се появил за първи път публично, а на трийсет и шест години основал собствения си ашрам. Днес Саи Баба поддържа в родното си място, на двеста и петдесет километра североизточно от Бангалор, най-големия ашрам в Индия, към който има университет и великолепа болница. Смята се, че привържениците му са около сто милиона души. За него са написани безброй книги⁴⁴. Ежедневно пред изумените вярвачи и пред телевизионните камери той извършва материализации и чудотворни изцеления от всякакъв вид. За себе си претендира да е всемогъщ, всезнаещ и вездесъщ и самоуверено се нарича възплъщение на Буда, Рама и Христос. Че не презира и плътския секс, разказа списание „Дер Шпигел“⁴⁵. Определя собствената си смърт за 2022 г., но само за да се прероди скоро след това в индийския щат Карнатака.

В Грац, Австрия, се случило нещо странно на 15 март 1840 г. Тогава 40-годишният учител по музика Якоб Лорбер внезапно чул „ясно и високо“ глас, който му заповядал да пише. Послушно, но в началото и малко уплашено, учителят хванал писалката и изписал през следващите години том след том винаги под диктовката на гласа „в областта на сърцето си“. Днес напечатаните произведения на пророка Якоб са не помалко от двайсет и пет тома с кръгло десет хиляди печатни страници⁴⁶. Лорбер обяснил природонаучни и астрономически детайли, които били открити едва по-късно, и дал удивителни коментари както по Стария, така и по Новия завет. Привържениците му наброяват няколкостотин хиляди, който са твърдо убедени в правотата на словото на своя пророк.

43. Stearn, J.: Der schlafende Prophet. München 1988; ders.: Die sieben Leben des schlafenden Propheten. München 1992; Church, H.W.: Die 17 Leben des Edgar Cayce. Genf 1988.

44. Sandweiss, S.: Sai Baba, der Heilige und der Psychotherapeut. Bonn 1983.

45. Ihlan, O.: „Wunder sind mein Wesen“, in: Der Spiegel, Nr. 38, 1993.

46. Eggenstein, K.: Der unbekannte Prophet Jakob Lorber. Bietigheim 1973.

Също през миналия век се родил в Квадин, село североизточно от Лахор, Пакистан, пророкът Хазрат Мирза Хулам Ахмад. През живота си се оказал нежна, любезна, надарена за писане и за слово личност, която накрая основала движението Ахмади. Това е ислямска общност, която и днес има много привърженици. На основателя на религията се приписват дори чудеса. Привържениците му твърдят, че всемогъщият бог „го пробудил в образа на всички предишни пророци“. Бил предопределен да бъде „месия и махди за всички мюсюлмани и християни“, но също така и „Кришна за индуистките, Буда за будистите и копие на всички предишни пророци. Спасител на цялото човечество“⁴⁷.

Това са само четирима пророци през последните сто и петдесет години, които все пак постигнали въздействие, което е във висша степен учудващо. Наред с тези положителни фигури и лечители, които не са причинили никому нищо лошо, има и много отрицателни фигури, пророци на световната гибел, които от много години прорицават, че всъщност отдавна би трябвало да сме мъртви. Световната гибел е постоянна тема, откакто има хора⁴⁸. Светът никога не се е придържал към нея.

За вярващите и невярващите

Колкото до шарлатаните, също и онези под мантията на научността, нямам проблеми да разоблича прогнозите им. Те винаги са доста прозрачни, твърде свързани с настоящето и твърде идеологически оцветени. Нямам проблеми и с пророци като Якоб Лорбер, Хазрат Мирза Хулам Ахмад, Едгар Кейси или Саи Баба, макар че последният сам се окачествява като „бог“.

За техните изумителни и ако щете, универсални знания днес дори има разумна, математически изчислена теория. Тя е на френския ядрен физик Жан Е. Шарон и не гласи нищо друго, освен следното: Материята и духът са неделимо свързани помежду си. Във всеки атом или по-точно електрон – се съдържа целият разум на вселената⁴⁹.

Това обяснява знанията на пророците, дори и ако сами нямат представа откъде ги имат. Само по себе си едно противоречие.

Проблеми обаче имам на съвсем друго ниво, това на религиите. Те

47. Mirza Mubarak Ahmad: Der verheifene Messias. o.O. 1977.

48. Swoboda, H.: Propheten und Prognosen. Hellscher und Schwarzseher von Delphi bis zum Club of Rome. München 1979.

49. Charon, E.: Der Geist der Materie. Wien/Hamburg 1979.

ни учат, че на Страшния съд неверниците ще бъдат сварени, удавени, убити, отровени (с „вгорчена вода“), застреляни, смазани от земетресения или изтребени чрез други мъчения. Слава богу, това се отнася само за неверниците. Но кои неверници? Онези, които не вярват в католическите догми? Онези, които са имали лошия късмет да израснат в някоя християнска секта? Онези, които за съжаление не са израсли в арабски или азиатски страни и не познават нито свещения Коран, нито будистките или хиндуистките учения? Онези, които в Япония изповядват религията шинту, или онези, които не съблюдават книгата Мормон? Остава ни само въпросът: Мили Господи Боже, каква си я свършил?

Хората чакат избавителя, спасителя, преродения и месията. Кой може да бъде? В записка от 1573 г. срещаме легендата за Кифхойзер. Никога не сте я чували ли? В нея се описва завръщането на немския кайзер Фридрих. Само той ни липсваше⁵⁰: „Немски кайзер! Немски кайзер! Къде си? Спиш ли? Събуди се! Ела за изкупление, ела за мъст!“

Е, нищо ново по широкия свят, и древните римляни очаквали завръщането на божествените си императори Август, Клавдий и Веспасиан. Наричали ги „спасители на света“⁵¹. И дори за чудовището Нерон години след смъртта му се говорело, че се бил преродил в Кипър и завзел острова. В световната история гъмжи от този вид преродени, които не били никакви месии и нищо не са спасили. Можем да ги забравим. Но не можем да забравим образите на месии в големите религии. В края на краищата те влияят върху мисленето на обществата до ден днешен.

За цялото християнство Иисус Христос е Спасител, Избавител, който преди две хиляди години ни избавил от съмнителния първороден грях, но въпреки това щял да се завърне, за да „седи на престола над облаците“ и да ни съди. Как всъщност Иисус се превърнал в месия за християните, докато евреите, от които произхождал, не искат и да знаят за някакъв месия? Историята е толкова заплетена и – как ли може да е другояче – съпътствана от хиляди и хиляди дълги коментари, че ще се концентрирам върху същественото. А то е достатъчно ясно!

„Най-старите писмени записки на месианската надежда, която може напълно да е възникнала по-рано, срещаме в така наречената промемория на книгата на Исаия“, казва теологът Улрих Келерман, който задълбочено изследвал тази тема⁵². У пророка Исаия пише какво ли не, само не и нещо ясно. Исаия трябвало да извълшебства месията (9, 6 и

50. Schriften der Hessischen Hochschulen. Universität Gießen, Jahrgang 1925.

51. Wallis, D. W.: Messias, their role in civilisation. Washington 1943.

52. Kellermann, U.: Messias und Gesetz, Neunkirchen 1971.

нат.). Там пише:

„Защото Младенец ни се роди – Син ни се даде; Властта е на раменете Му и ще Му дадат име: Чуден, Съветник, Бог крепък, Отец на Вечността, Княз на мира. Неговата Власт и мир безкрай ще расте Върху престола на Давида и в царството му, за да го утвърди Той и да го укрепи чрез съд и правда отсега и до Века...“

Бил ли е Иисус месия?

Да се изведе от това християнски или юдейски месия явно е прекалено. Не само защото след Иисус не настъпил никакъв мир, а и защото става дума за „царството на Давид“, което да трае довека – цар Давид е мъртъв от хилядолетия! Изреченията на Исаия са преведени ту в сегашно време („Младенец ни се роди“, после пък в бъдеще време „властта му безкрай ще расте...“ и т.н.). Логично очакваният младенец не може да се е родил по Исаево време. Освен това трябва да се знае, че хебрейското писмо, на което са текстовете на пророците, се състои само от съгласни без гласни. И както може да се прочете още в хебрейските учебници, в него няма никакви граматически форми за време⁵³. Само за по-лесно четене гласните били загатнати с малки точки между съгласните. В първоначалния текст имало минало несвършено и минало свършено време. Бъдещата форма изобщо не съществувала. По свое желание или според тълкуването си преводачът може да прави каквото си иска. От последователността на времената абракадабра – се получило бъдеще време!

От само себе си се разбира, че учените не са никак единни кои изречения у Исаия са автентични и кои не. Ако един специалист пише, че книгата Исаия е „силно видоизменена чрез размествания, изхвърляния и вмъквания“, то другият твърди точно обратното, а трети „решително“ оспорва, че думите на Исаия изобщо са съществували като „самостоятелна сбирка“⁵⁴. Но това са богословски тълкувания, с каквито отдавна съм свикнал. Никой не знае кое е валидно. И все пак никои месиански предсказания не са придобили такова световноисторическо значение като Исаия 9, 6 и Даниил 7, 27.

Извънредно оспорваният текст на Исаия се използва още в няколко други пасажи, за да бъде превърнат Иисус в месия. Тъй като не искам да отегчавам читателите си с цитати от Библията, ще посоча по долу

53. Baumgartner, W.: Hebrdisches Schulbuch. Basel 1971.

54. Eissfeldt, O.: Einleitung in das Alte Testament. Tübingen 1964.

съответните места в текста. Който го интересува, може да отвори домашната си Библия на книгата на Исаия (8, 23; 9, 1-6; 1-10; 35, 4-10; 40, 1-5; 42, 1-7; 49, 1-12).

Обещавам ви, че никъде няма да откриете и слабо убедително сведение, което да прави от Иисус месия, да не говорим, че никъде не се появява името на Иисус. Предпоставка за горното обещание обаче е неутралният превод на Библията, а не на някоя църква, която вмъквала думичките „Иисус“ или „Христос“ навсякъде, където ѝ пасвало.

Други пасажи от Стария завет не променят нищо от гореказаното. Цитират се притчи и песни от псалмите на Соломон, които наистина често говорят за бъдещо царство в Израел или рода на Давид, както и за очаквания спасител и велик владетел, но никъде не става дума за Иисус. Дори и пророкът Даниил трябвало да бъде използван, за да стане възможно чудото, че Иисус бил очакваният месия. Само че и Даниил говори също толкова мъгляво като колегите си. Най-същественото доказателство било в стих 7, 13 и по-нататък от Даниил, където четем:

„Гледах в нощните видения, и ето, на небесни облаци сякаш идеше Син Човеческий, дойде до Стария по дни и биде доведен до него. И Нему бе дадена власт, слава и царство, за да Му служат всички народи, племена и езици; владичеството Му е владичество вечно, което няма да премине, и царството МУ не ще се разруши.“

Самият пророк Даниил говори за „нощните видения“, които имал. Видял своеобразни животни с куриозни рога и тъй като не разбрал „нощните видения“, дошъл някакъв ангел и му ги обяснил. А защо не веднага? Всички тези пророчества, доколкото изобщо са такива не оповестяват никъде идването на Иисус. И който все пак с големи усилия иска да разчете от смътните формулировки образа на Иисус като месия, неизбежно се проваля поради историческите факти. След Иисус не настъпило никакво единствено по рода си владичество, което „никога не ще се разруши“. Това, естествено, е известно и на християнските теолози. Затова след дълго мислене измислили едно „вечно царство“ след Страшния съд. Каквото не било настъпило дотогава, все някога трябвало да дойде. И ли? Така просто било то. Главното било да продължи да съществува надеждата.

Всъщност бих искал да завърша полемиката дали Иисус е бил месия или не, но закостенялата критика със сигурност ще ме упрекне, че направо съм прикрил най-важните пасажи, сочещи Иисус като такъв. Фактически онзи, който търси Иисус като месия в Стария завет, ще намери пасажи с по двайсетина значения не само у Даниил, Соломон или

Исаия, а и у пророка Миха, по-млад съвременник на Исаия, и у пророка Иезекиил. Там се сочи глава 34, където става дума за бъдещето „паство“, над което щял да властва „един-единствен пастир“ от рода Давид. А у Иезекиил 37, 21–28 например четем обичайните обещания (надежди) за победоносния Израел, комуто всички останали народи, така да се каже, били в краката.

Царство за Давид

„...тъй казва Господ Бог: ето, аз ще взема Израилевите синове измежду народите, между които се намират, ще ги събера отвред и ще ги доведа в тяхната земя. В тая земя, на планините Израилеви, Аз ще ги направя един народ, и един Цар ще бъде на всички тях... А моят раб Давид ще бъде цар над тях... И ще бъде у тях Моето жилище, и ще бъда техен Бог, а те ще бъдат Мой народ. И ще познаят народите, че Аз съм Господ, Който осветява Израеля, когато Моето светилище бъде сред тях навеки.“

Всичко това са разбираеми, макар и нищо повече от набожни пожелания, формулирани във време, в което Израел бил зле. Израилтяните в страдалческата си история постоянно се надявали да дойде далечното бъдеще, в което царството им „от рода Давид“ щяло да възкръсне отново и техният бог отново щял да заживее сред тях. На подобни пасажи от текста впрочем се позовават ортодоксалните евреи от наше време, които създават толкова неудобства на политическото си ръководство. Вече посочих, че текстовете на Иезекиил представляват пъстра смесица и направо гъмжат от редакторски преработки и вмъквания на различни автори от различни времена. Никога не съм разбирал как от тях може да се изведе месианството на Исус и това явно завинаги ще остане скрито за измъчения ми ум.

Накрая остават още апокалиптичните книги на Енох, Барух и IV книга на Ездра, които също така оповестяват Спасителя. У Енох за месианска част се смятат образните речи в глави 38 до 71. Там се предлагат астрономически данни и тайни и накрая се разказва и за идващия „човеческий син“ (46, 3 и нат.)⁵⁵:

„Той ми отговори и каза: Това е Синът човеческий, който има правдата, при когото живее правдата и който разкрива всички съкровища на онова, което остава скрито; защото господарят на духовете го е избрал и

55. Виж бележка 39.

жребият му надхвърли пред господаря на духовете всичко по доблест във вечността. Този Син човеческий, когото ти видя, ще накара да се надигнат царете и могъщите от лагерите си и силните от тронове си; той ще разхлаби юздите на силните и ще смаже зъбите на грешниците. Ще прогони царете от престолите им и от царствата им...“

Това са ясни обещания за бъдеще време и за бъдещ спасител, който е „син човеческий“. Само че дори да науча Енох наизуст, никъде не става дума за Исус. Точно така стоят нещата и с апокрифната книга на Барух и апокрифната IV книга на Ездра – очаквания на месията има, но никакви сведения за Исус няма. Накрая на бъркотията теолозите използват и заветите на патриарсите като свидетелства в полза на Исус. Заветите отново са апокрифни текстове и безспорно са редактирани в след християнско време. И най-после остават запазените в оракулски текстове Сибилински книги, които правят перфектна кашата – само за Исус не става дума никъде.

Който успее да се промъкне в гъсталака от теологически коментари, разпознава в древните текстове предусещане и гореща надежда за страшно събитие, което щяло да настъпи някога в бъдещето. При това пророците и апокалиптиците си го представяли по различен начин. У пророците и заветите на патриарсите мястото на действието категорично е на Земята, у апокалиптиците пък то е някъде над Земята. Така богословът д-р Вернер Кюперс сполучливо отбелязал⁵⁶:

„Светлината на тази надежда осветява дълбокото дъно, а във фокуса ѝ в различни версии се появява загадъчна личност: човекоподобният, онзи син човечески, избраният на правдата, звездата на мира, новият проповедник, човекът, месията; една чисто случайна величина и все пак нито ангел, нито бог... Как може да се обхване фигура с толкова неповторими очертания?“

В областта на юдейската теология месията остава „човек с човешки произход“⁵⁷, често дори не е личност, а целият народ на Израел. Различно е християнското богословие. Там месията се изравнява със „сина божий“. Само че някои въпроси остават без отговори и от двете теологии: Откъде произхожда очакването на месията? На каква възраст е? В края на краищата не е достатъчно да се посочат пророци като Исаия, Даниил и Изеекиил, след като точно се знае, че текстовете им са били фалшифицирани и редактирани отново. По същата причина е безсмислена и

56. Koppers, W.: Das Messiasbild der spätjüdischen Apokalyptik. Bern 1933.

57. Klausner, J.: Der jüdische und der christliche Messias. Zürich 1943.

датировката, свързана с пророците. Идеята за месията категорично е по-стара от всички пророци. Нахвърляното от пророците са само формите на очакването, което съществувало в ядрото на народа още от изгонването от рая. Целият колорит на пророческите описания функционира по сходни принципи. Пророците и по-късните им редактори работели с идеите от преданията, които обхващали общата голяма надежда на целия народ. А тази надежда вече била постоянна съставна част, ако не и форма на оцеляване на човешка група още преди да била написана първата дума. Очакванията за спасение са „прастари и далеч надхвърлят пророците“⁵⁸.

„Израилтяните са дарили света с три неща – пише теологът Лео Ландман – монотеизма, моралните закони и истинските пророци. Към тях може да се добави и четвърти дар – вярата в месията“⁵⁹. На тази констатация може убедително да се възрази. Много древни културни и първобитни народи са познавали месианските очаквания.

Още през 1919 г. теологът Х. В. Шомернс⁶⁰ писал: „Към подсилването и укрепването на християнската общност спада увереността в превъзходството на християнството над всички други религии, дори в неговата безусловност.“

Смятам, че подобни твърдения предполагат познаването на другите религии. Човек трябва да ги изучи и почувства и ако след това все още определя християнската религия като „абсолютно превъзхождаща“, сигурно ще го направи само с голяма порция вяра. Вярата е личен въпрос. Колкото до мен, аз уважавам вярата на всеки индивид. Но въпреки това предупреждавам да не се подценяват останалите религии – за хилядолетия – понякога по-дълго от християнството – не са загубили притегателната си сила. Всички религии, все едно дали са предхристиянски или следхристиянски, познават идеята за спасението. Всички, без изключение, с копнеж очакват небесните поличби и обещаното завръщане на месията си. Най-голямата, а вероятно и най-динамична религиозна общност от след християнско време е ислямът. В свещената книга на мюсюлманите – Корана – Исус изрично е почитан като пророк, но не и като месия или дори син божий.

58. Diirr, L.: Ursprung und Ausbau der israelitischjüdischen Heilandserwartung. Berlin 1925.

59. Landman, L.: Messianism in the Talmudic Era. New York 1979.

60. Schomerns, H. W.: Indische Erlösungslehren. Leipzig 1919.

Ислямският месия

Сура 19 го казва недвусмислено:

„И те (неверниците) говорят: Всемилоствивият си е придал син“ (стих 89). „Наистина, направили сте нещо чудовищно!“ (стих 90) „Докакто на всемилоствивия не му се полага да има син“ (стих 93). А преди това в стих 35 на същата сура се казва: „Така Иисус е син на Мария едно твърдение на истината, по което не са единни.“

Единствено и само християнството вярва в Иисус като месия и спасител. Всички други големи световни религии не искат да знаят нищо за това, нито юдейството, нито ислямът, да не говорим за азиатските религии.

Всички големи световни религии имат и са имали изтъкнати изследователи на религиите, умни мислители и аналитици. Във всички големи световни религии е имало и има отлични богословски висши училища с цяла армия от многоезични учени. Като лаик в теологията винаги ме е изумявало как всички тези свръхумни глави, които разполагат с един и същ доказателствен материал, стигат до напълно различни схващания. Както юдейството, така и ислямът, и християнството се позовават в тълкуванията си на едни и същи пророци от древността. И нека някой да твърди, че ексегетиката (тълкуването на свещените книги) била точна наука! Ако е така, би трябвало от всички краища на света да идват еднакви резултати. Тъй като въпреки всички висши институти на различните религии това не е така, аз твърдя, че вече никога не може да прозре истината. Всеки служи вече само на своята религия, все едно дали вярва в нея или не.

И ислямът познава свършека на света и Последния съд. Вече цитирах сурите 81 и 82. Като Апокалипсисът на Йоан и Коранът (сура 21, стих 105) обявява: „В деня, в който ще свием небесата, както се свиват писмени свитъци. Както започнахме първото сътворение, ще го обновим...“ А ето и стихът от Корана, съответстващ на „тръбите“ в Апокалипсиса (сура 20, стих 103): „В деня, в който ще бъде надут тропетът. На този ден Ние ще съберем виновниците, синеоките.“ Сура 17, стих 50 дори отбелязва, че няма да има град, който да не бъде унищожен преди деня на възкресението и наказанието.

А кога щяло да стане това? Това си остава тайната на Аллах: „Не, ще ви връхлети ненадейно, така че ще ви хвърли в смут; и няма да можете да се защитите или да постигнете отсрочка“ (сура 21, стих 41).

Ислямският месия се казва „Махди“. Както пророкът Мохамед, така и различните имами след него оповестявали завръщането на Махди. Имамите – това са великите учители на исляма – постоянно уверявали, че било погрешно да се правят предположения за времето на завръщане на Махди, което се знаело единствено и само от Аллах. Също като в юдейството и християнството, литературата за завръщането на Махди запълва цели библиотеки. Няма нещо, което вече да не е помислено. Веднъж странник се осведомил от петия имам, Ал Бакр, за полчищата преди завръщането. Имамът отговорил⁶¹:

„Ще стане, когато жените започнат да се държат като мъже, а мъжете като жени; и когато жените с разтворени крака седнат върху седлата на конете. Ще бъде, когато се приемат погрешни свидетелски показания, а се отхвърлят верните; тогава, когато мъжете проливат кръвта на други мъже поради нищожни причини, когато развратничат и прахосват парите на бедните.“

По тези критерии Махди всъщност би трябвало отдавна да е дошъл. Но, според ислямските учени, преди да дойде Махди, трябва „да се появят шестте фалшиви мъже, които ще се представят за пророци“. Не съм наясно колко фалшиви пророци е имало вече, но предполагам, че броят им далеч надхвърля шест хиляди.

За очаквания Махди в богословската литература на исляма цари същият хаос, както в юдейската и християнската за месията. Ту щял да е дванайсетият имам, който щял да се завърне като Махди, за да обнови чистата ислямска общност, после – според вида ислямско верско учение – дванайсетият имам, който щял да е Махди, изобщо не бил умрял. Пълно несъгласие цари и по въпросите „кога“ и „къде“ на това завръщане. Махди е върховният водач на последните дни. Ще дойде в „двайсет и третата нощ на месеца за постене рамадан“⁶². Тази нощ е „нощта на силата, в която се разкрива свещеният Коран и ще слезат ангелите на Аллах“.

Накрая остава констатацията, че големите световни религии наистина очакват месията, но никой не знае кога. Общо месията се свързва със звездите, небосклона и големия, окончателен съд над човечеството. Щял да се съпътства от групи ангели, да има огромна мощ и да седи на престол в облаците. Такова ли е ядрото на народното предание? Есенцията на древното обещание: „Пак ще дойдем?“

61. Ayoub, M.: Redemptive Suffering in Islam. New York/Paris 1978.

62. Sachedina Abdulaziz Abdullhussein: Islamic Messianism. New York 1981 (също за следващите цитати).

За да конкретизираме тази още смътна мисъл, ще ни трябват допълнително предания, които са по-стари от Корана или християнския Апокалипсис. Текстовете от други културни кръгове от обсъжданите досега.

Думичката „Двеста“ произлиза от средноперсийски и означава „основен текст“ или „наставление“. Двеста съдържа всички религиозни текстове на парсите, днешните привърженици на Заратустра (Зороастър). Самият Заратустра бил заченат непорочно. Преданието твърди, че от небето се спуснала планина, обгърната от чиста светлина. От планината излязъл младеж, който присадил ембриона на Заратустра в корема на майка му. Тъй като собствената им религия била по-стара от исляма, парсите отказали да приемат Корана като свещена книга. Те се разселили в Иран и Индия. Макар че езикът им, гуджарати, е новоиндийски език, те продължават да провеждат религиозните си служби на авестинския храмозек, като църковния латински в католическата църква.

Парсите са изправени пред сходна дилема като привържениците на другите религии – налице е само около четвърт от първоначалните текстове на Двеста. Те съдържат жертвените повиквания Ясна, Яшти с химни към техните двайсет и един богове, към тях сбирка древноирански митове и накрая Виспрат с повиквания към по-висши същества, както и Видевадат, книга с хигиенни предписания, фрагменти от древноиранската религия са запазени в клинообразни писания, изработени по нареждане на царете Дарий Велики (558–486 г. пр. Хр.), синът му Ксеркс (около 519 – 465 г. пр. Хр.) и внукът Артаксеркс (около 424 г. пр. Хр.). Върховният бог се казва „Ахура Мазда“, който бил творец на небето и земята.

Хвала на звездите!

Ако се вярва на писанията на парсите, то звездното небе е разделено на различни звездни купове, които са ръководени от различни пълководци. Небесните войнства са доста войнствени. Говори се за воители на звездните системи, а изрично и за сражения, водени във вселената. Най-тържествено се възпяват различните звезди (Африган Рапитвин, стих 13 и нат.)⁶³:

63. Dalberg, F. von: Scheik Mohammed Fani's Dabistan oder von der Religion der alttesten Parsen. Aschaffenburg 1809 (също за следващите цитати).

„Звездата Тистрия, блестящата, величавата,
Възхваляваме ние.
Звездата Катавека, която ръководи водата,
възхваляваме ние.
Всички звезди, които съдържат водни семена,
възхваляваме ние.
Всички звезди, които съдържат дървесни семена,
възхваляваме ние.
Онези звезди, които се наричат Хаптоиринга,
благодатните, които за съпротива срещу Ятус,
възхваляваме ние...“

Възхвалите, изглежда, са нещо повече от ориенталски украшения на фантазията, защото за парсите планетите от самото начало били „прости тела с кълбовидна форма“. Впрочем, едва през 1610 г. Галилео Галилей със своето Планетарно послание предизвикал революция в астрономията. Още в най-ранни времена парсите издигали храмовете си в чест на различните богове и техните родни светове. Една подробност – във всеки храм имало кълбовиден модел на планетата, която била почитана в него. Освен това във всеки храм трябвало да се носи съответното облекло и да се спазва съответният обичай. Например в храма на Юпитер можело да се влиза само в дреха на учен или съдия; в светилището на Марс пък парсите носели яркочервени дрехи и разговаряли „гордо“. В храма на Венера се смеели и шегували, в онзи на Меркурий говорели като оратори или философи. Но в храма на Луната парските жреци се държали като палави деца, които се премятали. В храма на Слънцето трябвало да носят брокат и да се държат „както се полага на царете на Иран“.

Квадригасолис, колесницата с четири впряга крилати коне, произхожда от иранския културен кръг⁶⁴. Там боговете на съответната планета управляват слънчевата колесница. И в текстовете на Двеста се възпяват небесните колесници и водачите им (Ясна, гл. 57, стих 27 и нат.):

„Четирима бегачи,
бели, светли, блестящи,
умни, вещи, без сянка,
пътуват из небесните региони...“

64. Widengren, G.: Hochgottglaube im alten Iran. Uppsala/Leipzig 1938; Reitzenstein, R.: Das iranische Erlösungsmysterium. Bonn 1921 (също за следващите цитати).

по-бързо от облаците,
 по-бързо от птиците,
 по-бързо от стрелата,
 които настигат всички,
 които ги преследват отзад...
 Ако някой е в Източна Индия,
 той го хваща,
 ако е в Западна Индия,
 той го бие.“

В „Яшт“, глава 10, стих 67 и нат. се казва: „Който отлита в създадена от небето кола, от страната Арзахи в страната Ксанира... Бели, светли, блестящи, умни, вещи, без сянка пътуват из небесните региони.“ А Яшт, глава 10, стих 125 описва: „Край тази кола минават четирима бегачи, бели, едноцветни, ядящи небесна храна, безсмъртни...“

Вселената е пълна с подобни летателни уреди, а уточняванията като „стрела“, „птици“, „облаци“, „небесна храна“ и т.н. позволяват извода, че парсите много добре са знаели за какво говорят. Естествено и парсите очаквали завръщането на боговете си. „Същества на светлината“⁶⁵ трябвало да слязат от небето и да избавят измъчените хора. Лично Заратустра разпитва своя бог Ахура Мазда за свършека на времето и той говори за окончателната борба на добрите срещу нечестивите: от небето слизат много возила, наричани „всичко преодоляващи“. Те са безсмъртни, а умът им е свършен. Преди да се появят на небето тези помощници, слънцето ще се затъмни, стават земетресения, надигат се могъщи бурни ветрове и една звезда пада от небето. След страшната битка, в която армиите ще настъпват масово, настъпва нова, златна епоха. Тогава човечеството ще е така сведущо в медицината и така ще прилага лекарствата, че „дори близо до смъртта няма да умрат“.

Първоначално разликата от спасителите в другите религии не изглежда голяма, освен, че този път като последни спасители се появяват „всичко преодоляващите“. Те били очакваните, боговете от звездния небосклон.

65. Abegg, E.: Der Messiasglaube in Indien und Iran. Berlin/Leipzig 1928 (също за следващите цитати).

Златната епоха

Поради многото богове в хиндуизма всичко е по-сложно. В него в началото на четирите световни епохи е епохата на боговете – Кртаюга или Деваюга. Тази епоха била свършена във всяко едно отношение, защото не съществували нито болести или завист, нито спорове или злоба, нито страх или болка. Тогава (според хиндуистките представи) целта на хората бил само най-висшият брахман и дори членовете на четирите касти живеели заедно. „Всички имаха един стремеж, същите нрави, същите познания, защото тогава кастите изпълняваха дълга си чрез едни и същи действия.“ Животът и хората били просто свършени. Главното занимание на хората се състояло в аскетизъм и изучаване на писанията. Отсъствали каквито и да било материални желания. Хората обичали истинската реч и истинските науки, нямало никакви неправди, защото никой нямал земни желания. Бхагавата-Пурана, едно от многото произведения на хиндуистката религиозна литература, описва хората от онази златна епоха като доволни, миролюбиви, търпеливи, мекосърдечни и милостиви. Били щастливи, защото носели мир в сърцата си и с никого не враждували.

Това било един свят, който днес едва ли можем да си представим, защото съвременният човек е разкъсван от желания и ламтежи. Каква е тази епоха на абсолютното щастие, в която вече няма никакви желания? Но златната епоха на хиндуизма служи, така да се каже, само като основа на една представа, проектирана в далечното бъдеще. Така както било в „епохата на мечтите“, трябвало да бъде в бъдещето. Например в глава 4 Брахмавайварта-Пурана е развито идеалното състояние на брахманското учение: един свят, в който всички хора са „коректни“, верни, почитат възрастните и природата и не познават никаква злоба и лошотия. В златната епоха на хиндуизма хората били красиви, силни и се радвали на постоянна младост. И това време щяло отново да се върне. Хиндуизмът не познава и прародители като Адам и Ева, а Брахма създал подобно на божествените същества осем хиляди души, по хиляда двойки от четирите касти. Тези двойки наистина се обичали и живеели като съпрузи, но нямали деца. Едва в края на живота си всяка двойка раждала по две деца, но не чрез секс или с родилни мъки, а само чрез мисълта. По този начин възникнали духовни същества, които населили Земята.

Състоянието на щастие продължило толкова дълго, докато отрицателните духове, но и богове от всякакъв вид объркали хората. В

боговете наистина виждали свръхмогъщи и безсмъртни същества, но все пак повечето приличали на хора и имали лични качества. Начело на всички бил „князът на вселената, който управлявал всичко“⁶⁶. Светът на боговете в хиндуизма обаче е толкова многообразен и тясно преплетен поради роднинствата, че тук не мога да навляза по-подробно в него. Във всеки случай различните богове владеели не само космонавтиката, а и земното въздушно пространство с най-различни возила. Всички тези летящи обекти били материални, нямали нищо духовно, а и не били плод на фантазията.

Летаталните апарати с техните унищожителни оръжейни системи са описани много детайлно в индийските религиозни текстове, особено във Ведите, които се смятат за най-древния източник за езика и религията. Думата „Веда“ означава „свещено знание“. Сред тях е Ригведа, сбирка от хиляда двайсет и осем химни, всички адресирани към боговете. В Ригведа кратко и ясно се казва, че онези летящи обекти дошли на Земята от вселената и лично боговете били онези, които предали на хората знанията си. Подобно на борбата на небето в юдейските легенди, и в хиндуистките текстове боговете водят сражения помежду си. Но това не ставало в някакво неопределимо небе на духовното щастие, а „на небосклона“, „над Земята“.

Междувездни войни

Във Ванaparван – съставна част на древноиндийската Махабхарата (глава 168 до 173) например като обиталища на боговете се назовават същински космически градове, които правели обиколки високо над Земята. Същото може да се прочете и в глава 3, стихове 6–10 в Сабхапарва. Гигантските образувания имали имена като „Вайхаясу“, „Гаганакара“ или „Кхекара“. Били толкова огромни, че помощните кораби (вимани) удобно можели да минават през портите към вътрешността им. При това тук не става дума за мъгляви фрагменти от текстове, а за древноиндийски предания, които могат да се намерят във всяка голяма библиотека. Но само на английски език. Малкото немски преводи са без изключение силно съкратени. В тома „Дрона Парва“ от Махабхарата страница 690, стих 62 може да се прочете как три отлично построени, големи градове обикаляли около Земята и предизвикали безпокойство не само на нея, а и сред боговете. Стигнало се до война между звездите

66. Виж бележка 59.

(стр. 691, стих 77)⁶⁷:

„Сива, който летеше с тази прекрасна кола, сглобена от всичките небесни сили, се подготви за унищожаването натри (небесни) градове. А Стхану, този най-първ (най-преден) от унищожителите, този разрушител на асурите, този величав боец с неизмерима храброст, комуто се възхищават небесните... заповядал да заемат отлична, единствена по рода си бойна позиция... Когато после трите града се срещнаха на небосклона, бог Махадева ги прониза със страшния си лъч от тройни пояси. Данавите не бяха в състояние да устоят на този лъч, в който имаше югаогън и бе направен от Вишну и Сома. Докато трите града започнаха да горят, Парвати се забърза нататък, за да наблюдава спектакъла.“

Боговете на хиндуизма се биели помежду си „на небосклона“ като Семаел (или Луцифер) в юдейското предание. Спомняте ли си?

„Семаел бе най-големият княз сред тях на небето... и Семаел отиде там и се съюзи с всички най-висши войнства срещу своя господар, и събра войската си около себе си и слезе с тях и започна да търси другари на земята.“

А какво пишеше у Енох? Той описал метежа сред ангелите и дори изброил имената на водачите им.

Това ядро на преданието – битката на небето, войната между боговете е решаващото, което наивната представа за небето на религиите превърнала във фарс.

В хиндуизма човекът постига пълното щастие сам, чрез постоянно си прераждане, като във висша степен пречиства и подобрява кармата си. Все пак помощта идвала от боговете и в последна сметка от универсалния бог Брахма. Но и хиндуистите познават идеята за завръщането, например бог Вишну щял някога да се прероди като Кришна и да спаси Земята от бъркотията. За нас, западните хора, това с Кармата е книга, запечатана със седем печати. Как са могли хиндуистите да вярват в постоянните прераждания, като влачели заслугите и злодеянията си от един живот в друг? Неизказано сложното учение за кармата се описва много прецизно и детайлно в религията на джайнизма. Джайнизмът е третата религиозна сила, която заедно с хиндуизма и будизма била създадена от Индия.

Векове преди будизма джайнизмът се разпространил в Северна Индия и до пети век завзел целия индийски субконтинент. Но същинското основаване на тази религия трябва да е било отпреди стотици

67. Roy, D.P.: The Mahabharata, Drona Parva. Calcutta 1888.

хилядолетия, твърдят привържениците му. Те смятат учението си за вечно и непреходно, дори и ако временно изпадне в забравата. Религията на джайните е записана в редица предбудистки текстове и има не може да се каже друго – легендарен характер.

Науката в древността

Теологично-философската литература на джайнизма обхваща истории за светии, песни за древните създатели, както и наставления от всякакъв вид. Произведенията са (сходно на Библията) известни под сборното название Шветамбари. Делят се на петдесет и пет главни групи с трудно произносими имена.

Виахиапраняптянга обхваща цялото учение джайна в диалози и легенди.

Анутаураупатикадашанга разказва историите за древните светци, които се изкачват до най-високите небесни светове.

В групата Пурвагата намираме научни книги и поучения. Например Утпада-Пурва се занимава с различните субстанции при възникването им (химия). Виряправада-Пурва описва енергиите на субстанциите на боговете и великите мъже. В Пранавада-Пурва се третира науката за лечението, в Локабиндусара-Пурва се преподава математика и се говори за избавлението. И това не е всичко. В джайнистката религия има още дванайсет Упанги, където узнаваме подробности за Слънцето, Луната и други небесни тела, но също и за формите на живот, които ги обитават. И като специално допълнение в Ауапатика може още да се научи как се постига съществуването в божествените светове. Естествено не липсва и изброяването на божествените царе (група Пракирна, книга?). И наред с тези текстове има прастари книги, които някога са съществували, но са били изгубени. Все пак джайнистите вярват, че подобни писания са се предавали устно от едно поколение жреци на следващото. Загубата им не е особено болезнена, защото постоянно се появявали прераждания на старите пророци, които оповестявали съдържанието на загубените текстове – доколкото времето и хората са узрели за това. От съдържанието на текстовете са оцелели само фрагменти, които обаче се занимават с удивителни неща:

- Как човек с магически средства се пренася в далечни земи
- Как се извършват чудеса
- Как могат да се видоизменят растенията и металите

– Как се прелита през въздушното пространство. Последното, прелитането на въздушното пространство, е познато и от индийската санскритска литература. В тази връзка припомням за книгата си „Ударът на боговете“⁶⁸.

Според учението на джайнизма настоящата епоха, в която живеем ние, е само една от многото. Преди нас е имало други световни периоди, а около 2000 г. по християнското летоброене щяла да започне нова епоха. Тези нови епохи се огласявали винаги от двацет и четирима пророци, тиртхамкари. Пророците на нашата епоха се раждат сега или вече живеят като възрастни по света. Религиозните водачи на джайна-религията дори знаели имената им и други подробности из живота им.

Невъзможните данни

Първият от тиртхамкарите бил Ришабха, който живял на Земята преди легендарните 8 400 000 години. Ришабха бил великан по телосложение, който доживял до дълбока старост. Всички следващи патриарси били малко по-дребни на ръст и живели все по-малко. Но двацет и първият от тях – името му било Ариштанеми – все пак живял 100 години и бил висок десет дължини на лъка. Едва последните двама от миналата епоха (Паршва и Махавира) имали „разумна“ за представите ни възраст. Паршва живял 100 години и бил висок 9 лакти, а Махавира, двацет и четвъртият тиртхамкар, стигнал само до 72 години и ръст от 7 лакти.

Джайнистите определят появата на тиртхамкарите във времена, от които направо ни се завива свят. Така последните двама били починали около 500, респективно 750 години преди Христа, а времето на действие на останалите може приблизително да се измери по това, че Ариштанеми (който бил вторият) ошастливил добрата ни стара Земя преди кръгло 84 000 години.

Тези просто така нахвърляни числа би трябвало да накарат да наострят уши нашите изследователи на митове, както и теолозите. Защо ли? Защото тук отново, обвито в религиозни идеи, се вижда ядрото на народното предание, което проблясва в много свещени и несвещени книги. Да освежим паметта си в телеграфен стил:

На вавилонския царски списък WB 444 от сътворяването на Земята до потопа се изброяват 10 працаре. Общо те управлявали цифром и словом 456 000 години. След потопа „царството отново слезе от небето“⁶⁹, а

68. Виж бележка 10.

23-те царе, които последвали, царували общо 24500 години, 3 месеца и 3 и половина дни.

Също толкова фантастични данни се сочат и за библейските праотци. Адам бил живял над 900 години. Енох достигнал 365, когато отпътувал към облаците, а синът му Матусала стигнал до 969 години. Тук на Земята.

Не по-различно било в древен Египет. Жрецът Манетон съобщава, че първият божествен владетел на Египет бил Хефест, който донесъл и огъня. После следвали Кронос, Озирис, Тифон, син на Хор и Изиди. „След боговете 1255 години владял родът на божествените потомци. И отново царували други царе 1817 години. После отново други, емфитски царе 1790 години. След тях други, тинитски, 10 царе-350 години. Царството на духовете на мъртвите и божиите потомци обхващало 5813 години“⁷⁰.

Сходно невъзможни числа потвърждава и историкът Диодор Сицилийски, който преди около две хиляди години ни оставил 40-томна историческа библиотека⁷¹:

„Те казват, че от Озирис до владичеството на Александър, който основал в Египет наречения на негово име град, били изминали повече от 10 000 години, други обаче пишат, че били само малко по-малко от 23 000 години...“

И като последен свидетел за невъзможните данни ще назовем гръка Хезоид. Той написал около 700 г. пр. Хр. в своя „Мит за петте човешки рода“⁷², че първоначално безсмъртните богове Кронос и компания създали хората. „Величавият род на онези херои, наричани полубогове, които във времето преди нас обитавали безкрайната земя...“

Така че с данните на джайнистите не съм в изолация, а в доста добра компания, без изобщо да споменавам световните периоди и невъзможните данни на централноамериканските народи. Много джайнистки предания са (разглеждани от днешна научна точка) направо като революционни. В тях времето (капа) играе една роля, сякаш формулирана от Алберт Айнщайн.

Най-малката им времева единица е семая и съответства на времето, за което атомът най-бавно се придвижва по собствената си дължина.

69. Däniken, E. von: Prophet der Vergangenheit. Düsseldorf 1979.

70. Виж бележка 13.

71. Wahrmond, A.: Diodor von Sidlien: Geschichts-Bibliothek, 1. Buch. Stuttgart 1866.

72. Roth, R.: „Der Mythos von den fünf Menschengeschlechtern bei Hesiod“, in: Verzeichnis der Doktoren, die Philosophische Fakultät. Tübingen 1860.

Безброй такива семей образуват 1 авалика и накрая 1 677 216 авалики правят 1 мухурта, което се равнява на 48 наши минути. 30 мухурти правят 1 ахоратра, а тя отговаря точно на 1 ден и 1 нощ – като при нас! Ако умножите 48 минути (= 1 мухурта) с тридесет (защото 30 мухурти са един ден и една нощ), ще получите 1440 наши минути. Същият резултат ще получите и ако умножите 24 часа по 60 минути – 1440. Решаващото е само, че летоброенето на джайнистите е отпреди хилядолетия и първоначално им били предадено от небесните същества.

15 ахоратри правят (както при нас) 1 пакша, което е половин месец; а 2 пакши логично са 1 маса, т.е. 1 месец. 2 месеца правят един сезон, 3 годишни времена са 1 аяна (семестър). 2 аяни са 1 година, а 8 – 400 000 години са 1 пурванга. И не само това: 8 400 000 пурванги отговарят на 1 пурва (= 16800000 години). Броенето у джайнистите стига до 77-цифрови числа. Освен това стойностите за време получават собствени названия, сходни на нашите светлинни години за разстояние от 9 500 000 000 000 километра.

Изкушаваме се да кажем, че това е откачено, ако не знаехме, че народът на майте в Централна Америка е оперирал с точно такива смахнати числа и също така ги поставял в съотношение с времето и вселената като джайните в далечна Азия.

От небесните си учители джайните взели и единиците за пространството, които са разтърсващи за нас и накрая (или най-последно?) правят разбираема връзката с онази загадъчна карма (прераждане). Мога да посоча тук само кратко обобщение на крайно объркващото и сложно учение, което дължа на учебник от теолога Хелмут фон Глазенап⁷³.

В научните текстове на джайните атомът заема една точка в пространството. Атомът може да бъде свързан с други атоми в една сканд, ха, което тогава обхваща няколко или безкрайно много пространствени точки. Същото нещо учи и нашата наука. Два атома се свързват във верига в най-малкия модел, но има и верижни молекули с милиони и милиони атоми. Чрез свързването на атомите възникват вещества с различна плътност. При това учените джайна различават шест главни групи от подобни съединения:

дребно-дребно = невидимо

дребно = още невидимо дребно-едно = невидимо, но се възприема по миризма и със слуха

73. Glasenapp, H. von: Der Jainismus. Eine indische Erlösungsreligion. Berlin 1925 (също за следващите цитати).

едро-дребно = неща, които могат да се видят, но не и да се пипнат, като сянка или мрак

едро = неща, които могат самостоятелно отново да се свързват като вода или масло

едро-едро = неща, които без външна помощ не могат отново да се свързват (камък, метал)

В джайнисткото учение за материални се смятат дори сянката или огледалното отражение, защото са предизвикват от „нещо“. Дори звукът при този начин на разглеждане не е „дребно-дребно“, а фино вещество: „Той възниква поради това, че агрегати от атоми се трият едни в други.“

В учението „дребно-дребното вещество“ може да прониква навсякъде и съответно да променя другите вещества. Проникналото в душата вещество се изявява като карма и така стигаме до прераждането. Моля?

Кармата е вечна

Изтъркана истина е, че всеки вид материя (все едно дали маса или парче кост) може да се умали до атомно ниво. Атомът от своя страна има субатомни частици, така да се каже, подразделения. Към тях се числи и електронът, който трепти в един невъобразимо бърз ритъм от 10 на 23 степен в секунда. За привържениците на джайнизма материята на електрона би била „дребно-дребно“. Тя е неуловима и наред с това безсмъртна. Атомите могат да влизат във всевъзможни съединения, а електронът винаги участва. Той действа като „дух в материята“⁷⁴, подобно на магнитно поле или радиовълна, която прониква през определени вещества. Мислите влияят върху делата на всяка форма на живот. „Веществото на света е веществото на духа“, писал английският астроном и физик Артър Едингтън (1882–1944 г.). А Нобеловият лауреат Макс Планк (1858–1947 г.) го е формулирал така: „Няма материя сама по себе си! Всяка материя възниква и съществува само чрез силата, която кара да трептят атомните частици.“

Нашето съществуване е последица от някое предишно дело. В края на краищата трябва да е имало предхождащ ни живот, от който сме били заченати. (И ако в бъдеще сме в състояние изкуствено да създаваме живот, това фактически нищо не променя.) От горното резултира, че всяко съществуване е само брънка от дълга верига съществувания, които някога са били или ще бъдат. Тъй като нашите мисли направляват

74. Виж бележка 48.

делата, делата от своя страна оставят следи в духа в нас. За сравнение можем да разглеждаме магнитното поле като дух, но той въздейства върху материята. Джайнистите гледат на онова, което общо наричаме „душа“, като „дребно-дребно-веществена“ част от материалното тяло. Тази част е точно толкова недокосната от тялото, както електронът от атомното ядро. Електронът наистина винаги спада към атома, но двете никога не се сблъскват. Атомът може да променя положението си, да се свързва в огромни верижни молекули и електроните винаги са в него. Странното е, че това не са едни и същи електрони, защото когато например се подаде енергия във вид на топлина, електронът прескача от атом на атом. В същата билионна част от секундата, в която електронът скача в нов атом, опразненото от него място се заема от друг електрон. Това е едно вечно, безсмъртно „дребно-дребно“, трептене извън материалния атом.

Точно така джайнизмът разглежда кармата, нейната душа. Все едно къде отива тялото, дали накрая го изгарят, или го разяждат червеите, кармата остава безсмъртна. А тази карма съдържа всичките информации на формата на живот, към която спада. Защото докато е жив, човекът мисли и чувства. Това мислене и чувстване се пренася върху „дребно-дребното“ на кармата като гравюра. Ако кармата се превърне в ново тяло, тя вече съдържа информацията от предишния живот, до вечността. Но тъй като в края на краищата предназначението на живота се състои в това да се постигне състоянието на абсолютно щастие – да се съедини с Брахаман, – кармата ще ни води през безброй прераждания, за да постигнем тази цел.

Горните идеи не са никак отдалечени от нашата философия, както и от разкритията на нашата физика. Би трябвало да се учудваме само, че подобни комплексни теории са били преподавани още преди хилядолетия, а всички преподаватели идвали от космоса. Също и при джайните. Началото на последната епоха на джайните (която протича в наше време) било дадено около 600 г. пр. Хр. от последния от 24-те тиртхамкари който се казвал „Махавира“. А кой бил той? Царски син, чиито ембрион бил присаден от небесните същества в утробата на младата царица⁷⁵ Всички тези небесни учители от миналото щели да се върнат, преродени в нови тела. У джайните има дори много древни рисунки които изобразяват двама и четвъртия тиртхамкара, пророка Махавира. Над процесията в негова чест във въздуха се носят цели пет небесни кораба.

75. Daniken, E. von: „Embryo-Transfer im alien Indien“, in: Ancient Skies, Nr. 3, 1991.

Между очакванията за завръщане на джайните и онези на християните мюсюлманите и евреите има решаваща разлика. Последните очакват месията или върховния съдник. След него за вярващите ще се възцари небесното щастие, а за неверниците – вечният ад. Не е така при джайнистите. Те не очакват един-единствен месия или спасител, а няколко. Тези пророци, наричани „тиртхамкари“, се завръщат постоянно с всяка световна епоха. След появата им, така да се каже, се приключва; не настъпва радост, лакомства или вечният ад, а започва нова обиколка в играта на вселената. Тиртхамкарите са по-малко спасители и много повече помощници. Затова те се раждат като хора (спомнете си за човешкия син в предсказанията на Енох), субстанцията им обаче кармичното им знание произхожда от вселената. Не земни, а извънземни сили присаждат семето или ембриона в женската матка. Бих посочил съвсем между другото, че тази идея е съществувала векове, ако не и хилядолетия преди раждането на Христос и затова никои не може да си помисли, че джайнистите са взаимствали идеята за непорочното зачатие от християнството. По-скоро обратното!

При подобни учители от вселената, каквито били тиртхамкарите, може да се предполага наличието на астрономически и астрофизически знания. Следователно джайните познавали астрономически данни, които ни се струват доста непонятни. Учението им гласи, че измеренията на вселената могат да бъдат измервани. За мерна единица служи раио, което е разстоянието, което бог прелита за шест месеца, ако за миг изминава 2 057 152 джойани.

Земята е заобиколена от три слоя, които се обозначават различно по отношение на плътността им: плътен като вода, плътен като вятър и плътен като слаб вятър. Над тях се намира абсолютно празно пространство. Не по-различни са нашите съвременни разкрития: атмосфера тропосфера с азот и кислород; стратосфера с озонов слой. Над тях е междупланетното пространство. Докато при нас бавно се налага възгледът, че във вселената трябва да има други форми на живот освен нас, за джайните това знание е отдавна известно: Цялата вселена е пълна с форми на живот. Те са разпределени неравномерно по звездното небе. Интересното е, че по всички планети имало растения и основните живи същества, но само на определени планети имало „същества с произволни движения“⁷⁶.

Религиозните философи на джайнизма описват дори различните

76. Виж бележка 72.

качества, притежавани от обитателите на различни светове. Дори божественото небе имало свое име – „капнас“. Там имало приказно красиви дворци, подвижни образувания, които често имали размерите на цели градове. Небесните градове били подредени като на етажи един над друг, и то така, че от центъра на всеки етаж виманите (небесните коли) можели да излитат във всички посоки. Когато изтече една епоха и се раждат нови тиртхамкари, в главния дворец на боговете зазвънявала камбана. Тази камбана довеждала до това, че във всички останали 3 199 999 дворци започвали да звънят камбани. Тогава боговете се събирали, отчасти от любов към тиртхамкарите, отчасти от любопитство. И в подвижен летящ дворец посещавали нашата Слънчева система. А на Земята започвала новата епоха.

В очакване на свръх-Буда

В будизма основната идея за избавлението е съвсем сходна с тази на джайнизма. Само че учението на джайните било отпреди Буда (560–480 г. пр. Хр.). На староиндийски „Буда“ означава „Пробудения“, „Просветления“. Гражданското име на Буда било „Сидхарта“. Произлязал от благородно семейство и израснал в княжеския палат на баща си в предпланините на непалските Хималаи в разточителен разкош. На възраст от двайсет и девет години му омръзнало безполезното съществуване. Напуснал родното си място, в продължение на седем години се упражнявал в изкуството на медитацията и търсел пътя към просветлението.

Но по времето на Буда отдавна съществували боговете от легендите и митовете. След просветлението си той самият се почувствал като превъплъщение на небесно същество. Например проповядвал на последователите си четирите истини, онзи път, по който всеки можел да стане Буда, или просветлен. Буда смятал съществуването на бъдещи Буди за естествено. В прощалните си речи в Махапаринибана-Сутатой говори за бъдещите Буди. Един от тях, предсказал Буда на привържениците си, щял да се появи по времето, когато Индия щяла да е пренаселена с хора. Селата и градовете щели да са претъпкани като кокошарници. В цяла Индия щяло да има осемдесет и четири хиляди градове. В град Кетумати (днешен Бенарес) щял да живее цар на име Санкха, който щял да владее целия свят, и то без насилие, а единствено чрез справедливост. Но през владичеството му щял да се роди достойният Метейя (наричан и „Маитрея“), феноменален във всяко отношение единствен по рода си „водач и познавач на колите“, учител на боговете и хората, а именно съвършеният Буда.

Предсказанието на Буда за свръх-Буда прилича на учението джайна за завръщането на тиртхамкарите. И будизмът познава различните епохи, които се сравняват с въртящо се колело. Само дето епохите в будизма са неизмеримо дълги. Това е представено пластично в записка от Ангутара-Никая (IV, 156)⁷⁷.

77. Schomerus, H. W.: Indische mid christliche Enderwartung und Erlösungshoffnung. Gutersloh 1941.

„Четири неизмерими световни периоди има, вие, монаси: кои четири?

Колко продължава световната гибел, това, монаси, трудно може да се пресметне, сякаш еди-колко си години или еди-колко по сто години, или еди-колко хилядолетия или еди-колко си стотици хиляди години. Това, о, монаси, може трудно да се изчисли...

Колко дълго трае хаосът, това, о, монаси, е трудно да се пресметне...

Колко дълго трае съществуването на света, това, о, монаси, трудно може да се изчисли...

Колко ще просъществува нововъзникналият свят, това, о, монаси,

е трудно да се изчисли...

Тези четири неизмерими световни периоди съществуват, о, монаси.“

Идеята за четирите (у джайнистите – шест) епохи броди и из шумерско-вавилонската митология. Дори се случва, отдалечени една от друга култури да назовават същите числа. Подобни съвпадения направи впечатление на религиозния историк професор д-р Алфред Йеремиас още преди шейсет и пет години. Ето един пример⁷⁸:

Според вавилонските записки, но и според онези на жреца на Баал Беросос, древните царе (небесните владетели) управлявали хилядолетия. При това числата за боговете Ану, Енлил, Еа, Син и Самас съответстват на числата за съответните юги (епохи) в Индия:

Ану = 4320 Кали-юга = 432 000

Енлил = 3600 Кали-юга = 360 000

Еа – 2880 Дева-юга 288 000

Син = 2160 Трета-юга = 216 000

Самас = 440 Двапара-юга = 144 000

Адад = 432 Маха-юга = 4 320 000

Появата два пъти на Кали-юга си има причини. Защото Кали-юга „без зазоряване“ наброява по-малко години от онази „със зазоряване“. И не става дума за нулите, а за съвпадането на цифрите, което сочи общото праядро на преданията. Числото 4 320 000 на Маха-юга („велика епоха“) е идентично с онова на третия працар преди потопа Ен-ме-ен-лу-ан-

78. Jeremias, A.: Handbuch der Ahoientalischen Geisteskultur. Berlin/Leipzig 1929 (също за следващите цитати).

на. Той царувал 12 сар, а това са 43 200 години. Или числото 288 000 на Дева-юга отговаря на числото на шестия працар с прекрасното име Ен-сиб-ци-ан-на който достигнал до 8 сар или 28 800 години. В Гърция срещаме най-старото литературно свидетелство за световните епохи у поета Хераклит, който назовава числото 10 800 000 години. Същата стойност съответства на втория период на шумерските працаре, а именно 30 сар или 108 000 години.

Играта с числата наистина няма пряка връзка със завръщането на някакъв спасител, но все пак доказва общото, което е в основата на всичко. Явно в мрачната праистория трябва да е имало единно праучение, иначе сродството на идеи и числа не може да се обясни. Този общ произход може да е много назад в миналото, ако не беше така, щеше да е известен на историческата литература.

„Ану“ на шумерски означава „небето“. Същевременно обаче Ану е божествена личност, защото седи върху трона си в „третата сфера на небето“. Във вавилонската легенда за потопа от водите избягали дори боговете и се скрили на рампата пред небесния дворец на Ану. В легендата за Етана, в която се описва първият полет на човек над Земята, Ану е цар на всички богове. Короната му била звездата Алдебаран, най-светлата звезда в съзвездие Телец. Хората се страхували от него, защото Ану периодически се спускал към Земята, за да наказва хората.

Тактиката на завоалиране чрез психологията

Психологията никак не ми помага в концентрирането ми върху идеята за завръщането. Констатирам не само че е била позната във всички култури, а и че винаги е била преплетена със звездите и спасителите извън Земята. Към нея спада и идеята за изкуственото оплождане, респективно ембриона, който произхождал от боговете. Няма начин тези идеи да нямат общ знаменател, а той не може да се обясни психологически. Наистина желанието за идването на големия спасител и съдник, за господаря и свръх-Буда е разбираемо, ако народите не са били много добре. Неразбираеми обаче остават връзките и подробностите на съответното учение. Желанието не може да обясни и преданията в първо лице, а още по-малко детайлите в данните и имената. Или някой сериозно ще твърди, че Енох е измислил имената и функциите на разбунтуваните ангели?

Или основната мярка за измерването на вселената с числото 2 057

125 джияни е хрумнала на някой мечтател под смокиновото дърво? Също така психологически необясними са еднаквите редици числа у различните народи. Не е достатъчен някой основен модел от чекмеджетата на психологията, както не е и за изкуствените оплождания и присаждания на ембриони, отгоре на всичко написани в първо лице. Друг въпрос е, че последващите религии също прославят съответния си спасител с непорочното зачатие, което е и напълно разбираемо от психологическа гледна точка.

И днес християните католици вярват, че Мария заченала Исус непорочно. Трябва да го вярват, защото това е догма (верски закон) на църквата. За коректност би трябвало да допълним, че не може да се докаже обратното – и как би могло? Откъде да знаем (научно точно), че Исус, или ако щете живеят индийски пророк Саи Баба не носи космическо семе у себе си? В древността не е било по-различно. Всички велики богове и царе-богове трябвало да са били заченати непорочно. В края на краищата те не били по-малощени от предшествениците си.

Най-древните изображения на богове са по шумерски цилиндрични печати. По тях разпознаваме обучението на царете от боговете, неопределими хибридни същества, както и небесните барки на небосклона.

Небесното семе

Например семето на акадския цар Хамурапи (1726–1686 г. пр. Хр.) било сложено в скута на майка му от бога на слънцето. По-късно Хамурапи станал най-великият законодател. От него са най-древните писмени правила за човешкото общество – Кодексът на Хамурапи. Висотата над два метра каменна колона с текста на законите била намерена в началото на нашия век при разкопки в Суза и днес се намира в парижкия Лувър. Кодексът Хамурапи се състои от двеста осемдесет и два параграфи, а тях, както твърдял царят законодател, ги бил получил от бога на небето. Също като Мойсей, който получил законите си таблици на свещената планина направо от божиите ръце. В предговора на законската си сбирка Хамурапи пише изрично, че „господарят на небето на земята“, Бел го избрал и предопределил „да установи справедливост в страната, да унищожи нечестивия и злия, и да предотврати потискането на слабия от силния“⁷⁹. И, естествено, хората очаквали завръщането на своя законодател.

79. Frischauer, P.: Es steht geschrieben. Zürich 1967.

С поглед към миналото можем само да отбележим, че Хамурапи сътворил нещо извънредно и се отличил от масата на своето време с изключителните си дела. Разбира се, че е валиден аргументът, че Хамурапи бил издигнат в божий син едва по-късно – ако не беше колоната му със закони, на която той още по онова време уверява, че бил призван от небесните богове. Законодател като върховен лъжец? Все едно да обвиним в лъжа Мойсей, когато твърди, че е получил законовите таблици на свещената планина лично от бога.

Ние, днешните свръхумни хора с вирнати носове, естествено, „знаем“, че семето на Хамурапи не може да произхожда от бога на слънцето. Никой не е бил там, а и скелетът на Хамурапи не е генетично изследван. Характерно за човешката логика е, че със същата самоувереност, с която отричаме извънземните контакти на Хамурапи, потвърждаваме тези на Мойсей и другите пророци. Но това е нещо друго, нали?

И асирийският цар Ашурбанипал (668–622 г. пр. Хр.), онзи, в чиято библиотека от глинени плочки бе намерен епосът за Гилгамеш, бил заченат непорочно. Той бил син на богинята Иштар, която го кърмила в детството му. Иштар би трябвало да е била извънземна, защото в клинообразен текст четем⁸⁰: „Нейните четири гърди лежах до устата ти; на две сучеше ти, в две криеше лицето си.“

Правилно сте прочели – четири гърди. Някой земен жител може да започне да завижда. Този цар Ашурбанипал се позовавал в решенията си на „божествени съвети“, например на боговете Бел, Мардук и Набу. Последният бил Всезнаещият, от когото човечеството научило писмеността. Върху цилиндър в Лувъра в Париж Набу е изобразен до Мардук. Главният храм на Набу бил в Бурсипа и носел името „Храм на седемте предаващи заповедите на небето и земята“. Странно, нали?

Дали всичко това било само налудничавост, важничене отстрана на царските родове, които се позовавали на „божественото си семе“, за да бъдат признавани от народа и жречеството си? Аз лично съм раздвоен. Не всеки цар и всеки религиозен водач е носил небесното семе, но имало някои в далечното минало, които били убедени, че са предавали по-нататък съвсем специален генетичен код. Дълбокото им убеждение се дължало на фамилно и жреческо знание, което предавало някогашната действителност. Нека си спомним, че и произходът на египетския царски дом се дължал на боговете. Древните историци, онези, които работили преди две хиляди години и повече, разказват без изключение за рода

80. Виж бележка 77.

на боговете, от които после произлезли първите владетели. Едва от боговете хората изучили изкуството на астрономията, изработката на сечива или обработката на почвата. Също така и езикът и писмеността произхождали от готовите да помогнат небесни същества⁸¹:

„От тях именно първо бил разчленен и създаден разбираемият за всички език и били дадени имена на всичко, за което дотогава нямали изрази...“

Не бива да се игнорира, че подобни истории се срещат в други текстове без датировки. Енох! Беросос с преданието за Оанес! Учението на джайнистите! И, разбира се, апокрифите от Стария завет! И там става дума за небесните учители, макар че ги титулуват като „паднали ангели“, а също и там, в юдейското предание направо гъмжи от избраници, чието семе нямало земен произход. И, хоп, свързват Ерих фон Деникен и с идиотските расисти, сякаш аз съм измислил идеята за небесното семе и за избраниците! Всичките тези мисли не са мои, те произхождат по права линия точно от книгите, които са свещени за много народи.

Например Ной, оцелелият след потопа, не бил кой да е. Наистина се назовава земният му баща Ламех, само че той никога не е зачевал сина си. Всеки може да го прочете в писмените свитъци от Мъртво море⁸². Там пише, че Ламех се върнал един ден от пътуване, което траело повече от девет месеца. В родната платака видял момче, което не приличало на семейството му. Имало други очи, друг цвят на косата и друга кожа. Разгневен, Ламех отишъл при жена си, но тя се заклела във всичко свято, че не е имала полови сношения с никой друг, да не говорим за някой войник, или, не дай боже, с някой от синовете на небето. Загрижен, Ламех се запътил да иска съвет от баща си. Това бил не кой да е, а Матусала. И той не можел да помогне и отишъл при своя баща, т.е. дядото на Ламех. Ако беше в телевизионно шоу, щяхме да имаме три отговора за гадаене. Разбира се, че моят приятел Енох. Той казал на сина си Матусала, Ламех, да признае момчето за свое и да не се сърди на жена си, защото „пазителите на небето“ били сложили семето в утробата ѝ. И то защото подмененото дете било предопределено да стане баща на новия род след потопа. Ламех можел да го нарече Ной, което и направил.

Епизодът показва, че още Енох – същият, който по-късно отпътувал с огнена колесница на небето – бил информиран за предстоящата катастрофа. От неговите „пазителите на небето“. А кой извършил изкуственото

81. Виж бележка 70.

82. Burrows, M.: Mehr Klarheit uber die Schriftrollen. München 1958.

оплождане на жената на Ламех? Същите астронавти.

С тези примери искам да подкрепя идеите, които в сходна форма са записани по всички кътчета на земята. Преди хилядолетия. Най-малко! Не е лесно с безбройните божии синове. Те се разхождат не само из митологиите на Египет, Гърция и Индия, божествената компания присъства буквално по целия свят.

Вчерашни богове – утрешни богове

Тибетците, израсли във високите плата в изолация от останалия свят, познават „върховния небесен цар“ или „светецът там горе“⁸³. При това те правят разлика между трансценденталното небе и небосклона. „Най-древните тибетски царе били наричани небесни престоли. По поръчение на бога те слизали от небето на земята и след периода на владичество се завръщали, без да видят смъртта, обратно на небето.“ Разполагали с невъобразими оръжия, с които наказвали враговете си или ги унищожавали. Видът на някои от онези оръжия се е запазил в народната памет. Към тях спадал „гръмотевичният клин“, който и днес се почита в тибетските храмове. Зад тях явно се криело нещо повече от глупава фантазия, в края на краищата гръмотевичните клинове били реалност, макар че не можем да си представим как са действали. Легендата за великия тибетски цар Гесар разказва, че бил взет от „небесно светлинно явление“. След като се погрижил за реда в страната, изчезнал отново в небесната си родина с обещанието да се завърне отново. Цар Гесар бил смятан също за един от небесните владетели като мистичните праимператори на Китай или боговете царе в Египет. Всички те били учители на човечеството и за всички се смятало, че са очовечили хората. Преди слизането им на земята хората още живеели като животните.

В генеалогията на царете на Тибет, така наречения Гиелрап, се изброяват двайсет и седем царе. Седем от тях слезли по стълба от небосвода. И дори най-древните писания долетели в сандък от небето. И големият тибетски учител с трудно произносимото име „Падмасамбхава“ (наричан и „У-Ргиан-Пад-Ма“) донесъл от небето на земята непонятни писания. Преди заминаването му учениците му складирали писанията в пещера за по-късни времена, „когато щели да бъдат разбрани“⁸⁴.

83. Hermanns, M.: Schamanen, Pseudoschamanen, Erlöser und Heilbringer. Wiesbaden 1970 (също за следващите цитати).

84. Grünwedel, A.: Mythologie des Buddhismus in Tibet und in der Mongolei. Leipzig 1900.

Същият учител изчезнал в облаците пред очите на последователите си. Не, той и корабът му не били изстреляни като по лъч, а като „сред облаците се появи кон от злато и сребро“. Всички могли да видят как изчезнал с металния си кон в облаците. Спомняте ли си за колегата му Енох с коня и възнесението му на небето?

Почти ми е неприятно да допълня, че и свещените книги на Тибет, естествено, оперират с невъзможни числа. В тях се изброяват четирима велики царе, а продължителността на живот на всеки цар е кръгло девет милиона земни години. В различните небесни части имало различни обиталища, до които се стигало след дълго пътуване из космоса. Съответните божествени години се преизчисляват в земни години на човек му се струва, че това е теорията за относителността на Айнщайн. Разликата е само във възрастта – Айнщайн е живял в наше време. Тибетските книги „Кандшур“ и „Тандшур“ са на хилядолетия⁸⁵.

Горните идеи не се ограничават в географското пространство, което днес обозначаваме като Близък и Далечен изток. Точно така мислели и индианците в Америка. От легендите на вабанаките е известно преданието за Глускабе. Той действал на земята като учител и научил индианците наистина на всичко: риболов, лов, строеж на колиби, оръжейна техника, медицина, химия, и, естествено, и астрономия. Преди да завърши земната си дейност и да отлети към звездите, обещал да се завърне в далечното бъдеще⁸⁶. Да се надяваме!

За бога на майте Кукулкан се разпрострях по-подробно в друга моя книга⁸⁷. Тук ще кажа само едно: „Народната вяра обаче е сигурна, че е заминал на небето“⁸⁸. И (нали не сте очаквали нещо друго?) обещал да се завърне.

Така фрагментите от народните вярвания си приличат като при участниците в някое криминале. Имената са различни, но съдържанието е еднакво. Човек не трябва да е Шерлок Холмс, за да сглоби отделните части. Лично на мен ми се струва направо възмутително да се приеме, че различните народи по земното кълбо са възприели очакванията си за завръщането от християнските мисионери. Мале мила! Кое е било първо? Християнските или другите книги? „Фактите са врагове на истината“ (Мигел Сервантес, 1547–1616 г.)

85. Peer, L.: Annales dt Musee Gitimet. Extraits du Kandjour. Paris 1883.

86. Breysig, K.: Die Entstehung des Gottesgedankens und der Heilbringer. Berlin 1905.

87. Däniken, E. von: Der Tag, an dem die Gutter kamen. 11. August 3114 v. Chr. München 1984.

88. Виж бележка 85.

Така може да обикаляте глобуса, да се ровите в миналото и да правяте религиозните текстове. Навсякъде ще откриете очакването за завръщането. В Китай Конфуций бил онзи, който щял да се завърне, „за да установи отново хармонията между небето и земята“⁸⁹, а аборигените (древните жители) в далечна Австралия дали на своите „прадревни небесни херои“⁹⁰ имената „Нгумяри“ и „Вандини“. И с копнеж очаквали завръщането им. Сега ни липсва само някой теолог или психолог, който да ни убеди, че китайците са взаимствали идеите си от древните австралийски жители – или обратното.

Да, а далеч от Китай и Австралия същата налудничав мисъл за завръщането владеела мозъците на жреците отпреди инките. Според тяхното предание някога Виракоча (Хуиракоча) посетил Земята с трима събрата. Те обучили индианците, основали селища и в края на жизнения си път се завърнали обратно във вселената⁹¹. Естествено, с обещанието за по-късно завръщане. Че как иначе? Техните потомци, владетелите на инките се наричали „синове на слънцето“. Първите християнски завоеватели, дали Писаро в Перу или Кортес в Мексико, първо били приветствани като „завърнали се богове“. Така че почитта била вече налице и не може да са го научили от християнските монаси. Боговете с билет за завръщане действали глобално. А примерите, които показах в тази глава, са в най-добрия случай върхът на айсберга. В предишните си книги посочих преданията на индианците хопи и каяло, японските догу и свещената им книга „Нихонги“, преданията на ескимосите или онези на племето на догоните в Централна Африка. Всички те познават небесните учители и всички те очакват завръщането им. Народът на маите го е казал най-точно в „Книга на жреците ягуари“⁹²:

„Те се спуснаха от пътя на звездите... Те говореха магическия език на небесните звезди... Да, техният знак е нашата сигурност, че дойдоха от небето... И когато отново слязат долу, тринайсетте богове и деветте богове, те ще подредят отново онова, което някога са сътворили.“

89. König, E.: Die messianischen Weissagungen des Alten Testaments, vergleichend behandelt. Stuttgart 1923.

90. Guanghai, G.: Prophetismus und Heilerwartung-beivegungen als volkerkundliches und religionsgeschichtliches Problem. Horn/Wien 1959.

91. Виж бележка 85.

92. Makemson, M.: The Book of the Jaguar Priest. A translation of the book of Chilam Balam of Tizimin with commentary. New York 1951.

Кой ще дойде?

Очакването на завръщането на някакви богове било и си остава неопровержим факт. Спорни остават само въпросите кой всъщност трябвало да се завърне и кога. Християни и евреи чакат месията, мюсюлманите чакат Махди, което е само друго име за месия. Първоначално под думата „месия“ разбирали „миропомазан“. Тя е производна на хебрейското *maschiach* (на гр. ез. *christos*) и с нея наричали миропомазания цар. В юдейската религия се очаква потомък от рода на Давид, но дори и неговата субстанция идва от облаците. Съвсем обикновен човек, който покъсно се издига до цар, не може да стане месия, защото още думата „човек“ е съвсем неподходяща, за да бъде обяснен месията. Прочутият професор д-р Хуго Гресман анализира⁹³:

„По-скоро двете понятия се изключват; защото месията се явява като небесно същество. Освен това той се смята за пра-съществуващ“. Съществувал още, когато нямало хора.

Общият знаменател на всички представи за месия са:

– Той разполага с голяма власт.

– Създава нов ред.

– Олицетворява справедливостта.

– Той е вдъхновен, призван, белязан от бога. Според съответната религия месията е:

– Човешки син, заченат от небето (семе, ембрион, карма на небесните). Този човешки син може вече да е бил на земята, бил е „взет на небето“ и се завръща.

– Извънземен, в единствено и множествено число. Богоравни същества, които някога вече са пребивавали на земята.

В християнските представи (евангелия и Апокалипсис), но също и в юдейството (Енох и апокрифите), както и в Корана на мюсюлманите завръщането на месията се свързва със Страшния съд. Някаква сила се появява на небосвода, придружавана от войнства. Парсите нарекли тази сила „всичко преодоляващите“; шумерите говорят за „Ану“, който се завръща от звездата Алдебаран; тибетците разказват за „светците там горе“, който възстановяват тук долу стария ред; маите споменават „тринайсетте богове“, които също се завръщат, „за да подредят (отново) онава, което някога са създали“. С появата на тази сила са свързани загадъчни събития „на небето“. От небосвода пада звезда или „светеща

93. Gressmann, H.: Der Messias. Gottingen 1929.

планина“, появяват се „небесни знаци“, луната потъмнява, хората треперят и са на края на психическите си сили. На Земята настъпват невъобразими природни катастрофи. Тя трепери и се тресе, моретата „потичат едно в друго“, изригват вулкани, а от облаците се появява *Ultimo iudex*, Последният съдник. А над какво точно щял да съди? Над вярващите и неверниците.

Какво е вяра? В какво трябвало да вярват хората? В онова, което били преживели преди хилядолетия техните предшественици и го повели на книгите си или в онова, което човешкият род в своята самонадеяност е скалпил от тях? Всички религии от настоящето отнасят месианската идея до своя спасител. Дали ни харесва или не, това е факт. По силата на логиката не може всички религии да са прави. Някои трябва да грешат. А какво ли би било, ако всички грешат? В края на краищата месианската идея е много по-стара от Корана, от Новия завет, по-стара от будизма, както е по-стара и от библейските пророци след потопа. Обещанието за завръщане витаело из мозъците на хората още по време на патриарсите отпреди потопа, през епохата на джайните и „працарете“ на различните народи. Кога е започнало всичко? И пак се питаме: В какво да вярват хората? Кого да очакват? От кого да се страхуват? Кой „се завръща с голяма сила и слава“? С „небесни войнства“ и мощни демонстрации по небосвода? Кои са заинатилите се човешки маси, които въпреки тази демонстрация на сила, която видели със собствените си очи, „все още не вярвали“? Палео-СЕТИ-философията може да предложи отговор, който се съобразява с преданията. Една теория, която разкрива много отделни въпроси и така потвърждава някои текстове. За разлика от религиите тази философия не изисква никаква вяра. Човек може да провери идеите ѝ и да ги отхвърли или да ги провери и да ги одобри. И все пак Палео-СЕТИ-философията има едно предимство пред религиите – тя е рационално обоснована.

Довиждане, тате!

Чуждите астронавти, които преди хилядолетия пребивавали на Земята и дали генетичен тласък на човешкия род, същите астронавти, които бродят из античната литература като богове, ангели, паднали ангели и т.н., някога се сбогували. Освен това с тях отлетели отделни, привилегировани хора. Те също се сбогували. Какво ли са казали на оставашите? На онези, които всъщност също биха искали да поемат на дългото

пътешествие? Ето един прост диалог между Енох и сина му Матусала:

Енох: Става време, сине. Ще дойдат при изгрев слънце да ме вземат.

Матусала: Ще те видим ли пак, тате?

Енох: Не. Поне не твоето поколение. Казаха ми, че по време на тяхното отсъствие на земята ще изминат няколко хилядолетия.

Матусала: Как е възможно? Не сме ли всички предопределени да умрем?

Енох: Да. Но във вселената царят други закони на времето. Когато пазителите се върнат след хилядолетия, земята и хората ще са се променили.

Матусала: Хм. Не разбирам. Но щом пазителите са ти го казали. И за къде ще отлетиш?

Енох: Виждаш ли зелената звезда в съзвездието Орион? Сега удължи линията с шест лакти. Там свети звездичка, не много ярка и леко жълтеникава. Това е родната звезда на пазителите. Там има земя, по-хубава от нашата. Там отивам.

Матусала: Тате, избран си жив с твоето тяло да заминеш на небето. Завиждам ти.

Енох: Не, сине мой. Не отивам на небето. Небето, за което хората копнеят, е място на абсолютното щастие. Добрата душа стига на небето едва след смъртта. Аз обаче отивам във вселената.

Матусала: Не виждам разлика между небето и „вселената“, както я наричаш. Погледни прекрасните звезди. Там горе цари спокойствие, мир и красота. Пазителите могат да пътуват с огнени барки. Мощта им е безгранична. В нашите очи те са безсмъртни. Трябва да е като на небето, макар че го наричаш „вселена“.

Енох: Раздялата приближава, сине мой Матусала. Чуваш ли как шуми народът? Събират се да чуют прощалната ми реч. Пазителите ме предупредиха, че никой не бива да идва до мястото, където се спуска огненият кон. Това се отнася и за теб и твоите хора. И така, сине мой, обясних ти всичко и ти дадох всички книги. Запази тези книги от ръката на баща ти! Давай ги постоянно за преписване и внимавай да не променят нито дума. Дори ако вие и вашите синове и внуци не разбирате съдържанието, ще го разберат по-късните поколения и ще ви бъдат признателни, че нищо не сте променили. Пазителите ми заръчаха да не държа книгите в тайна. Затова ги предай на идващите поколения на света.

Дори ако диалогът е протекъл по сходен начин и дори ако Енох е обяснил на хилядите, събрали се за сбогуването с него, че не отивал на

небето, а само във вселената, следващите поколения не биха го разбрали. Щом някой отлитал натам, смесвал се с прекрасните звезди и се установявал там, трябвало да е „отпътувал за небето“. Извънземните изрично и недвусмислено били обяснили на хората, че те самите не били богове („Не си правете изображения на бога!“). Но нямало никаква полза. Следващите поколения, онези, които не били виждали със собствените си очи посещението на „боговете“, заставали пред текстове, които според тях нямали смисъл. Там пишело, че по дядово време били слезли същества „с голяма сила и слава“. Това можели да бъдат само боговете или пратеници и служители на единия бог. Съществата долетели на земята от Върховния и поучавали хората. И веднага в жадните за тълкувания мозъци на хората се родили ангелите. Хората винаги търсят някакъв смисъл – дори и ако от това се получи безсмислица.

Скоро от останалата човешка група се отделили разсъдливи хора. Нарекли ги „мъдреците“... Също като в примера за Камъка на свети Берлиц мъдреците от поколение на поколение изменяли преписите си, правили ги разбираеми за духа на епохата си. Четели мъдрите мислителни истории за странен предмет, който блестял, а и пухтял, имал четири крака и въпреки това летял. Можело да става дума само за кон, и то летящ. Чели истории за спуснали се на земята същества и направили от тях ангели. Скоро забелязали, че ставало дума за различни видове ангели. Ту били добри, ту зли, после пък такива, които служели на Върховния и охранявали небесния му престол, и други, които ругаели Върховния, слезли на земята и се отдали на секс. За да направят разбираемо непонятното, нарекли „лошите“ „паднали ангели“. Давали им имена като „съблазнителите“ или „божиите синове“. Но текстовете на прадедите говорели и затова, че отделни хора можели да отлетят с ангелите нагоре при Върховния, което било превърнато във „възнесение небесно“. Ако се появяло описание на външността или вътрешността на космическия кораб, то можело да става дума само за обиталището на ангелите и за престола на Върховния. Ето един опит за описание на процеса на тълкуване в следното съпоставяне на два текста:

Измислен оригинал:

„Описвам преживяването си: Първо видях облаци, а после, когато се издигнахме още по-високо, забелязах все по-фина мъгла. И изведнъж се появиха звездите, но около нас нещо се святкаше. Бях толкова схванат, че трябваше да ме вдигнат от стола. Влязох в коридор, докато се доближих до стена, която сякаш беше от блестящи камъни. Наред с това забелязах червеникави светли точки, които се движеха по стената.

После влязох в звездния кораб. Вътре блестеше като отвън, само подът бе от плочки, а под тях проблясваше слаба светлина. Най-хубавото обаче бе таванът. Като през прозрачен купол виждах звездното небе, а сред звездите пазители в по-малки возила, които долитаха и отлитаха и вършеха всякаква работа. Още един път трябваше да се прекачим в по-голям звезден кораб. Вътре всички врати бяха отворени, но забелязах пред всяка врата неопикуеми светлинни движения.“

Тълкуванията през вековете

Пазителите обясниха, че това били сензори и защиты на вратите. Централата се оказа огромна и неопикуема. По средата върху повдигната естрада имаше кресло, а около него матово проблясвашо голямо стъкло. Отгоре видях светещо слънце и навсякъде имаше пазители, които работеха извън кораба. На креслото седеше комендантът, облечен в снежнобели одежди. Хвърлих се на пода пред него, но той се доближи, поздрави ме на глас и каза: „Значи ти си човекът, който ще се погрижи за справедливост там долу?“

Оригиналът на книгата на Енох (14, 8 и по-нат.; 71, 11 и по-нат.), каквато е днес:⁹⁴

„Пред лицето ми се появи следното явление: виж, облаците ме канеха в лицето, а мъглата ме приканваше; движението на звездите и мълните ме тикаше и буташе, а ветровете ми даваха криле в лицето и ме издигаха на горе. Носеха ме навътре В небето. Влязох вътре, докато приближих до зид, построен от кристални камъни и заобиколен от огнени езици; и той започна да ме плаши. Влязох сред огнените езици и се доближих до голяма, построена от кристални камъни къща. Стените на онази къща приличаха на излъскан с кристални камъни под, а основата му бе от кристал. Таванът бе като пътят на звездите и мълните, а сред тях огнени херувими... Виж, имаше друга къща, по-голяма от онази; всички врати стояха отворени пред мен и бе построена от огнени езици. Във всяко отношение, по великолепие, разкош и големина се отличаваеше толкова, че не мога да ви дам описание на великолепието и размера й... Погледнах и съзрях висок трон. Видът му бе като обръч; около него имаше нещо, което приличаше на светещото слънце и имаше Вид на херувим... На него седеше голямото величество; дрехата му бе по-блестяща от слънцето и по-бяла от сняг (гл. 71, стих 11 и по-нат.)... Тогава

94. Виж бележка 38.

паднах по лице, цялото ми тяло се стопи, а духът ми се преобърна... Той дойде до мен, поздрави ме на глас и ми каза: Ти си синът човешки, който се ражда за справедливост...“

Каква драма, щом от астронавти се получават ангели и херувими, от офицерите – архангели, а от коменданта – Върховния или още по-зле – бога! Какъв хаос, щом от прости електрически разреди се правят огнени езици, а от командния мостик се получава неописуема слава! Разбираемо е, че от комендантското кресло се получава „висок престол“, а от коменданта – голямо величество. Направо е успокоително, че поне в този раздел от текста не е измислен и „добрият бог“. А и не би било уместно, защото в края на краищата „той дойде при мен и ме поздрави с гласа си“. Да си представим някой бог, който поздравява земния си гост дори с ръкостискане, било прекалено много дори и за мозъците на тълкувателите. Така че останало голямото Величество. Все пак е нещо.

Знам аргументите, заради които подобно съпоставяне на текстовете е недопустимо; на това трябвало да се гледа по съвсем друг начин. Не „трябва“ изобщо нищо, най-малко пък в областта на тълкуванията; а що се отнася до смисъла на текстовете, не бива никога да се забравя, че основните твърдения се повтарят в индийските текстове на санскрит. И не само там.

Извънземните посетители по времето на Енох познавали огромните междузвездни разстояния. Те знаели, в края на краищата, че пътуването им към дома и отново обратно до Слънчевата система би погълнало няколко хилядолетия. Как са могли да го обяснят на хората? Биха посочили към звездното небе и биха казали: „Сега заминаваме, но ще се върнем. Запишете го в книгите си, предайте го на потомците си, всички поколения да помнят, че ще се завърнем!“ А когато хората се осведомили кога щели да се завърнат, дали след месеци, години или хилядолетия, извънземните не можели да им кажат. Самите те не знаели: „Ще дойдем отново – някога! Нека винаги да сте подготвени, и се придържайте към повелите, за да не са наложи още веднъж да унищожаваме човешкия вид.“ А когато хората се поинтересували по какво да познаят завръщането им, извънземните посочили Луната и звездите и отговорили:

„За нощното полукълбо ще изглежда сякаш Луната потъмнява, сякаш светещи звезди падат на земята. На хората в дневното полукълбо ще им се стори, че от небето падат златни планини. Хората, които са подготвени и ни чакат, онези, които разбират знаците по небето, ще се радват. Ще танцуват и ще ликуват и ще са прещастливи, защото ще донесем на света нов, по-справедлив ред. Другите обаче, които са

извъртели и подправили текстовете, онези, които са заставяли събратята си да им вярват, ще изпаднат в паника. Ще се страхуват от нас и от собствените си привърженици. Ще се изпокроят и ще призават лъжливите си богове. Но напразно, защото богове няма.“

Естествено, на извънземните им било ясно, че през хилядолетията преданията щели да бъдат видоизменени и постоянно тълкувани превратно. Затова взели мерки и оставили следите си на много места по Земята. Нали и други групи хора също така били записали събитията. Отаналото щяло да дойде от само себе си. Някога щяло да дойде времето, когато хората щели да обменят информации в глобален мащаб. И най-късно тогава щели да стигнат до сърцевината на различните предания. Хората щели да започнат да правят съпоставки. Едно и едно прави две.

Така в начина на мислене на Палео-СЕТИ-философията настъпва преобръщане на ценностите, което може да се обоснове по следния начин:

Поначало има два вида хора – вярващи и невярващи. Всяка група е различно възпитана, но в една точка са единни: Ние сме единствената форма на разумен живот във вселената. Как се стига до този мълчалив заговор между двете толкова различни групи на вярващи и атеисти? На вярващите им е било втъпявано, че добрият Господ създал Земята в (символичен) акт от шест дни. След като направил растенията и животните, като венец на всичко сътворил и човека. Ние сме венецът на творението! Алилуя! Атеистите изучавали учението за еволюцията. В продължилия милиони години процес накрая от аминокиселините се образували клетки, прости форми на живот, по-сложни форми и накрая (като връх) се появил Хомо сапиенс. Ние сме върхът на еволюцията. Алилуя!

В двата случая ние сме най-великите. Неповторими и непобедими във вселената. Супертипове като венец на творението или връх на еволюцията. За целта не са нужни извънземни, макар че действието им личи във всички свещени книги.

Преобръщане на ценностите

И сега те се появяват! На небето висят хиляди различни космически кораби – многоетажни, плоски, със златист блясък или с цвят на мед, по-малки вимани и гигантски структури, на вид като свързани един с друг градове. Те минават край пълната Луна и предизвикват вълнение в моретата ни. Хората са изплашени, стреснати, озадачени. Затова не са

били подготвени. Нито вярващите, нито атеистите. Защо всъщност не са? Християните ще изтичат в църквите си и ще попитат своя пастор: „Това ли е Страшния съд?“ Мюсюлманите ще се молят на Аллах и ще се надяват, че се е завърнал Махди; най-после ще въдвори ред сред неверниците, най-после свършва времето на чакането! Евреите ще влязат в синагогите си и ще обсадят равините си, а цял Йерусалим ще е в движение, защото преданието ги е учило, че месията ще слезе в свещения им град. Само учените ще кършат ръце с поглед към небето и ще изкарат сензорите и телескопите си, за да се подчинят на някои факти – извънземните са заели различни позиции около Земята. Вярващите пламенно ще се надяват, че е дошъл техният месия; ставащото в облаците сигурно е само прелюдия, обещаните небесни войнства: Скоро ще се появи върховният съдник и ще възнагради вярата им! И тъй като всички вярващи от всички религии очакват своя месия и се кълнат в най-свящото си, че не може да е другояче, защото тълкуват всяко изречение и всяка дума в своя полза и губят погледа към реалността. Не искат да видят какво се разиграва на небосвода, не могат да го направят. И ненадейно, стават невярващи. Оказват се прекалено упорити, за да се справят с новите (и в същото време прастари!) факти. Нямаат сили, не са способни да водят отговаряща на времето глобална политика, да не говорим за проява на зрялост за появата на универсална религия. Така вярващите в религиите се превръщат в неверници за реалностите. Вече не могат да се радват на живота, толкова дълбоко е разочарованието. А в извънземните (тъй, като накрая ще трябва да признаят фактите) виждат в най-добрия случай дявола, сатаната или Луцифер, който е слязъл от облаците само за да разколебае вярата им, за да ги подложи на изпитание. Объркани и огорчени те ще умрат, защото вече нищо не разбират. За вярващите пък, онези, които много добре приемат новите факти и всъщност вече не трябва да вярват, се разкриват прекарасни времена.

Досега човечеството е получавало знанията си от еднопосочната улица на миналото. Учили са се от историята, от опита на бащите, от книгите и компютрите. Но всички данни са идвали от миналото. Сега към тях се добавят знания от бъдещето, онова на извънземните. Те вече са загърбили нашите проблеми. За тях нашето бъдеще е минало. От него човечеството ентусиазирано ще черпи знания. Как разрешихте проблемите с околната природа? Как намалихте опасността от експлозивното нарастване на населението? Каква религия цари в космоса и как се обосновава? Как задвижвате космическите си кораби и как действа междувездното радио? Как се спира нарастването на раков тумор и как се

удължава животът? Коя политическа система е най-справедливата и как наказвате престъпниците си? Така ще напуснем еднопосочния път на знанието и ще навлезем в осемпистовата магистрала. Когато вселената отвори за нас вратите си, ще настъпи наистина небесна епоха! Но само за вярващите, пардон, за онези, които приемат реалностите.

Преоценката на ценностите – новата философия към идеята за завръщането – предстои в обозримо бъдеще. Религиите ще се съпротивляват и ще ме обявят за еретик, ще ме наричат псевдопророк и изкусител и няма да признаят, че самите те са онези, които през хилядолетията са поддържали будни очакванията за завръщането, че самите те са оформяли и рисували месията (или както там го наричат), докато пасне към собствената им стъклена витрина. Всички останали витрини са били счупвани. Всяка религия срещу другата. Винаги към бизнеса на религиите е спадало да смятат собственото си учение за единствено вярното и да го предлагат на останалите като по-висше. Никога не съм участвал в тази игра, не ми е работа. Какво казва поговорката? Онова, което трае дълго, се превръща в ... добро (или в гняв).

В сценария на завръщането на извънземните биха паснали дори пророците. Онези, които са очаквани от джайнистите, от хиндуистите и дори от будистите с техния свръх-Буда. Как да го разбираме ли? Какво биха спечелили извънземните, ако ни изпращат така наречените пророци?

Семената поникват

Знаем много малко за същинската сила и генетичните възможности на извънземните. Все пак трябва да са ни изпреварили с няколко хилядолетия, иначе те или предшествениците им не биха могли да ни посещават във време оно. Съвременната история на техниката и науката ни учат, че всичко се прави все по-съвършено, по-малко и по-ефикасно. Компютърната технология го демонстрира с все по-микроскопични чипове, милиарди битове или все по-нарастваща скорост на изчисляване.

За сравнение: Още в средата на осемдесетте години всеки по-свесен личен компютър имаше скорост на изчисляване от няколко мегафлопа (Flops = Floating Point Operations per Second = изчислителни операции за секунда); мегафлопс = 1 милион флопс). В началото на деветдесетте години големите компютри като Gray-2 достигаха гигафлопс (= 1 милиард флопс). Една годиния по-късно бяха достигнати 10 гигафлопс,

а по-късно и 100-гигафлопсови компютри като CM-5. Сериозно се говори, че се разработва терафлопсов компютър (= 1 билион флопс) и дори 10-терафлопсов.

Това се нарича стремглав напредък. Но какво са десетина години за една разработка? Прашинка в историята. Какво ще могат компютрите след 50 години? Ще могат самостоятелно да мислят, да се самопрограмират и ще можем да говорим с тях. Ще превеждат мълниеносно и без грешки на всички световни езици. Ще има съдебни компютри, които ще съдят по-бързо, по-добре, по-коректно и справедливо от хората. Компютри ще правят компютри и телевизионният екран в хола ни ще отстъпи мястото си на триизмерната холограмна картина. В друга област генетиците постигнаха прогрес, за какъвто биолозите от старата школа не са и мечтали. През следващите двайсет години генетиците ще отстраняват всички болести на бебето в майчината утроба или дори още при зачеването. Те могат – ако го позволяват законите и етиката на науката – да създават хора с точно определени качества, същински произведения на изкуството по генетичен дизайн. Казват, че това било „да си играем на Господ“, но забравят две неща: Господ (или по-добре казано: боговете) от Стария завет сътворил човека „по свой образ и подобие“. Програмирали го така, както искал, а явно и няколко потомства след него. Би трябвало вече да е ясно, че този вид бог не може да е бил създателят на вселената. А генетиците, които „си играят на богове“, са също толкова малко идентични със сътворението и духа на вселената, както боговете от митологиите. За маймуната компютърът може да е нещо божествено, но иначе не е.

Така че каква е прогнозата за бъдещето след 50 години в сравнение с хилядолетното научно-техническо развитие? А и не е моя измислица, а преданията на човечеството говорят за генетични намеси преди хилядолетия. Докъде ли са стигнали извънземните междувременно? След като още някога са можели да вписват определени качества в плода преди раждането, на какво ли са способни днес? Могат ли да влияят на генетичния код от разстояние? Така да се каже, да предизвикват изменения по невидим лъч? Могат ли да се включват в мозъците? Може би още преди хилядолетия са кодирали нашия генетичен материал по начин, че след толкова и толкова поколения да отключи древни информации и да ги направи достъпни за мозъка ни? Може би в нас дремят информации, които се пробуждат за живот след точно определени дразнителни и проникват в съзнанието? Как можем да си го представим?

В днешно време всеки генетик познава така наречения генетичен

отпадък Gunk. Под това се разбират безсмислени и безполезна отрязъци от ДНК (дезоксирибонуклеинова киселина). Струват ни се безсмислени, защото нямат начало или коректен край. Обикновено наследствените качества са снабдени с един вид щепсел или щекер, към които пасва само определена част. Генетикът професор д-р Беда Щадлер от Бонския университет ги сравнява добре с частите от играта „Лего“. В своята ДНК човек разполага с кръгло 110 000 активни гени и между тях многото парчета „генетичен отпадък“. Дали това е наистина отпадък? Или пръснатите между гените отрязъци имат точно определена задача, която досега е убягвала на генетиците? Трудно е да си представим защо еволюцията милиони години е влачила със себе си „генетичен отпадък“, който не става за нищо.

Макар че откриваме и разшифроваме все повече, все пак нищо не знаем за универсалните взаимозависимости. А се държим сякаш всичко ни е известно. Затова не ме е грижа за прокламираните от джайнистката религия пророци тиртхамкари, както и за свръх-Буда. Също и (живият) Саи Баба, който върши чудесата си в Индия, не ме смущава ни най-малко. Може би кодираното в него послание просто се е проявило твърде рано? Нали от опит знаем, че човешките гени освобождават определени послания едва след известно време. На шестгодишното момче не му пораста брада, а и не е полово зряло. Едва след изпълнението на определени телесни предпоставки генетичните послания задействат и направляват определени хормони и позволяват порастването на брадата или настъпването на половата зрялост. И формацията за растеж на брада обаче е била налице през цялото време. Тя е дремела още в кърмачето и е била във всяка отделна клетка още при оплождането. Посланието винаги е било налице, само времето му не е било дошло.

Дали е така и с „генетичния отпадък“ в нас? Дремят ли тук информации, които се нуждаят само от сигнал (вещество куриер), за да се пробудят? В компютърната технология вече се изпробват „атомни шалтери“, в които се залагат отделни електрони, за да освободят двоичния процес на Да и Не. Този изумителен и мълниеносно бърз „шалтер“ бил открит от руските физици Константин Лихарев и Александър Зорин. Ефектът, наречен „Single-Electron Tunneling“ (SET) е вече експериментално потвърден и се смята за „концепция за последната възможна миниатюризация в микроелектрониката“⁹⁵. Щом обаче един електрон може

95. Schon, G.: „Die kleinsten elektronischen Schalter-Cluster aus 55 Goldatomen“, in: Spektrum der Wissenschaft, April 1994.

да служи като „шалтер“, за да насочи даден компютърен процес в друга посока, то електронът може да пробуди и дадено дремещо генетично послание.

Тъй като, от една страна, не знаем как се играе вселенската игра, от друга страна обаче, все пак имаме доста голямо количество древни информации, които оповестяват както пророците, така и завръщането на боговете, налага се въпросът как, по какъв начин би станало едното или другото. Естествено, можем да не си задаваме и никакви въпроси. Но това противоречи на разума ни, защото би означавало нито повече, нито по-малко да изхвърлим лекомислено зад борда всички налични писания и свидетелства на големите древни религии. Не е научно да не обръщаме внимание на нещо, което мощно въздейства от хилядолетия. Не само защото древните предания съществуват, а и защото в края на краищата ние, хората, сме част от вселената. Ние сме съставна част от универсалната игра на вселената и задачата ни е да открием собствената си роля и да участваме. Иначе много скоро можем да се окажем набунището.

Завръщане в други форми

Палео-СЕТИ-философията интерпретира идеята за завръщането като завръщане на онези извънземни, които във време оно ощастливили нашите прадеди. За да бъде намален шокът сред хората, предварително щели да дойдат пророците, с цел просвещение. Тези пророци може да получат знанията си по различни начини.

1. Самите те са извънземни в човешки вид.
2. Те са хора, чиито ембриони са програмирани отвън („човешки синове“).
3. Цялото човечество носи в себе си генетичното послание, при което информацията се задействат, когато са изпълнени определени условия (виж „порастването на брада“). За различните индивиди това става по различно време.
4. Или цялото човечество носи генетичната информация в себе си, а дразнителят за задействането ѝ този път идва отвъд Земята и засяга само отделни индивиди (виж „електронен шалтер“).
5. От самото начало посланието на извънземните се носи от отделни хора.
6. Генетичното послание за знанието за извънземните се вкарва в отделни хора едва когато извънземните сметнат времето за подходящо.

Смятам вариант 5 за най-малко вероятен, защото в края на краищата всички ние имаме едни и същи предшественици, все едно дали става дума за символичните Адам и Ева или за праотците след потопа. Вариант 6 не се изключва наистина, но е във висока степен спекулативен.

В книгата Енох (39, 1) четем:

„През тези дни избрани и свети деца ще слязат от високото небе и родът им ще се смеси с онзи на човешките чеда.“

Дали с това Енох огласява вариант 2? В случай, че да, откъде го знае? От „пазителите на небето“ ли? Откъде иначе? А как пророците стигат дотам да ни сервират в хилядолетните си книги истории, които звучат направо утопично?

Например в Откровението, Апокалипсиса на Йоан (9, 1.3.7.910) четем:

„Затръби и петият Ангел, и видях звезда, паднала от небето на земята; и даде ѝ се ключът от кладенеца на бездната... И от дима излязоха скакалци... По своя вид скакалците приличаха на коне... имаха брони като брони от желязо; шумът пък на крилето им бе като шум от колесници с много коне, кога тичат на война; имаха опашки като у скорпии, а на опашките им имаше жила, и дадена им бе власт да пакостят на хората пет месеца...“

А три глави по-нататък се казва в 12, 7-9: „И стана война на небето: Михаил и Ангелите му Воюваха със змея, а змеят и ангелите му воюваха против тях, но не устояха, и за тях се не намери вече място на небето. И биде свален големият змей, древният змей, наричан дявол и сатана, който мами цялата вселена свален на земята, а заедно с него бидоха свалени и ангелите му...“

Апокалипсисът, от който е цитатът, бил написан от светия апостол Йоан. Всеки специалист знае, че това не е вярно; според сп. „Шпигел“ в това са единодушни „повечето евангелистки и католически познавачи на Новия завет“⁹⁶. „Тайното откровение“ не произхожда от Йоан, а от някой редакторски екип от периода 90 до 100 г. сл. Хр. Естествено, редакторският екип не е измислял текста от пръстите си, а е разполагал по-скоро с по-стари образци. Сходни описания като в Апокалипсиса има и в апокрифите, предимно (но не само) у Енох, а кратки откъси и в Стария завет, например у Даниил. Което още веднъж сочи общия им по-стар източник, от който мнозина взели информацията си. Но все някога някой трябва да е написал първоначалния текст, както и да е имал

96. „Können wir noch Christen sein?“, in: Der Spiegel, Nr. 13, 1994.

ужасяващите видения. Наистина ли трябва?

Няма да използвам психологията, защото нямам високо мнение за нея и освен това знам, че от нея може да се изведе всичко и нищо. Много по-близо до действителността ми се струва следната мисъл:

Всички ние вече сме гледали филми като „Междувездни войни“ или „Ентърпрайз“. Днес знаем какво може да се извълшебства с техническите средства на киното и с трикови ефекти. От извънземните очаквам още по-напреднала визионна технология. Може би показват Филмите си в 3D (три измерения), без за целта да се налага използването на специални очила, филмовата техника в лазерна холография би оправила илюзията перфектна.

А „пазителите на небето“ поддържали най-добри отношения с човек като Енох. В края на земното си съществуване дори го взели със себе си на голямото пътешествие. Защо извънземните да не са показвали на някои от земните си любимци филми? От непознатите бойни роботи в описанието се получили „скакалци... като коне ... с брони“ и „шумът от крилето им бе като шум от колесници“. А горкият архангел Михаил, който във филма на извънземните, естествено, не се казвал така, а получил името си от по-късните тълкуватели, „водил война със змея“, а той пък с Михаил и ангелите му, и накрая едната страна победила, а победеният бил хвърлен в бездната.

Някой го е записал, за него може да е приличало и на видение. Събитието е от предисторическо време. Следващите поколения му придали „лице“ и „я виж, аз видях“ – и накрая части от привидното „лице“ се появили в писанията на различни пророци. От тях по-късна група сглобила Апокалипсиса, „тайното откровение“ и освен това приписала текста на достопочтения евангелист Йоан.

Не всичко, което е записано в свещените текстове, е видение и откровение. Често най-близкото обяснение е банално. Достатъчно е нещата да се разгледат от нова перспектива.

ДОКЛАД НА НАБЛЮДАТЕЛЯ ЙАКСЛИПО ДО РОДНАТА МУ ПЛАНЕТА

„Почитаеми братя и сестри! Времето за наблюдение на планетата Шиба, наричана от обитателите си Земя, е към края си. Ето резюме от обширния ми доклад, който приложих в сонда 4332.

Обитателите на планетата се наричат човеци. Мнозинството от тях се състои от лицемерни и фалшиви същества, които всички се смятат за безкрайно важни. Те воюват помежду си по дребнави причини и дори не се стряскат да изтезават по жесток начин собствените си събрата. В страната, която наричат Африка, преди няколко земни години живял прост войник, който с коварство и насилие сам се провъзгласил за държавен лидер. Изградил власт, основана на страха, без достойнство и справедливост, убивал и измъчвал и се обогатявал за сметка на жертвите си, както и за сметка на други държави. Сега хората разполагат с информационна мрежа, която обхваща цялата им планета. Затова всички образовани обитатели на Шиба знаели какво става. Което не им попречило да поддържат търговия и дипломатически отношения с онзи убиец. Но този пример се отнася и до други държави и до сегашните ми наблюдения. Слугите на държавното ръководство тук се наричат политици. Те постоянно пътуват насам-натам и дават обещания, които често не спазват. Мозъците им функционират едностранчиво, макар че обикновено твърдят, че е обратното. Всички тези политици се числят към една партия, която пък няма нищо друго за цел, освен да наложи своята идеология. По принцип идеологията е много сходна с примитивните религии.

Политиците постоянно замислят нови задачи, с които подкопават постиженията на народите си. Със сериозни и излъчващи отговорност лица убеждават народите си, че държавата се нуждае от пари – което е стойността на работата. Измислят все нови и нови предписания, повели и забрани и тъй като последните постоянно изискват нови контролни органи и администрации, държавата се нуждае от все повече пари. При това никой политик не се осмелява да премахне старите и отдавна ненужни предписания, повели и забрани, защото тогава ще се наложи да се премахнат и някои контролни органи и администрации. Това обаче не би се харесало на партиите, то не приляга към идеологиите им.

Логично по този начин възникват поглъщащи пари ненаситни

структури, които в последна сметка изяждат всяко постижение на отделния човек. Отделният човек се изморява и разболява, не му харесва и вече не иска да работи за ненаситния Молох. Накрая на планетата ШИБА държавните структури се сблъскват или защото за кратко се обединяват в още по-големи единици или защото се поглъщат от някоя по-силна държава. Третата възможност е в революцията, както наричат тук бунта срещу държавното ръководство. Много държави са преминали през революции, но те само отлагат първоначалното зло, защото много скоро революционното правителство въвежда нови поглъщащи пари Молохи и въртележката се завърта до следващата революция. И революциите са примитивни идеологии, защото налагат нещо насила на другояче мислещите.

Хората са измислили системи оръжия, с които могат да разкъсат планетата си. Въпреки унищожителната си мощ тези оръжия не представляват опасност за нашите отбранителни системи. Обитателите на ШИБА обосновават страшните си оръжия с това, че трябвало да разпространят идеологията си, а другите пък, че трябва да се защитят от чуждата идеология. Водачите на идеологиите винаги са фанатици, без мозък в главата. От повече от един век хората произвеждат всякакви полезни и безсмислени неща. При това са направили много разумни открития и изобретения, които улесняват живота им. Всички тези неща те наричат стоки и тъй като стоките възникват от работата на отделния човек или групи хора, те трябва да се продават. Продажбата им носи именно онези пари, стойността на изделието. Затова парите са извънредно желана стока, защото с пари могат да се купуват други стоки. Много хора, също държавни служители и религиозни групировки печелят парите си, без да работят. Това става чрез лъжи и измами, кражби, обири, убийства в големи размери чрез идеологията. Всяка идеология иска да се докопа до парите на другата, за да ги разпредели сред членовете си. Естествено, политиците на съответната идеология залъгват хората, че носят справедливост. Надявам се, че сега разбирате по-добре, че подобно поведение е много близко до онова на упомоначените.

С производството на стоките си те замърсяват планетата си по начин, даващ повод за голяма загриженост. Не само, че с тежки метали и отрови от всякакъв вид разрушават химическата структура на собствената си жизнена основа, не, те са толкова своенравни, че продуктите, които продават, създават от своя страна други отрови. Би било лесно отровите да бъдат предотвратени или филтрирани, но ръководните фактори не го правят, защото за пречистването отново се изисква работа, а тя

изисква пак пари.

Точно толкова безсмислена е човешката липса на логика и по отношение на собствения им вид. Образованите сред тях знаят много точно къде е причината за всички проблеми с околната природа. Колкото повече хора населяват планетата, толкова повече стоки трябва да се произвеждат. Нали се нуждаят от място за живеене, мебели, дрехи, съдове и т.н. А и повечето хора се нуждаят от все повече храна. И произвеждат повече отпадъци както с храната, така и със стоките. Всичко това означава повече работа и повече енергия. Така изразходват суровините си. Наистина обитателите на Шибя вече са довели използването на ядрената енергия до добро ниво, но в много региони тя не може да се прилага. И то заради идеологията. Защото не знаят какво да правят с радиоактивните отпадъци и твърдят, че ще оставят опасно наследство на децата и внуците си. Не им идва наум, че бъдещите поколения ще са много по-умни от тях самите и затова с благодарност ще употребяват радиоактивните отпадъци. Човешкият кръговрат на лудостта може да се регулира чрез контрол над ражданията. По-умните от политиците и религиозните водачи го знаят. Но въпреки това не се обединяват, за да сложат край на експлозивното нарастване на населението, а и отделните водачи на големи групировки не говорят никога пред обществеността за заплашващата ги катастрофа. Тук е важна само собствената полза (користта). Всяка идеология и всяка религия не може да владее достатъчно глупави овци, така наричат тук паството, което ги следва. Затова контрол над ражданията никога няма за собствения вид, а само за другия. При това има групировки, които са готови дори на война заради нарастването на населението. Неизказано глупавите водачи на тези групировки наистина вярват, че тяхната идеология ще излезе по-силна от конфликта.

Направо непонятно се държат хората в рамките на верското си течение, което тук наричат религия. Трябва да знаете, че на Земята има няколко по-големи религии, които са и по-стари, и по-малки религиозни общности, които са се отцепили от големите. Всяка религия твърди за себе си, че е единствено правилната. Така заклеят привържениците на останалите религии като неверници. При това се с позовават на текстове, които самите те или прадедите им са фалшифицирали или не са схванали. Дори от посещението на нашите предшественици, които както всички знаем, многократно са посещавали Шибя, хората са създали различни религии. В миналото на Земята, а и досега, те са ставали причина за ужасни войни. Тъй като при липсата им на логика и безграничното им надценяване всеки, който не се числи към собствената им

религия, е неверник, а следователно и не е божие чедо, не е морален проблем, ако бъде убит. При това – напълно непонятно за нашия начин на мислене – изпращат воините си на бой в името на съответния бог или спасител. Естествено, хората се съгласяват само доколкото вярват в собствената си религия. А за да го правят винаги, цели държави се държат в състояние на невежество. Просвещението е забранено. Изпращам ви няколко картини, които заснех на религиозни празници. В дълбока почит хората се прекланят пред някакъв свещен камък, други коленичат пред скулптури с големи кореми, трети пък си пъхат игли в меките части или носят с песни и молитви женски фигури по улиците. По-голямата част от човечеството почита човешки труп, който виси на дървен кръст. Казват, че бил син на върховния им бог. Сами ще видите, че в религиозните си церемонии се обличат в различни цветове и одежди и вършат всякакви комични и абсурдни неща. Правят всичко това с непонятна сериозност и винаги с вяра в думите на съответния спасител.

Състоянието на планетата, както и на обитателите ѝ е плачевно. Наистина все още могат да отстраняват вредите по околната природа, защото разработиха добри техники. Но го правят в най-добрия случай само в онези страни, които имат по-висок стандарт.

На планетата Шибя в никакъв случай не цари единство. Всяко правителство прави каквото си иска и не позволява намесата на други държавници. Наистина са се обединили в изкуствена планетарна структура, която наричат Обединени нации, но те не разполагат с никаква законодателна власт. Обединените нации също така нямат власт веднага да отстраняват някои несправедливости или избухването на войни. Политиците на Обединените нации се изпращат от своите държавни ръководства в голяма зала за събрания. И тъй като държавите са подчинени на собствената си идеология, проблемите им се осветляват само от идеологическа гледна точка. Властническите становища на отделните представители са известни още преди всяко събрание.

Добре си представям, обични братя и сестри, учудването ви от поведението на обитателите на Шибя. Препоръчвам да се помогне на планетата, наречена Земя, а също и на обитателите ѝ ефикасно, но незабелязано. Всяка директна намеса би довела до шок у хората. Мнозинството от населението и особено духовните водачи вярват, че са единствената разумна форма на живот във вселената.

Прегръщам ви, обични братя и сестри. Сега предоставям наблюдението на планетата Шибя на добрия Уптило.“

ПЪТЯТ КЪМ ПОЗНАНИЕТО

„Подигравките свършват, където започва разбирането.“

Мари фон Ебнер-Ешенбах (1830–1916 г.)

Къде са следите от извънземни? Навсякъде. Навсякъде ли? Повечето хора не виждат никакви следи. По-скоро улики, а те могат да се атакуват. Който не вижда следите в големите предания на човечеството, трябва да е слепец с едно око. Може би полуслепите и не четат книги или поне не такива, които се занимават с хипотезата Палео-СЕТИ. Защо, питаме се след всяка беседа, тези извънземни не са оставили подобри следи? Каква полза от религиозни писания и истории от стари времена, какво помагат „небесните учители“ и странните редици числа, щом всеки може да прави с тях каквото поиска?

Трябват доказателства. Неопровержими и възпроизводими. Едва тогава науката наостря уши. Наистина ли? Колко пъти науката е давала доказателства, които после са били опровергавани с думи, защото не са отговаряли на съответния религиозен светоглед? И колко често един клон от науката е предлагал доказателства, които не са отговаряли на представите на друг научен клон? Или – да сложим ръка на сърцето си – колко често някоя научна дисциплина е давала необорими доказателства, които са били разбити на широк фронт по идеологически причини? Генетиците от всички лаборатории могат да ни изпеят цяла песен за това. Те могат съвършено чисто да докажат на всеки заинтересован колко разумни, важни и насочени към бъдещето са генетичните изследвания. А какъв е медийният отзвук? Оставете! Опасно! Ужасно! Веднага да се забрани! Какво е казал Алберт Айнщайн? „Две неща са безкрайни; вселената и човешката глупост“ (като за първото все пак имал някои съмнения).

Какви неопровержими доказателства са могли фактически да оставят извънземните?

Някакви скулптури по скали и планини? Не, през хилядолетията всичко би се разрушило.

Може би е трябвало да издигнат строежи, например пирамиди? Не,

виж по-горе. Защото, ако строежите не бъдат разрушени от бактерии, въздействие на околната природа, термити или властолюбиви хора, щяха да го направят земетресения, наводнения, изригвания на вулкани и други природни явления.

Но са могли да оставят неразрушими писания. Чудесно, но къде? В кой строеж, на коя планина? Виж по-горе.

Защо строеж? Може и без него. Извънземните са могли да оставят метали и изкуствени вещества в някои храмове или владетелски дворове, които да оцелеят във времето. Действително съществуват подобни останки, само че съответната религия не позволява научното им изследване⁹⁷. А от кой неразрушим метал са могли да изработят други следи? От сребро, злато, платина? Все сплави, които могат да бъдат разтопени. А от стомана? Висококачествена свръхстомана? А къде останаха дебелите танкови брони от Първата световна война? Ръждясаха! А къде са останките от хилядите и хиляди свалени самолети от Втората световна война? Нали беше съвсем скоро! А малкото, оцеляло в музеите, няма да може да се види след хиляда години.

Но „пазителите на небето“ все пак оставили отпадъци. Те трябва да могат да се открият – или? Абсурдно е след толкова дълго време да се търсят изхвърлени предмети. Природата ги е разложила. А по-ценните си неща, онези, които не се разяждат от ръжда или бактерии, извънземните любезно си прибрали.

Но все пак трябва да има някакъв път за транспортиране на послания от миналото към бъдещето. Така смятам и аз. За целта – няма друг избор – трябва да се изпълнят две условия:

1. Посланието не бива да подлежи на разрушаване.
2. Посланието не бива никога да попада в ръцете на погрешно поколение.

Кое е погрешното поколение? Всички онези, които не могат смислено да обработят информацията на извънземните. Те биха разрушили посланието, без да го разшифроват. Ако посланието се състои от висша математика, то може да бъде разчетено само от математически много напреднало общество. Ако е от микрофилми, за декодирането му ще е нужно само общество, което може да чете микрофилми. Ако е на компютърен език, ще го разбере само общество с по-висока компютърна грамотност. Ако посланието се намира на стерилната Луна, на (почти) стерилния Марс или, ако щете, в спътник, който обикаля около Земята,

97. Виж бележка 10.

то може да бъде прието само от общество, което практикува астронавтика. А ако посланието е в генетичната област, до него ще стигне онова общество, което е в състояние да разшифрова ДНК без остатък.

Но за да стигне съответното общество изобщо до идеята да търси послание, трябва да се оставят следи, улики. Защото онова, което не знаем, не ни интересува. Ако никой не стигне до мисълта, че извънземните може да са повлияли на младото човечество, никой няма да тръгне да търси доказателства за това. Толкова просто е всичко.

Посланието на гените

Според днешното ниво на Палео-СЕТИ-изследванията би имало смисъл да се повери посланието на извънземните както на човешки, така и на точно определени растителни гени. Преди хилядолетия извънземните заложили на човешкото, или по-добре казано, научното любопитство. „Боговете създали хората по свой образ и подобие“, казват преданията. Те създали обаче не само хората, а и изключителни и единствени по рода си растителни видове, твърдят легендите. Всичко, което трябвало да направят извънземните в миналото, било присаждането на няколко генни поредици (изменения в ДНК, наричани и „мутации“) в човешкия геном и в отделни божествени растения. Тъй като човекът от онази изкуствена мутация от племето на хоминидите притежава разум, той е любопитен. Любопитството е част от разума. А научното любопитство ни е накарало да търсим субатомни частици, да изучаваме произхода на вселената и да изследваме самите себе си чак до най-малките парченца в ДНК. Тъй като хората и растенията постоянно се размножават, а с размножаването генетичното послание се предава на следващото поколение, посланието на извънземните би трябвало да се намира в самите нас и евентуално в някои „божествени“ растения. По този начин биха били изпълнени двете минимални условия:

1. Посланието остава неразрушимо, докато има хора и растения.
2. Едва онова поколение, което се занимава с молекулярна биология (генетика), е в състояние да открие и разшифрова посланието.

Втората предпоставка автоматично съдържа редица други научни познания и технически възможности. Например никой не може да се занимава с молекулярна биология, ако не притежава микроскопи с висока разделителна способност. В края на краищата трябва да се познава вътрешността на клетката. Който не познава двойната спирала на ДНК-

структурата, не може да разчете генома. За всичко това са нужни определени технически уреди и методи, които от своя страна могат да се предложат само от общество, което е постигнало съответното ниво на технологията. Без електричество електронният микроскоп е точно толкова невъзможен, както и разчленяването на милиардите възможности на ДНК без компютър. Някоя армия от учени не може да поеме работата на компютъра. Едното не става без другото. Горните мисли разкриват един друг аспект, който обхваща толкова много от критиците на Палео-СЕТИ-хипотезата. Защо точно сега? Защо тъкмо сега трябва да стигнем до идеята да търсим следи от извънземни в човешкото минало? Грубо казано, на вселената ѝ е напълно безразлично кога ще търсим извънземни. А ние ще ги търсим, когато нарее времето – все едно кога е това. Ако нашата наука не се занимаваше с генетични изследвания и започнеше да го прави едва след сто години, то щяхме да започнем едва тогава да търсим следи от извънземни в гените си. Въпросът „защо точно сега“ е разтеглив като ластик, защото „сега-то“ винаги зависи от външни обстоятелства. Нали е ясно?

За развитието на човека от рода на хоминидите се разпрострях в няколко книги⁹⁸. Вече само снизходително поклашам глава над последните разкрития на консервативната антропология. В ежедневната преса четем, че изследванията на вкаменелости поставили под въпрос „всепризнатата теория за произхода на човека“⁹⁹. И то, защото китайски учени изследвали прачовешки череп, който бил 200 000 години по-стар, отколкото би трябвало да бъде според досегашната теория. Едва сме преглътнали това съобщение и американски антрополози известяват, че с най-нови методи изследвали цели три черепа, които били дори 800 000 години по-стари от Хомо еректус (човек с изправен вървеж)¹⁰⁰. Спорят дали човекът идва от Африка или от Ява. Може би прачовекът произхожда от Китай или в скоро време ще извадят на дневна светлина фосили в Япония, които отново ще разрушат всички досегашни теории?

Кредото на антропологията все още е теорията на Дарвин. В научните среди се смята за светотатство да не се вярва в нея. И то, макар че почти не минава година, без на пресконференция да се огласи нова находка и съответната вкаменелост се смята пак за най-новия прачовек. До следващия. При това находките на фосили се правят в различни

98. Виж бележки 10, 11 und 34.

99. „Welcher Kontinent ist die Heimat des modernen Menschen?“, in: Welt am Sonntag, 20. März 1994.

100. „Hat der Exodus früher begonnen?“, in: Focus, Nr. 11, 1994.

страни, отдалечени една от друга на десетки хиляди километри. Не съвпадат и що се отнася до датировката. Защото в края на краищата мутациите могат да доведат до решаващи различия само в разстояние на 50 поколения. Ако приемем, че едно поколение има 50 години, то 50 поколения правят 2500 години. Но в антропологията смятат по на едро. 10 000 повече или по-малко няма особено значение. И костите от различни континенти и различни времена бързо се сглобяват на фотография, все едно, че са от един-единствен екземпляр на съмнителния пращавек.

По мое мнение антропологията не прави изследвания на ранната история на разумния човек, а се занимава с маймунски разклонения и мутации. Толкова ли е важно дали маймунските кости са на 1,8 или 3 милиона години? Изобщо не ме интересува и откога даден маймунски вид можел да стои изправен на краката си и кога е станал способен да изправя пръстите на краката си. В никакъв случай не оспорвам, че през изминалите 20 милиона години цели маймунски клонове постоянно са се променяли и че нашите прадеди в последна сметка произлизат от същия род. Само че маймуните нямат нищо общо с появата на разум у Homo sapiens. Защото богове са били онези, които създали разумния човек. Естествено, че от рода на хоминидите, от кой друг? И тъкмо вneiderните от боговете гени ще открият нашите генетици. Въпросът е само дали ще оповестят публично научните си резултати. И тогава ще имаме доказателство за Палео-СЕТИ-хипотезата. Ще ни го дадат свръхумните и не особено религиозни генетици. На пистата на познанието отдавна е даден стартовият изстрел.

Машини за стъкления човек

Още в края на февруари 1987 г. научното списание „Найчър“ съобщава, че японски генетици са разработили суперсеквенцер, т.е. апаратура, която е в състояние всеки ден да разчита един милион букви от ДНК. Оттогава времето не е спряло. Проектът Човешки геном се движи на пълни обороти. Щом държавата не отпуска достатъчно пари за изследвания, защото идеологията ѝ не позволява правилна преценка, действа индустрията. Само в САЩ има близо хиляда и триста частни и полудържавни фирми, занимаващи се с генетика. На няколко километра от Вашингтон гениите работи (суперсеквенцери) работят денонощно. Там, в предградията Гейтърсбърг, зад малка градинка се намира фирмата Institute for Genomic Research, съкратено TIGR. В блестящото от чистота

хале има цели трийсет от секвенц-машините. Директорът, д-р Крейг Вентър, показва далновидност – дал е на гениите си работи митологични имена като „Херкулес“, „Тор“, „Юпитер“ или „Бакхус“. Древните богове отново са активни. „Ежедневно роботите на TIGR разшифроват части от поредици от около 600 гени и се запаметяват около 500 000 молекули на основи“¹⁰¹. След общо десет години целият човешки геном ще стане достъпен за всеки генетик. Тогава стъкленият, прозрачният човек ще стане реалност.

При това фирмата TIGR е само малка част от целия проект Човешки геном. Няколко университета по земното кълбо са впрегнати в отделни области на генетичното разшифроване. Същото важи и за изследователските лаборатории на големите фармацевтични фирми.

В страните, в които назадничавата политика пречи на разумните генни изследвания, мултиконцерните отдавна са възложили изследванията на дъщерните си фирми. Те са отлично снабдени с апаратура, финансиране и персонал и не ги е грижа за примитивните деятели на родния фронт (във Франция фирмата „Генетон“ в Париж, в Япония центърът „Сагами“ извън Токио). В сектора на гениите изследвания важи старата мъдрост от областта на военните технологии: „Ако ние не го направим, ще го направят другите, а това е още по-лошо“¹⁰².

А какво правят? Човекът притежава около 110 000 гени, които се разпределят върху кръгло 3 милиарда отрязъци („части от лево“) на ДНК. От тях до излизането на книгата ще са прихванати около 10 000 гени. Т.е. ще се знае за какво отговарят. Може би количеството е малко в сравнение с общия брой, но първо работят все повече свръхсеквенцери, а компютрите запаметяват и сравняват техните „генни части“, и второ, подборът става по-лесен, колкото повече гени са познати. Тогава ще се знае със сигурност за какво не могат да служат.

Как да си представи това разшифроване лайкът? Гените са нищожно малки отрязъци от двойната спирала на ДНК (двойна спирала = един вид спираловидно извита въжена стълба). Можем да си представим двойната спирала и като цип, чиито зъбци се състоят от вериги нуклеинови киселини (РНК = рибонуклеинова киселина). Всяка клетка на човешкото тяло съдържа щранг ДНК. А въжената стълба има напречни стъпала, каквито има и в ДНК, и то в четири различни вида или основни химически основи. Наричат се аденин, гуанин, цитозин и тимин. Заедно

101. Sanides, S./Gottschiling, C.: „Goldader im Erbgut“, in: Focus, Nr. 15, 1994.

102. Zimmerli, W.: „Alte Ethik und neue Technologie – der Fall «Gentechnologie»“, in: Neue Zurcher Zeitung, Nr. 141, vom 21./22. Juni 1986.

с основата на фосфорна киселина и захар няколко „напречни стъпала“ от стълбата образуват секвенции (поредици) от нуклеотиди. Това са един вид буквите на генетичния код. „Напречните стъпала“ обаче не са залепени безредно на „въжето“, защото съдържащото азот основно вещество аденин се стреми да се свърже с тимина, а гуанинът се чувства „магнетично“ привлечен от цитозина. Сега да си представим четирите основи в четири различни цвята и да разтеглим цялата „въжена стълба“ на дължина от сто метра. В този модел ДНК ще е въжената стълба, а цветовете ще са буквите на генетичния код.

Какво става с тях? В клетката ДНК разтваря своя „цип“, малко по малко, „стъпало по стъпало“ и започва да се удвоява. Нуклеотид по нуклеотид се наместват, така да се каже, към съответната основа. Основите не са нищо друго освен химически съединения, които се намират още в клетката. Приемаме ги с храната, нашите органи ги разлагат и преработват в градивни елементи. Така пораства нов ДНК отрязък, който е абсолютно идентичен със стария. Сега клетката се дели, а новата клетка пък дели своя ДНК отрязък и се удвоява. Така нараства бучка от клетки и накрая тялото – и във всяка клетка се съдържа цялата програма за цялото тяло. Човек притежава около 50 билиона клетки и също толкова пъти носи в себе си програмата си.

Всяка „буква“ от генетичния код кара да расте нещо друго в човешкото тяло. Например цветният отрязък червено-синьо-жълто може да отговаря за растежа на косата, отрязъкът жълто-червено-синьо за цвета на косата, зелено-синьо-зелено – за растежа на ноктите или зелено-червено-жълто – за кафявите очи. Да приемем, че в модела на дългата сто метра въжена стълба на 14,6 метра е цветната комбинация зелено-синьо-червено и тя отговаря за здрави чернодробни клетки. Поради мутация (изменение) отрязъкът внезапно се променя и произвежда само зелено-зелено-зелено. Това води до рак на черния дроб. Какво може да се направи? Изрязва се погрешната комбинация „зелено-зелено-зелено“ и се замества с първоначалната комбинация „зелено-синьо-червено“. Клетката вече ще подава вярното генетично послание и черният дроб ще расте отново нормално. За да стане това обаче, генетикът първо трябва да знае коя цветова комбинация за какво отговаря. Тъкмо това разшифроване извършват свръхсеквенцерите. А за какво изобщо ни трябва да познаваме гените? Не се ли намесваме в божиите дела? Не сме ли такива, каквито сме?

Поради въздействието на околната среда, облъчвания, химикали, които проникват в клетките поради погрешното хранене, в генетичните

процеси възникват дефекти. Изведнъж нараства раков тумор, който може да нападне всички клетки. Подобни дефекти се предават и на следващото поколение. Ако искаме както да излекуваме болното лице, така и да предотвратим предаването на дефектния ген по-нататък, трябва съвсем ясно да знаем кой отрязък от „въжената стълба“ предизвиква растежа на погрешни „стъпала“. И тогава може да се поправя което и вече ежедневно се прави. Днес по генетичен начин се произвеждат хормони, има генетичен инсулин, генетично създадени ензими, протеини (белтъчини) и най-различни генетични микроби, които например неутрализират разлят суров петрол или разкъсват вредните бактерии. На генетична основа вече се произвеждат най-различни медицински вещества – например противовъзпалителни средства, витамини, антидепресивни и поддържащи средства. Индустрията за хранителни и перилни препарати отдавна си служи с генетични ензими, без потребителят дори да го подозира. Кой младеж, който гордо носи изтритите си дънки, знае, че видът им на „прани на камък“ се дължи на генетично произведен ензим? Възникването на „супермаркета на гените“ тече на пълен ход и се създава нов вид професия – генен терапевт.

Не от този свят

Какви въпроси обаче ще трябва да си задават генетиците, когато на „въжената стълба“ увисват все повече генетични послания, чийто произход в никакъв случай не е от нашите прадеди? Защото за това има сравнителен материал, в края на краищата предшествениците ни са още живи: горилите, шимпанзетата, орангутани и други маймунски видове. Какво ще правим, ако един ден се установи точно кой генен отрязък отговаря за човешкия център на говора – и ако тогава с помощта на сравнителния материал може да се удостовери, че съответните генни отрязъци са възникнали внезапно? Че не са се развили по последователен, еволюционен път? Сякаш за един ден са били вградени в „стълбата“?

Като сравнителен материал разполагаме не само с живите маймунски видове, а също и с мумии от всички краища на света. Как ще се държим, ако разчитането покаже човешки ДНК послания, каквито човекът и всички видове прачовеци никога не са развивали, защото не се нуждаят от тях? Как ли ще запелтечим, ако се появят генни отрязъци, които не могат да са земни, защото не пасват към никоя земна форма на живот? Как ще реагираме, когато генетиците категорично и понятно за всеки

специалист установят, че най-древните фараони на Египет, онези с несъразмерно големите черепи, които твърдели за себе си, че били „синове на боговете“, съдържат генетичен материал, чийто произход не може да е земен? Материал, който не показва никакви междинни стъпала по смисъла на еволюцията? И какво ли ще задърдорим, ако същият генетичен материал се локализира у далечните владетели от епохата преди инките, „синовете на слънцето“? Намираме се на конвейра на разкритията и вече не можем да слезем от него. Още преди края ще има голям Big Bang (взрив): знанието за очовечаването на човека, Страшния съд на узнаването.

Но онова, което е възможно за човешкия геном, е възможно и за животните. От няколко години много се говори за динозаврите. При това повечето хора дори не знаят какво означава „динозавър“. Било през 1841 г., когато английският зоолог Ричард Оуен отново намерил загадъчни костни находки, които приличали на влечуги. Оуен взел гръцките думички *deinos* (=страшен) и *sauros* (=гушчер). Така динозавърът получил името си. От филма „Джурасик парк“ нататък чуваме и четем все нови и нови „доказателства“ как и защо измрели динозаврите. Една безкрайна история.

Преди около двеста милиона години съществували най-различни видове динозаври. В Египет живяло дългото дванайсет метра, месоядно чудовище спинозавър, съществувал и кентрурозавърът с бодли и броня. Имало и плезиозавър с малък череп и опашни плавници, който се движел във водата, или трийсет метра дългият и дванайсет метра висок брахиозавър. Съществували около сто вида, включително и летящи. Докато внезапно, като гръм от ясно небе, преди около шейсет и четири милиона години, измрели всички видове динозаври. И то по всички континенти, сякаш избухнала епидемия, която била заразна само за тях. За голямото измиране на динозаврите възникват нови и нови теории¹⁰³; последната гласи, че причината била сблъсък с метеорит. Възможно е – но защо са загинали само динозаврите, а не и други праживотински видове?

Във филма „Джурасик парк“ изваждат съдържанието на стомаха на комар, затворен от милиони години в парче кехлибар. Тъй като малко преди смъртта си комарът ужил динозавър, в стомаха му намират и частици наследствен материал от динозавъра. По някакъв начин (абра-кадабра!) от него получават отново живи екземпляри. Този метод може да действа във фантазията и дори в теорията, но за целта като изходен

103. Halstead, L.B.: Die Welt der Dinosaurier. Hamburg 1975.

материал е нужно много повече от няколко парченца от стомаха на комара. За един динозавър биха били необходими около петдесет хиляди гени на всеки хиляда градивни елемента. А толкова няма никъде на разположение, освен ако не ги открият у някое птиче.

Джурасик врабчето

Мюнхенският палеонтолог д-р Петер Вайлнхофер изследвал вкаменена праптица, археоптерикс. Птицата е на около сто и петдесет милиона години, дълга четиридесет сантиметра и струва осем милиона марки. Защото от нея има само осем екземпляра, което вдига цената. Между зъбите ѝ д-р Вайлнхофер открил триъгълни парчета кости, които всъщност са типични за съвсем друга форма на живот за месоядни динозавър алозавър. Така д-р Вайлнхофер установил, че всички видове птици, „от врабчето до кондора са произлезли от динозаврите“¹⁰⁴.

Според сегашното официално мнение птиците са произлезли от влечугите. Не мога да преценя кое становище ще се окаже правилно, но ако птиците произлизат от динозаврите, то във всяко врабче трябва да има наследствен материал от динозаврите. Може би умните генетици ще открият и защо всички видове динозаври е трябвало да изчезнат от земната повърхност. Но защо трябвало? Възможно е огромните праживотни да са представлявали някаква опасност за Земята, може би защото изяджали всичко до корен – растения и животни и така правели невъзможна дочовешката еволюция. Може би някой е предотвратил попадането на идеална планета като Земята (нито много гореща, нито много студена) в лапите на глупави, великански създания, които нямали никакви наченки за разум и направа на сечива. Може би, може би... Генетичните открития могат да се сравнят с историческа книга, дадена на 10-годишно момче. То намира картинки и обяснения, за които нищо не знаело преди, които не биха му дошли на ума. И изведнъж се появяват кристално ясни отговори на въпроси, които никога не са задавани.

Как всъщност е възникнало човешкото съзнание? Преди седемнайсет години д-р Джулиън Джейнс, професор по психология в университета Принстън, САЩ, подхвърли този въпрос, посрещнат от колегите му с поклащане на глава¹⁰⁵. Съзнанието ли? Ами получило се е в хода на еволюцията. Наистина ли? По какъв начин сме осъзнали, че съществуваме?

104. „Jurassic Spatz. Vogel stammen von Dinosauriern ab und nicht von Reptilien. Munchner Palaontologie beendet Expertenstreit“, in: Focus, Nr. 3, 1994.

Дали бучка от клетки осъзнава съществуването си? Знае ли съзнанието на рибата за съществуването на събратята си по вид или по-голямата риба изяжда по-малката, без да го осъзнава? Съзнанието няма нищо общо с рефлексите, със страха или махането с опашка, съзнанието не е и сборът от всички процеси на паметта. Също така и опитът не се покрива със съзнанието, както и ученето. Можем да задаваме в електронния мозък колкото щем данни, но той все няма да има съзнание. Джейнс казва¹⁰⁶: „Периодите на нашето съзнание са поначало много по-кратки, отколкото предполагаме. Трудно е да го обясним, защото в моментите, които не съзнаваме, сме несъзнателни в най-истинския смисъл на думата. И точно над тези празноти съзнанието ни се простира като мрежа с широки дупки, която само ни дава илюзията за плътност и последователност. Не-съзнанието може да се сравни с всички онези предмети в тъмна стая, върху които в момента не пада светлината от джобното ни фенерче.“

Следователно какво е съзнанието? Как е възникнало? Няма отговор на въпроса, както и на онзи за математическите способности. Сред всички животни на глобуса само човекът разполага с математически знания. Възражението, че било логично, защото в края на краищата трябвало да можем да броим, за да уреждаме сметките помежду си или да си разменяме стоки, поставя отговора преди въпроса. Първо трябва да е налице способността и едва после започва броенето. Нали и животните имат крака и хващат с ноктите си и все пак досега на никое куче не му е хрумвало да преброи пръстите на лапите си. А математическите способности са предпоставка за всяка наука. Без математика нищо не може да се изчисли или сравни. Д-р Макс Флинт, който се заел с въпроса, го обяснява с помощта на пример¹⁰⁷:

[#107 „Sind Radrenner lebendig?“; in: Der Spiegel, Nr.25, 1993.]

„Без по-висши математически способности не бихме могли да стигнем до никое небесно тяло. В ежедневието човек не си дава сметка, че е невъзможно да се изпрати космически кораб до Марс и обратно без най-голяма математическа прецизност. Същото се отнася и до совалката и всеки изстрелян спътник. Изчисляването на точния ъгъл за завръщането на совалката в земната атмосфера е един от най-ярките примери затова,

105. Jaynes, J.: The Origins of Consciousness in the Breakdown of the Bicameral Mind. New York 1978.

106. Jaynes, J.: Interview in Psychologic heute, Miirz 1978.

107. Flindt, M./Munn, V.: „Is Mathematical Ability Extraterrestrial?“, in: Ancient Skies, Vol. 20, Nr. 3, 1993.

защото в последна сметка човешкият живот зависи от пресмятането на горния ъгъл. Ако ъгълът на навлизане е твърде остър, и то само с частица от градуса, космическият кораб заедно с екипажа ще изгори. Ако ъгълът е много плосък, то корабът ще се отблъсне от земната обвивка и ще се катапултира в космоса. И отново екипажът ще загине. Всичко това има нещо общо с еволюцията, защото принцип на еволюцията е, че никакви способности не се развиват от само себе си, без някога да са необходими. Няма обаче наложителна причина за това за оцеляването на прачовека да е била необходима математиката. Нали животните от всички видове оцеляват и без математика (обоняние – да, математика – не!).

В космоса обаче оцеляването без математика е невъзможно. А онава, което се отнася до земните астронавти, важи с пълна сила и за извънземните. Ако някога Земята е била посещавана от извънземни, тези посетители е трябвало да владеят математика. Затова гледам на присъщата ни математическа способност като на доказателство за това, че не сме само земни.“

Така трябва да е. Боговете създали човека по свой образ и подобие. И изведнъж, без да сме си задавали въпроси, откриваме отговорите в нашите гени.

Искуственият разум

В началото на лятото на 1993 г. в столицата на Горна Австрия Линц се събрала странна компания. Срещнали се неколкостотин компютърни специалисти за Ars Electronica – а това не е обикновен панаир на компютри, каквито се провеждат всяка година. В Линц ставало въпрос за изкуствен живот (на американски Artificial Intelligence, съкратено AI). Там г-жа Улрике Габриел от Франкфуртския институт за нови медии демонстрира соларно задвижвани хлебарки. Направлявани от светлинни сензори изкуствени животинки лазеха по пода, събираха се на групи, подушваха се взаимно или извършваха резки движения назад, когато се натъкнаха на някое препятствие. И за какво бе всички това? Електрониката в хлебарките трябваше да събере опит.

С компютърната си програма Тиегга (Земя) Том Рей демонстрира как става това. От сто заповеди той композирал електронен щранг, подобен на ДНК, която се удвоява. След двацет и четири часа възникнало нещо като биотоп на екрана. „Първо щрангът бързо се бе размножил и се бе разпрострял в паметта много бързо. После се бяха появили

първите мутанти, също способни да се размножават и да се утвърждават сред предшествениците си.“ Накрая (според репортажа в сп. „Шпигел“) се добавили компютърните паразити, които предавали по-нататък само половината от заповедите. Тези паразити прескочили в предшествашите програми и използвали техния репродуктивен код. Сега електрониката развила огромни защитни реакции, подобни на имунна система, която можела да блокира компютърните вируси, преди да разрушат първоначалната програма. И като в реалния живот популацията на паразитите загинала и играта започнала отначало, този път обогатена от опита с паразитите. Компютърът се бил самоваксинирал.

Опитите показват, че изкуственият живот и изкуственият интелект са възможни – но къде остава съзнанието? То явно е присъщо на онези форми на живот, които имат и чувства. А пък чувствата са свързани с физическото състояние, което се направлява от хормони. Хормоните от своя страна се активират от нашите възприятия, една смесица от сетива и личен опит. Изкуственият разум не познава хормоните. Той може мълниеносно бързо да обменя информации и да прави от тях правилни изводи (да учи), но не може да чувства. Освен, ако му добавим и способно да чувства тяло. И така стигаме до формата на живот изобщо.

Мозъкът на компютъра с неговите чипове е толкова чувствителен към влиянията на околната среда, към дим, влага, температурни колебания, удари, към проникването на чужди предмети или животни (една мравка може да обърка интегралните схеми), че трябва да е защитен чрез някакво тяло, чрез кутията. Не по-различно е при формите на живот. Мозъкът им е разположен в костите на мозъчната обвивка. Чрез подаване на информации и информационния обмен компютърът умножава знанията си като формите на живот. И то през цели хилядолетия.

Доказват го някои данни от историята. Човешкият език възникнал преди приблизително 30 000 години и бил първото средство за комуникация. На около 13 000 години са първите скални рисунки, първата оптическа форма на комуникация. Почти на 5000 години е първата писменост, а преди 3000 години хората изобретили първото дистанционно предаване на информации чрез димни знаци, огън и слънчеви отражения. 500 години изминали, докато било изобретено книгопечатането, а едва през миналия век към горното се добавил и телеграфът. От 100 години съществуват живите картини на филма, а от 30 имаме компютри, достъпни за всеки.

Един многоуважаван учен от осемнайсети век познавал около 200 книги и трябвало да прегледа само няколко списания, за да е в течение

на новостите в своята област. Днес по света излизат повече от 300 000 вестници и списания, а към тях се добавят безбройните радио- и телевизионни предавания, да не говорим изобщо за ежегодния наплив от специализирани списания, дисертации и книги. Само Конгресната библиотека във Вашингтон притежава 100 милиона документа, а всички останали библиотеки по света добавят още един милиард.

За всеки е ясно, че никой не може да обхване такъв информационен поток. И тъй като не са достатъчни нито продължителността на живота, нито капацитетът на стоте милиарда мозъчни клетки, които всеки от нас носи, запаметяваме човешките знания извън мозъците си. Бъдещите поколения вероятно ще трябва по-малко да учат, но затова пък да знаят как и къде да намерят нужните им информации.

Едва ли е по-различно и при извънземните форми на живот. Или те имат мозъчни клетки като нас (и капацитетът им е ограничен), или са един вид компютризирани роботи, които по всяко време могат да извлекат нужните им информации от още по-голям компютър. Третият вариант се състои в синтеза от двете. Отглежда се органично същество и от самото начало по генетичен път се създава огромен мозъчен капацитет, който обаче се използва само в една нищожно малка част. Защо ли? Натовареният наполовина софтуер на компютъра има свободен капацитет за нови информации. Натовареният само до 20 процента мозък на човека може да бъде „дозареден“ с целенасочени знания. Ако боговете го пожелаят.

Те, изглежда, го искат и така стигам до сърцевината на въпроса. В последната си книга¹⁰⁸ поставих на обсъждане някои случаи на НЛЮ и засегнах бегло темата „отвлечения“. Волю-неволю ще повтора за какво става дума.

108. Виж бележка 11.

С размътен мозък?

От повече от трийсет години според НЛЮ литературата постоянно се съобщава за хора, които упорито твърдят, че са били отвлечани от извънземни, изследвани медицински и претърпели намеса в областта на гениталиите. Не в смисъл на прелъстяване или изнасилване, а лабораторно. Мъже жертви на похищение, уверяват, че са им взели проби от сперма, жените говорят за провеждани тестове за бременност, за „изсмуквания“ и дори за изкуствено предизвикана бременност. Седмици по-късно нарасналите фетуси били отново отнемани.

От само себе си се разбира, че никой разумен човек не вземаше тези съобщения насериозно, в края на краищата се знае какви сексуални сънища, тайни желания и фантазии преживяват хората. Наред с това медицината познава синдрома на мнимата бременност. А и по човешки разбираемо е, че винаги има отделни жени, забременели по съвсем човешки начин, но неискащи да признаят кой е бащата. Тогава добре дошло е оправданието с извънземните – нищо че никой не вярва. Човек се чувства по-специален случай, като избран и заченал непорочно. През изминалите три десетилетия само уморено се усмихвах на всички тези описания. Бременна от извънземно? Ха! Проби сперма за извънземни? Ха-ха! Дори не се и замислях над подобни глупости, не са питал какво, по дяволите, ще правят извънземните с наследствен материал на земните жители. Струваше ми се прекалено глупаво, за да се занимавам с това.

Вероятно високомерието ми е било погрешно. Защото онова, което приличаше на слабоумие, през последните години стана методично. През 1987 г. американският изследовател Бъд Хопкинс предложи резултата от многогодишните си изследвания, в което бе подкрепен от неколцина учени¹⁰⁹. Там изследваните лица описваха (отчасти в състояние на хипноза) как им бил взет наследствен материал. Имало случаи, в които едно и също лице било похищавано цели три пъти през пубертета, като младеж и като трийсет и пет годишен възрастен. Ако това е вярно – пиша го с известни задръжки, – би означавало маркиране на засегнатото лице от извънземните. Точно както ние обозначаваме прелетните птици, делфините или мечките.

Малко след Хопкинс се явиха и други автори със сходни ужасни

109. Hopkins, B.: Eindringlinge. Hamburg 1991.

съобщения¹¹⁰. Според тях не само отделни лица, а цели семейства били подмамвани от „странни светлини“. Жертвите се реели из яркоосветени помещения, на мъжете опъвали нещо „гумено“ над целите гениталии (не само над пениса) и усещали „движения като смучене“. В други случаи били възбуджани от „красива жена“ и дори „яздени“.

Винаги когато сред познати засягах темата „отвлечения“, започваше голям смях. Защото нашият разум не допуска похищения от извънземни, а още по-малко взимане на сперма или изкуствено оплождане. Всичко това изглежда прекалено откачено, твърде изсмукано от пръстите. Хората, които поначало не вярват в НЛО, не могат да бъдат убедени с аргументи. Те не искат да обременяват сивите си клетки с подобни замърсители на околната среда. Познават обичайните аргументи против НЛО и знаят с увереност на сомнамбули, че няма такива не може да има. Индоктринираната защита срещу НЛО е съвършена, блокадата – тотална. А хората, които до известна степен биха се примирили с наличието на НЛО, смятат случаите на отвлечане за гротескни, „измъдрени“, напълно „не наред“. Не виждат никаква причина за подобно поведение на НЛО екипажите, доколкото има такива.

Опасявам се, че отново ще трябва да преустроим мисленето си и това преосмисляне има много общо с нашия мозък, с капацитета на сивите клетки, с генетични намеси, както и със завръщането на боговете с все пророците им.

Д-р Йоханес Фибаг, естественик по образование, изследвал някои случаи на похищения в Германия, Австрия и Швейцария¹¹¹, сред които и случая на берлинчанката Мария Струве. „Хубава жена пише Фибаг – интелигентна, внимателна, критична. Без страх, но все с присъщата й дистанция към всички тези неща.“ Тя описала сън, за който в същото време знаела, че не може да е сън. Лежала на нещо като операционна маса, а вляво и вдясно от нея стоели дребни непознати същества с големи глави и големи очи. По онова време г-жа Струве била бременна с третото си дете. Поне така смятала. Познавала всички симптоми от предишните си бременности и се консултирала и с гинеколог.

После дошъл онзи ужасен „сън“ с непознатите същества. Големоглавите отнели ембриона й. Събудила се, окъпана в пот в собственото си легло, като след страшен кошмар. Скоро посетила гинеколога си, който

110. Strieber, W.: Communion. New York 1987; ders.: Transformation – The Breakthrough. New York 1988.

111. Fiebag, J.: Kontakt – UFO-Entführungen in Deutschland, Osterreich und der Schweiz. München 1994 (също за следващите цитати).

смаян констатира, че вече не била бременна. В същото време изчезнали и всички симптоми на бременността. Две седмици по-късно г-жа Струве изхвърлила от тялото си две „парчета месо“. Тъй като сметнала, че са останки от плацентата, пушила след тях водата в тоалетната.

След известно време семейната двойка все пак решила да има трето дете. Тъй като за разлика от преди се провалили всички опити за забременяване по естествен път, решили да предприемат изкуствено оплождане. „Трябвало да го направят на 22 февруари 1988 г. Намесата от страна на гинеколога причинила необясними болки на г-жа Струве и процесът бил прекъснат.“ Но две седмици по-късно жената изхвърлила две прозрачни кожички, чийто произход бил необясним. И изведнъж, на 12 май 1988 г. г-жа Струве забременяла. На 9 януари 1989 г. родила трето си дете Себастиан.

В случая с г-жа Струве д-р Фибаг предлага няколко обяснения и нахвърля между другото следния сценарий:

– През лятото на 1986 г. г-жа Струве била бременна.

– В третия месец ембрионът бил взет от извънземни.

– Непознатите имплантирали кожена ципа, която трявало да попречи на други оплождания.

– Така и станало: Нито нормалният полов акт, нито изкуственото оплождане довели до успех.

– Някакво „непланирано“ събитие довело до изхвърляне на бариерата.

– Сега вече нямало пречки за повторното оплождане, Себастиан бил заченат.

Случаят може да бъде сложен под рубриката „необикновени бременности“, ако не беше Себастиан. Момчето дърдори за странни сънища, в които има чудовища с големи глави и големи очи. Казва, че бил виждал „малки деца в кутии“, при това сам бил „във въздуха“ и чудовищата му „вливали течности“. Разговаряли с него „с белия дроб“; явно искал да каже „отвътре“. Когато д-р Фибаг му показал някои рисунки, представляващи различни варианти на извънземни, веднага идентифицирал дребните с големи глави и големи очи. Майка му от своя страна твърди, че никога не е говорила с него за своя „сън“ или за извънземни с големи глави и несъразмерно големи очи.

Какво става тук всъщност? Онова, което д-р Фибаг е анализирал в немскоговорящите страни, извършил и професор Дейвид Джейкъбс в САЩ. Според него взиманията на сперма и изкуственото оплождане са същинските причини за отвличанията. Целта била отглеждането на

получовешка, полуизвънземна форма на живот¹¹².

Случаите се трупат. Не със стотици, а с хиляди. Изброените от 109 до 112 заглавия на книги са само върхът на айсберга. Дали всичко това е само модно явление? Какъв ли призрак витае из мозъците? Дали изведнъж с един и същи вирус не са заразени хиляди и хиляди хора, които не се познават и живеят на различни континенти? Могат ли всички случаи да се обяснят психологически?

Или все пак мозъкът ни е ясен?

Не, казва един, когото трябва да изслушаме. В края на краищата не можем да се скрием зад това, че случаите на отвлечане се обяснявали „психологически“, и да си затворим очите и ушите, когато думата взима тъкмо някой голям психолог. Д-р Джон Е. Мак е професор по психиатрия в най-реномираното висше училище в Америка, Харвардския университет в Бостън. Професор Мак е не само психолог и психиатър, а и правоспособен лекар в болницата Кеймбридж и носител на високата награда „Пулицър“ на САЩ. Със своите шейсет и четири години той не спада и към младите карьеристи, които следват някое модно течение. Познава професията си и бързо разобличава трюковете, лъжите или фантазиите на своите пациенти. През есента на 1989 г. го попитали, дали има интерес от запознаване с хора, които били похищавани от НЛО. Реакцията му била: „Те трябва да са луди.“ Но някак все пак се срещнал с Бъд Хопкинс, вече назования автор на книгата „Нашественици“ (№46, 1999 г, от поредицата „Тайни и загадки“, изд. „Литера Прима“, София). Тази среща щяла да промени живота му.

През следващите години професор Мак се запознал със стотици хора, „от най-различни краища на страната, които не може да са имали контакти помежду си“. И тъй като били напълно разумни и можело да им се вярва, у професора се пробудил професионалният интерес. Накрая започнал със седемдесет и осем души задълбочено изследване и изучил опитните лица по всички правила на професионалното си изкуство. Сега резултатът може да бъде намерен в дебел 400 страници том. Книгата се казва „Абдукция“ (Отвлечане), а подзаглавието гласи: Човешки срещи с извънземни¹¹³.

Отговорът на професор Мак към колегите му по професия и всички

112. Jacobs, D.: Secret Lives – Firsthand Documented Accounts of UFO Abductions. New York 1992.

скептици по света не би могъл да е по-унищожителен: Да, гласи резултатът му. Извънземните са тук, жертвите на отвлечения не си фантазират, провеждани са взимания на сперма, изкуствени оплождания и отнемане на ембриони и не са плод на психологически толкова ясните желаниа на жертвата. Явно, според харвардския учен, сме „участници във вселена, която гъмжи от разумни форми на живот, от които сами сме се изолирали“.

Отвлеченията протичат винаги по един и същи образец. Дребни същества с несъразмерно големи, разположени косо нагоре черни очи и сивкава кожа изведнъж се появяват в спалнята, сякаш са влезли през стените (известни са и случаи на похищения от кола). Непознатите същества имат малки ноздри и малка уста с тесни устни. Навън често се виждат странни светлини. Жертвите изпитват страх, изпадат в паника, имат ужасни видения. Но биват успокоявани, упоявани, физически парализирани. После започва призрачен полет през прозореца или балконската врата и макар че някои имат усещането, че са като изстреляни „по лъч“, усещат въздушното течение и нощната свежест. Жертвите стигат космически кораб, който е спрял някъде – естествено, невидим за всички технически сензори. Някои отвлечени смятат, че са влезли в чуждия обект през стените. Вътре е светло, отвлечените се поставят на един вид операционна маса и се изследват с уреди, които не могат да се определят. Взимат се проби от косата и кожата, тънки игли и друга предмети се пъхат в телесните отвори. Около масата стоят няколко от дребните сивкави същества, но сякаш само един изпълнява винаги функцията на главен лекар, а друг поема ролята на „преводач“.

При това много рядко се говори нормално – разбирането става по телепатия пряко в мозъка.

Третирането на жертвите от страна на похитителите може да е много неприятно и се описва като противно. Общо взето, не се изпитват физически болки, защото непознатите неутрализират центъра за болка в мозъка. След неприятната процедура често се провежда диалог, в който похитителите се опитват поне отчасти да обяснят действията си. На някои отвлечени били показвани цели стелажи с живи ембриони, които били в някаква течност. По същия път, по който били дошли, жертвите се озовавали в дома си. Случвали се и засечки и жертвите се събуждали на непознато място или заедно с колата им били премествани на

113. Mack, E.: Abduction – Human Encounters with Aliens. New York/Toronto 1994 (също за следващите цитати).

неколкостотин километра. Зловещо – бихме си казали, и все пак всичко това може да са само сънища и фантазии. Но замисляли ли сме се някога какво трябва да е изпитвало някое разумно животно, подложено на подобна процедура от нас, хората? Дали събратята му по вид биха му повярвали, ако им разкаже преживяното?

Описанията на отвличаните наистина имат нещо зловещо в себе си. Не ги приемаме и прибъгваме до всички регистри на логиката и на разума, за да не ги обсъждаме. А и обичаме да забравяме, че всяка логика и всеки разум са свързани с настоящето. По времето на прадядо ми нелогични и неразумни са били свръхзвуковите самолети, радиопредавателите, рьонгеновият апарат, с който може да се вижда през тялото, водородната бомба, която с един удар унищожава цели градове. Само преди петдесет години би било безсмислено да обясняваме неутронната бомба на някой учен. Щеше да ни отговори, че не е възможно, защото оръжията винаги освобождават енергия, а неконтролираната енергия разрушава всичко наоколо. Неутронната бомба обаче целенасочено унищожава само органичната (жива) тъкан и оставя невредим останалия материал като бронята на танка или бетонните сгради. Не, с настоящия си разум и сегашната си логика няма да попаднем на следите на феномена на отвличанията.

Маркираните хора

Какво ни кара да вярваме, че поне някои от случаите на отвличане са истински? Това е, от една страна, големият брой хора, които са претърпели сходни неща, без да се познават, без да са чели книги или да са гледали филми или видеоматериали по темата. Това са еднаквите твърдения на хора от различни страни и континенти, наранените жени (с хиляди), на които по зловещ начин е отнет плода; не че е бил пометнат по естествен начин. Това са белезите от необясними намеси, неизвършени от някой земен лекар и накрая това са микроскопичните чужди имплантанти, извадени оперативнo от различни жертви на похищения.

Професор д-р Мак споменава на стр. 42 в книгата си (американското издание) няколко от тези микроскопични предмети от метал или стъклопласт, които трябвало да бъдат извадени от телата им: малки имплантанти с форма на игла, локализирани в пениса на един мъж, а у двацет и четири годишна жена, в горната част на носа, точно в началото на мозъка. Макар че странните имплантанти били изследвани

химически и физически, си остават непонятни, защото не познаваме тяхната функция. Анализите на малките предмети показали много странни смеси и сплави, които обаче не съдържали нищо, което да сочи вътрешните им качества. Все едно, че сме маркирали ухото на дива мечка с пръстен и другите животни го виждат, разглеждат и подушват, но не знаят за какво служи. Трябва да се примирят с наличието на пръстена, но нищо не разбират.

Ние също. Или напротив? Като изключим появяващата се паника и повикаме на помощ разума заедно със сегашната си логика, все пак можем да стигнем до ограничен анализ на процесите. Нали в края на краищата извънземните са разговаряли с някои от жертвите си и са им дали поне опорни точки за ужасните си действия.

Твърди се, че нашата планета се доближавала към някаква катастрофа. Сведенията за нея са противоречиви и неясни. Освен това се твърди, че човешкото ни поведение излизало от релси (виж предния разказ за извънземния наблюдател Йаксилipu). Накрая извънземните смятат, че в нашата наука се развивал напълно объркан „принцип на причинността“, тъкмо онова, което обикновеният човек окачествява като „логика“. Научната картина, предлагана ни от учените, била отчасти погрешна (което не ме учудва, ако става дума за учението за произхода или религиозните науки). Поради погрешната научна картина сме развили погрешно съзнание – дребнаво и егоцентрично, с нас и никой друг в центъра на вселената.

Троянският кон

Срещу всичко това грозните извънземни с крушовидни глави и черни очи с формата на киви имат само една рецепта: Тъй като сегашният човек не струва, трябва да дойде хибридьт! Наистина генетичната ни основа ще оцелее, но само като смесица със собствения им генетичен материал. Ужасяваща представа.

Според нашите схващания онова, което непознатите с цепната уста и сива гумовидна кожа причиняват на отвличаните хора, е престъпление. Отвлеченията са углавни престъпления, също така и масовите сексуални изнасилвания. Тук брутално се нарушават човешките права, предприемат се непозволени намеси и засегнатите хора се подлагат на контрол на мислите и промиване на мозъците. Сивите извънземни ни най-малко не се вълнуват от нашите чувства и закони, отнасят се с нас

като с животни без значение. Маркират ни с имплантанти, контролират обозначените лица, не дават логични или дори със силата на доказателства сведения за действията си, мотивите и произхода си. Американският автор Джон Уайт обобщава¹¹⁴:

„Отличащите непознати (извънземни) идват при нас винаги под закрилата на тъмнината. Никога не ни казват точно защо ни похищават. Цялата работа ми се струва подозрителна като Троянски кон и затова се налага да изразя загрижеността си. Ако пришълците се променят, ако се разкриват на дневна светлина, обясняват еднозначно намеренията си, за да ни убедят в своята доброжелателност, бих ги поздравил с добре дошли в човешкото общество. Ако не стане, ще продължа да гледам на тях като на хитри, разбойнически създания от подземния свят, склонни към зло, макар и преоблечени като добрите. И дали накрая ще се окажат физически, парафизически или метафизически, няма никакво значение за този извод.“

Наистина извънземните не ни улесняват да повярваме в добрите им намерения. От поне трийсет години има документирани отвлечения, но церемониалът и видът на изследванията не се е променил. Жертвите са третираны почти рутинно, пробите сперма и отнемането на ембриони протичат стереотипно. Никой медицински институт на Земята не би изследвал хиляди хора по един и същ начин. Най-късно след стотния екземпляр ще знаем резултата – освен ако търсим нещо много специално, което е различно у всеки човек.

Наистина човешкият вид не се състои от работи, всички ние сме единични екземпляри, различни сме. Никой от нас няма същите спомени или чувства като съседа си. Може да са сходни, но еднакви не са, както не са и индивидуалните пръстови отпечатащи. Всеки човек натрупва индивидуален опит, страда различно, обича различно, въодушевява се от различни видове музика, чете други вестници, слуша други радиопрограми; всеки е готов да приеме едно и да отхвърли друго, да намери нещо за добро, а друго за лошо. И това се отнася не само до вкуса на яденето. Макар че човекът е масова стока, той си остава индивидуалист.

Това ли е нещото, което търсят извънземните? Нашите различни заложи? Нуждаят ли се, затова от хиляди отделни лица, вариации на сперма и ембриони, за да направят от тях нова раса? Или се опитват от

114. White, W. J.: „Aliens Among Us – A UFO Conspiracy Hypothesis in an Religious Mode“, in: MUFON UFO Journal, Nr.286, Februar 1992, S.7-13.

огромния сравнителен материал да пресеят най-доброто от своя гледна точка? Не знам отговора, както и другите изследователи, само че това нищо не променя в престъпните деяния на чужденците. На Земята всеки човек трябва да се придържа към законите на страната, в която се намира. Не важат ли подобни правила и във вселената?

Дори и ако предположим, че сивите извънземни са една дегенерирала раса, която наистина ни превъзхожда в техническата област и в телепатията, но се нуждае от генетично освежаване, не трябва да им позволяваме да го правят без наше съгласие. В края на краищата и ние имаме разум, владеем математиката, имаме научни постижения и грандиозни културни успехи. И ние сме постигнали нещо и никак не ми харесва да ме третират като животно. Проявявам разбиране, че извънземните не се показват масово и се съобразяват с нашето развитие и мисловните ни схеми. Дори съм благодарен, че досега не се отнасят нас като с подплашени пилци и ни шокират (шокът на боговете¹¹⁵, само че от първите отвличания изминаха няколко десетилетия и е крайно време да се сложи край на свръхестественото и да се обясни на хората. Да се престане със съблюдаването на нашата суета, карантинният срок свърши.

Ние, хората, не искаме десетилетия да ни водят из мъглата и да се отнасят с нас като с непълнолетни. Освен това от трийсет години се промени и съзнанието ни. Тогава то още бе неразумно, да не кажа, глупаво, за да приеме извънземните за реални. Междувременно всеки втори американец вярва в НЛО, а сред бразилците дори две трети от населението. В по-отворената Франция още преди три години 45 процента от младежите вярваха в съществуването на НЛО¹¹⁶ и дори във враждебната към НЛО Германия, където „сериозната“ преса премълчава или осмива всеки случай на НЛО, всеки пети вярва в извънземните. Според последното изследване на Апенбахския институт по демоскопия, делът на 16-до 20-годишните, които са убедени в наличието на НЛО, е дори още по-голям. Всеки трети ги приема за реални¹¹⁷.

Човешкото мислене се разшири, стъпването на Луната и безбройните научнофантастични сериали по телевизията не са отминали, без да оставят следи в съзнанието ни. Също така и многобройните книги, които се занимават с извънземните, не са били написани напразно поне не и за половината от човечеството. Според нашето разбиране за демокрация, което толкова се възхвалява в свободния свят, медиите всъщност

115. Виж бележка 10.

116. Science & Vie Junior. Januar 1991.

117. „Jeder funfte Deutsche glaubt an Ufos“, in: Die Welt, 28. Februar 1994.

би трябвало ежедневно да съобщават последните новини от НЛЮ фронта. Но това не става и започвам да разбирам поведението на крушовидните непознати с черните очи като киви.

Всеки човек някога се е опитвал да обясни нещо на някого или на цяла група хора. Но другите не го изслушват, не им е интересно, прекъсват разговора, потушават го неучтиво или с несъществени аргументи или започват да обиждат. Не постигат успех и вторият и третият опит, както и четвъртият и петият. Как се държим ние, хората, в подобна ситуация? Оттегляме се, смятаме, че е безцелно разумно да изясняваме позицията си.

Така ли е и с извънземните? Може би им е омръзнало да започват някакъв диалог с нас, защото сме прекалено арогантни, за да ги изслушаме?

В случаите, изследвани от професор д-р Мак, става дума точно за това. Извънземните казвали на жертвите си, че ние, хората, не сме готови да се срещнем с тях и да приемем съществуването им. Ако се покажели открито, сме щели да реагираме агресивно и да ги сметнем за врагове. Поведението ни не позволявало да се разкрият, защото хората щели да изпаднат в паника. Белязаното ни от религията и природонаучните заблуди съзнание било толкова изкривено, че им било невъзможно открито да дойдат при нас. И дори ако го правят в единични случаи, обществото не приема думите на отделния индивид дори и ако той стои високо горе в човешката йерархия.

Правилно. Нека си представим, че папата или някой правителствен ръководител, и двамата най-горе в човешката йерархия, заяви публично, че е разговарял с извънземни. Веднага ще му изстине мястото. Същото важи и за журналистите, главните редактори или най-големите учени. Никой от тях не би могъл да се наложи в своите кръгове. Извънземни ли? Тук? И точно ти си говорил с тях? Човече, не си наред с главата! Точно такава би била реакцията на околните. Докога ли?

Бъдещите хибриди

Грозните извънземни закононарушители предсказали на своите жертви някаква предстояща катастрофа, която била главната причина за действията им. Радостно е все пак, че човешкият вид ще оцелее макар и само като хибрид (кръстоска) между тях и нас. Кога ще настъпи този Страшен съд? Извънземните не посочили дата – изглежда, че и самите

те не я знаят. Това не ви ли се струва познато? Нали всички религии подчертават, че никой не знае деня или часа, когато ще настъпи Страшният съд? Разполагат ли извънземните изобщо с някакви признаци, подобно на регистрираните от геолозите преди земетресения и изригвания на вулкани? Например учените знаят, че разломът „Андреас“ в Калифорния ще се разкъса, но не могат да дадат убедителни сведения за точното време на катастрофата. Така ли е и с извънземните джуджета с малките носови цепки? Регистрират ли техните измервателни инструменти, за чийто начин на действие нямаме и най-бледа представа, предстоящото бедствие, но измерванията не позволяват точна прогноза? В такъв случай би имало извинение за неморалното им поведение:

– Хората без друго не научават нищо, твърде егоцентрични са.

– Оставащото време е неопределено, затова трябва да се действа бързо. Бъдещите поколения ще проявят разбиране за незаконното поведение. При цялото неморално – в нашите представи, – незаконно държане на извънземните нещо ме накара особено много да се замисля: Непознатите никога не са осакатили или дори убили някоя от жертвите си. Винаги са ги връщали внимателно в спалнята или колата им. Нашето поведение спрямо животните е много по-грубо и варварско.

В последно време се обсъжда идеята, че дребните същества с крушови глави не са извънземни, а че са пътуващи във времето от собственото ни бъдеще. Наистина пътуванията във времето, както установиха през изминалите години физиците, не са принципно невъзможни, само че ние, сегашните хора, нямаме никаква идея как могат практически да се осъществят¹¹⁸. Въпреки привлекателността на тази мисъл, не смятам, че пътуванията във времето решават проблема с дребните извънземни със свръхголемите бадемови очи. Да си представим следната ситуация:

През 3000 г. от човешкото летоброене съществува машината на времето. Разумните същества на Земята имат по-дребен ръст, сива кожа, огромни черепи и владеят пренасянето на мисли. С машината на времето пътуват до наше време и констатират, че човечеството на 2000 г. е изправено пред катастрофа. Започват усърдно да събират генетичен материал, който усвояват в собствения си вид – онзи от бъдещето. Ако не го направят, то и собственият им вид в бъдещето няма да съществува. Защото само генетичната основа на хората от миналото прави възможно съществуването им в бъдещето. Страхотно и налудничаво! Но тогава от

118. Meckelburg, E.: Zeittunnel – Reisen an den Rand der Ewigkeit. München 1991; ders.: Transwelt Erfahrungen jenseits von Raum und Zeit. München 1992.

коя еволюционна линия произлизат дребните сиви с несъразмерно големите очи на сърна?

Не, за мен моделът с пътуващите във времето не е верен. Извънземните ми се струват дори по-близки в пространствено отношение.

Грешно програмирани?

Различни жертви на похищения, особено такива, които били отвлечани повторно, вече не се чувстват само като „земни“. Въпреки нормалното си човешко тяло не могат да се отърват от впечатлението си за ново съзнание. В тях се крие латентно знание, което надхвърля Земята и настоящето. Тази група прави големи старания да преведе на наш език новото си усещане. То се появява изведнъж, едно знание от пространството и времето, което изпълва целия череп, сякаш свободният мозъчен капацитет е бил запазен с нови данни. Струва им се, че са в достолепен храм, който е пълен с милиони фрески и фрагменти и из чиито зали от хилядолетия се носят нежни мелодии. Не може да се изрази с думи. Отсъстват обикновените човешки думи и изрази, за да се изкаже видяното и почувстваното в понятна последователност: от една страна, реално, разумно и кристално ясно от гледна точка на засегнатия; от друга страна, прекалено много наведнъж, преплетено и сложно, подредено едно под и над друго, и все пак свързано със светли линии.

Това ли е състоянието преди лудостта? Когато вече не можеш да се справиш с информационната вълна? Или тук нарочно се заливат човешките сиви клетки с данни, за да възникне космическо съзнание? Може би това ново космическо съзнание, новият поглед към нещата ще направи засегнатите способни да посочат новия път на своите събратя (като пророците)? Може би този „експанзиращ разум“, както бих го нарекъл, ще позволи на засегнатите да се отворят очите им за други реалности? Вече е безспорно, че нашият свят не се състои от онова, което виждаме и въприемаме със сетивата си.

Читателят на книгата отдавна е схванал, че всяка клетка на тялото му носи цялата информация (ДНК) за строежа на тялото. От друга страна, в ДНК има безбройни фрагменти – така нареченият отпадък (junk), така да се каже, бели петна, които не служат за нищо. Не могат да се „свързват“ като в играта лего. Освен това е всеизвестно, че използваме само нищожно малка част от мозъка си. Съмнителната еволюция е създавала нещо, което (досега) никога не е било нужно. Към тези научно

обосновани факти добавяме преданията от древните религии:

– Боговете създали човека по свой образ и подобие.

– Оцелелият след потопа – няма значение дали се казвал Ной, Утнапиштим или другояче – бил хибрид между човек и „пазителите на небето“ (виж цитираната на друго място роля на Ламех).

Следователно нашият генетичен материал вече съдържа извънземни отрязъци. Това се знае от дребните сиви с очи като киви. Всичко, което още трябва да направят, е да направят „щепселите“ ни компатибелни (съвместими), да пробудят за живот „отпадъка“, да запълнят полупразния мозък. Всички предпоставки затова вече са налице в нас. Човешкото същество никога не е било само земно. Само сме се развивали по земен начин. Поколения наред сме отглеждали у нас религиозен, политически и научен деспотизъм, радикално сме потискали извънземното у нас и сме се поставяли в центъра на вселената. Сега приближава Страшният съд, ударът на гонга за осъзнаването ни. Не ме учудват твърденията на много от жертвите на отвлечения, които (без да са чели Ерих фон Деникен) уверяват, че извънземните са ни посещавали многократно в миналото, за да тласнат напред човешката еволюция. А що се отнася до посещението на извънземни от дълбините на космоса, астрономът Джеймс Р. Уерц още преди двацет години пресметнал, че извънземните може да са посещавали без проблеми нашата Слънчева система в интервали от 7,5 по 105 години; което означава за изминалите 500 милиона години средно 640 пъти¹¹⁹. А д-р Мартин Фог от Лондонския университет посочи десет години по-късно, че цялата Галактика вероятно е била вече населена, когато нашата Земя се е родила¹²⁰. Но: „Че нещо е ново и затова трябва да се каже, забелязваме едва когато се натъкнем на остро възражение“ (Конрад Лоренц, 1903–1989 г.).

119. Wertz, J. R.: „The Human Analogy and the Evolution of Extraterrestrial Civilisations“, in: Journal of the British Interplanetary Society, Vol. 29, Nr. 7–8, 1976.

120. Fogg, M.J.: „Temporal Aspects of the Interaction among the First Galactic Civilisation. The Interdict Hypothesis“, in: Icarus, Vol. 69, 1987.

СЕТИ без Европа

Незабелявано за широката общественост година след година се провеждат все по-големи конференции за СЕТИ. На последната СЕТИ-среща, проведена от Калифорнийския университет и спонсорирана между другото от НАСА, бяха изнесени над седемдесет научни доклада. Обсъждани бяха следните теми:

– „Извънземни, клингони и Галактическата библиотека: СЕТИ и научното възпитание“ (Андрю Фракной, астроном, Футхил колидж).

– „Търсене на живот на Марс. Инвентаризация“ (Майкъл Клайн, Jet Propulsion Laboratory и Джек Фармер от Ames Research Center на НАСА).

– „СЕТИ започва у дома. Може ли разумът на нашата планета да се измери и дефинира?“ (Лори Марино, университета в Ню Йорк).

– „Търсенето на извънземни технологии в нашата Слънчева система“ (Майкъл Пападжанис, Бостънски университет).

Повечето докладчици говориха за технически възможности, как могат да се открият следи от живот с помощта на различни детектори или на каква радиочестота могат да се уловят извънземните. Но имаше и критични гласове, които настояваха научните СЕТИ изследвания да се защитят от аматьорите. Само така СЕТИ щели да запазят доверието на широката общественост.

С позволение, това е старият предразсъдък, елитарното „самоние-съзнаваме-отговорността“, „само-ние-можем-да-мислим“, което винаги ни е отвеждало в задънената улица на тесногърдието както в религиозния и политически сектор, така и в онзи на научните заблуди. Из цялата човешка история елитарните среди са опитвали да третират останалите хора като непълноценни, да ги държат далече от знанието, все едно дали е било вярно или погрешно. Религиите го практикуват и днес, а политическите групировки пазят глупавите си тайни толкова дълго, докато се наложи да ги оповестят на части. Тази нагласа не е нищо друго освен цензура с користна цел, да се изолират останалите и да се постигнат предимства в собствена полза. Как тогава да се разпространяват новите идеи? Чрез кого те стигат до съзнанието на обществеността? Кой пръв ги изговаря и излага на опасност главата си и нерядко получава шамари от елитарната гвардия? От кого често произлизат революционните идеи? И накрая: Кой всъщност финансира научната дейност от

археологията до астрономията?

Вярно, че капсулирането не е попречило на никое научно откритие, но е забавило много от тях. Чрез изолацията се потиска публичното съзнание, свежите мисли се задушават в зародиш. Обществеността е онази, която привежда идеите в кръговрат и позволява утвърждаването на новото. Обществеността е антиподът на потайниченето, а с това и на цензурата. „Който отстоява ранга си, вече го е загубил“ (Макс Рихнер, 1897–1965 г.). При това, естествено, смятам, че специалистите трябва да работят без публичен натиск и да водят дискусиите си без псевдонимията на аматьорите. Само дето не бива да крият резултатите си, да засекретяват плодовете на духа си. „Дори военният съд не може да спре слуховете“ (Йохан Нестрой, 1801–1862 г.).

Нека си представим, че човечеството се състои от телепати, както се твърди за дребните извънземни. В телепатичното общество не може да има тайни и елитарни знания. Очевидно това не е навредило на обществото на извънземните.

Наистина на последната СЕТИ конференция бяха изнесени седемдесет и три интелигентни доклада, но нито един за НЛО, отвличания или за Палео-СЕТИ хипотезата. Тези теми се смятат за несериозни, като недостойни за „истинските“ учени, сякаш в НЛО сектора няма научни публикации, написани делово и обосновано от върхови учени (например в немскоговорящите страни книгата „Състоянието на НЛО изследванията“ от физика Илобранд фон Лудвигер¹²¹. Или не смятат харвардския професор д-р Мак за учен?

Защо хората, които са се посветили на търсенето на извънземен живот, избягват най-актуалните теми и лица? Как вече уважаван научен клон като СЕТИ може да си позволи предварително да изключва определени области? Не изисква ли тъкмо науката всеобхватна информация? Научният клон СЕТИ без НЛО и без Палео-СЕТИ не е пълен. Обсъжданите, публикувани и подавани към медиите резултати са непълни, половинчати, да не кажем аматьорски. Нали тъкмо аматьорите са упреквани от науката, че не взимат предвид всички аспекти на темата. Те били едностранчиви, неуравновесени и за разлика от специалистите не били наясно. Съжалявам, приятели от СЕТИ – вие не сте съвсем наясно. Вие сте онези, които се изолират и повтарят старата грешка на елитарно поведение.

Разбирам защо на международните конгреси на СЕТИ не бива да се

121. Ludwiger, J. von: Der Stand der UFO-Forschung. Frankfurt 1992.

говори за НЛО или Палео-СЕТИ. Мога да посоча неща отличния си опит. Когато през 1969 г. книгата ми *Chariots of the Gods* развълнува американския книжен пазар, много скоро се раздвижиха известни и не толкова известни критици. Това е добре – нали критиката е част не само от демокрацията, но и от научната практика. Наред с критиците имаше и отзиви и дори цели книги против моите произведения. Идваха главно от страна на религията и консервативните научни клонове като археологията и антропологията. Към тях се добавяха тлъсти лъжи, замислени в кухнята на дезинформацията и хвърлени на медиите. Все повече се създаваше отрицателна картина, защото журналистите взимат от колегите си. Старата история, игра на пинг-понг. Скоро в научните среди бе табу да се каже нещо положително за книгите ми. Куриозното беше, че идеите ми се появяваха във всевъзможни публикации, но никога не се посочваше първоначалният източник. Науката се бе поддала, бе загубила невинността си. За корекция липсваше гражданска смелост.

Тя липсва и днес. Над четвърт век след „Спомени за бъдещето“ хипотезата Палео-СЕТИ е документирана и утвърдена в още деветнайсет книги и двайсет и пет сериен телевизионен филм („По следите на всемогъщите“ може днес да бъде купен във видеотеките или да се поръча директно от ААС. Налице е изобилие от древен писмен материал и археологически данни, публикации и книги от други автори от други страни, но всичко това не интересува учените от СЕТИ. Няма как, елитарната фукня е по-важна.

Стивън Бекуит, директор на института „Макс Планк“ по астрономия в Хайделберг, застъпва днес мнението, „че в Галактиката има планети в излишество“, сред които много „с благоприятни за живот условия“. А британският астроном Дейвид Хю допълва: „Поне според модела в Млечния път трябва да кръжат шейсет милиарда планети.“ Четири милиарда от тях били „подобни на Земята, влажни и с добра температурна разлика“¹²². Там горе гъмжи от живот, също и от човекоподобен. И поне една от тези извънземни цивилизации преди хилядолетия е направила посещение на добрата ни стара Земя, което може се докаже ясно. Защо учените от СЕТИ да не го знаят? Впрочем разликата между учени и аматьори е често само в една думичка: Аматьорите са хора, които правят много за нищо, а професионалистите са хора, които не правят нищо за нищо.

Колко много вече са се напъхали в корсет СЕТИ учените, показва

122. „Planeten-Brut aus dem Urnebel“, in: *Der Spiegel*, Nr. 22, 1993.

Декларацията за подхода след откриването на извънземен разум¹²³. Става дума за документ, на който са подчинени всички участващи в СЕТИ учени. Той съдържа предписания за поведението им след откриването на извънземен разум. Ще предложи на читателя поне извадки от някои от правилата. Тогава той по-добре ще прозре какво е отношението в интернационалните среди към откриването на извънземни.

Споразумение за цензура

„Ние, институциите и индивидите, участващи в търсенето на извънземен разум, признаваме, че търсенето на извънземен разум е важна съставна част от космическите изследвания и трябва да става за мирни цели, както и в общ интерес на цялото човечество. Вдъхновявани сме от огромната важност на намирането на доказателства за извънземен живот, макар че вероятността за подобно откритие може да е нищожна.

Припомняме договора, който регулира дейностите за изследване и използване на космоса... и на който се подчиняват и страните участнички... (член XI)

Потвърждаваме, че ще следваме долните принципи, когато става дума за разпространение на информации за извънземни разуми:

1. Всяко лице и всяко държавно или частно изследователско учреждение или правителствена служба, които смятат, че са открили сигнал или друго доказателство за извънземен живот, трябва да се опита да провери дали най-убедителното обяснение наистина е доказателство за извънземен разум, а не друг природен феномен, преди да се направи публично достояние. Ако не може категорично да се докаже съществуването на извънземен разум, откривателят има възможност да обяви откритието си като неизвестен феномен,

2. Преди откривателят публично да обяви, че има доказателство за извънземен разум, трябва незабавно да информира

123. Declaration of Principles Concerning Activities Following the Detection on Extraterrestrial Intelligence. Angenommen im April 1989 durch den Board of Trustees of the Academy, und den Board of Directors of the international Institute of Space Law. (Die deutschsprachige Übersetzung und Veröffentlichung erfolgte im Magazin 2000, Nr. 100, September 1994.)

следните институции: Всички останали учени и изследователски учреждения, които са страни в тази декларация... Страните в декларацията няма да оповестяват публично откритието, докато се установи, че откритието се отнася за извънземен разум. Откривателят трябва да информира компетентните държавни власти...

8. На извънземен радиосигнал или друго доказателство за извънземен разум не бива да се отговаря, преди да са проведени съответните международни консултации...

9. СЕТИ комитетът на Международната академия по астронавтика след съгласуване с комисия 51 на IAU (International Astronomical Union = Международен астрономически съюз) ще предприеме последователна проверка на подхода и ще разпространи предложения за по-нататъшно третиране на данните. Ако се намери достоверно доказателство за извънземен разум, ще бъде свикан международен комитет от учени и други експерти, който ще функционира като централна служба за по-нататъшни анализи и наблюдения, които ще се правят допълнително. Комитетът ще отговаря и за пускането на информации за обществеността. Той ще се състои от членове от всички горепосочени интернационални институции; могат да бъдат привлечени и други членове, Международната академия по астронавтика ще служи като централна служба за тази декларация и ежегодно ще предоставя на всички участници екземпляр от нея.“

Какво да мислим за тази декларация? Учените и без това не боравят със сензации. Всяко голямо откритие се проверява и проверява многократно, преди да се публикува. Нали никой не иска да се излага пред собствените си колеги, в случай че откритието се окаже погрешно. Разумно е и че IAU, или комисията за СЕТИ 51 искат да са абсолютно сигурни, че са налице доказателства за извънземен разум, преди да се обяви пред обществеността. Съмнения има едва относно различните комисии, които трябва да се информират, преди откривателят да се обърне към обществеността. На обикновен език това означава цензура, защото дори и ако откривателят е стопроцентово сигурен, че е намерил доказателства за извънземен разум, не му е позволено да ги направи публично достояние. Направлява се процесът на формиране на мнение. Първо някакъв информационен монопол трябва да реши какво да се публикува на части.

Трябва да си зададем въпроса как тази контролирана работа с обществеността може да се съгласува с гарантираната със закон свобода на мнението и информацията във всички свободни държави.

В края на краищата обаче, всички пасажии в декларацията, които се занимават с отношенията с обществеността, са само удар по водата. Широките маси – ние сме народът – отдавна вече са информирани за извънземните.

ГОЛЯМАТА ИЗМАМА

„Колкото повече знае човек, толкова повече се съмнява.“

Волтер, 1694–1778 г.)

Преди време излезе книгата ми „Очите на сфинкса“. В нея разглеждах нерешени загадки в древния Египет и поставих на обсъждане и някои нови теории за строежа на Голямата пирамида.

Оттогава се появиха и нови открития, за които не мога да мълча. Какво общо имат те с темата на тази книга, със Страшния съд и завръщането на извънземните?

За древните египтяни Енох бил строителят на пирамидата. (Енох, Идрис и Саурид са според арабското предание едно и също лице.) Енох написал над триста книги. И ги поверил на сина си Матусала, за да ги предаде на „идните поколения на този свят“. Никоя от тях досега не е видяла бял свят. Може би лежат от хилядолетия добре запазени в херметично затворените камери на Голямата пирамида? Ще намерим ли в тях отговорите на въпросите си за Страшния съд и завръщането на боговете?

И опитва ли се някой да скрие тази тайна от световната общественост?

Колко наивна смятат отделни учени обществеността и до каква степен се манипулират медиите, се видя през изминалите две години с примера за Хеопсовата пирамида в Египет.

На 22 март 1993 г. точно в 11:05 часа се стигна до първокласна сензация. Настъпи неочакваното, немислимото, непонятното и невъзможното за всички класически египтолози. Никоя бомба не била по-унищожителна за египтоложкия светоглед. Но щетите бяха омекотени, канализирани и омаловажени и бе блокирана вероятно още по-голямата сензация – събитието на хилядолетията, сравнимо с откриването на извънземен разум.

Немският инженер Рудолф Гантенбринк, роден на 24 декември 1950 г. в Мюнхен, имаше гениално постижение. Малък, технически отлично изработен робот достигна след 60-метрово разстояние в непозната досега шахта на пирамидата до врата с два метални обкова. В продължение на две седмици роботът бе трополил из тясната шахта постоянно трябвало да заобикаля препятствията. Многократно го връщали с

помощта на специален електрически кабел в изходно положение. На място били извършвани малки промени в техническото чудо и минималната отново потегляла из хилядолетната шахта. Роботът на Гантенбринк е дълъг само 37 сантиметра, тежи 6 килограма и се придвижва с гъсенично задвижване. Техническото чудо се задейства от седем независими един от друг електромотори, чиито микропроцесори се управляват дистанционно. Отпред има два малки халогенни фара както и подвижна минивидеокамера от типа „Сони ССД“. Въпреки олекотения си алуминиев строеж натоварването му при теглене е максимално 40 килограма, което се дължи на специално изработените гумени гъсеници, които се движат както по пода, така и по тавана.

Всички решаващи идеи за изработването на единствената по рода си апаратура са на Рудолф Гантенбринк. Със собствените си ръце след месеци наред прецизна работа успял да изработи специалния робот Инвестирал в конструкцията на шедьовъра на фината механика неизразимо много работно време, усилия и над 400 000 марки. Получил техническа помощ от швейцарската фирма „Ескап“ в Женева (за специални двигатели), от „Хилти“ АГ във Вадуц (сондажна техника) и от фирмата „Горе“ в Мюнхен (за специални кабели). Роботът на Гантенбринк е нагледен пример за всички онези, които вечно не успяват и мърморят „това не може да стане“. Става, когато се обединят разумът техниката и ясна та воля.

Какво изобщо накарало Гантенбринк да рискува влизане в Голямата пирамида? Нали всички знаят, че там вече всичко е открито? Радио- и телевизионният журналист Торстен Засе го интервюирал¹²⁴. „Цялата история започна, когато по време на войната в Персийския залив бях в Египет. Бях попитал г-н професор Щаделман (от DAI, Немския археологичен институт в Кайро) дали не трябва още веднъж да се погледнат онези въздушни шахти – тогава още ги наричаха така, защото вече притежавахме технология, която позволява нещо подобно! А наистина става дума за последните неизследвани части на Хеопсовата пирамида.

Тогава през 1992 г. бяхме вградили в пирамидата вентилационно съоръжение, бяхме изследвали с видеокамера горните шахти и гледахме и за евентуални отвори в долните шахти. При това още през 1992 г. категорично констатирахме, че те имат някъде излаз.

Естествено, остана открит и въпросът: Къде и как завършват долните шахти? Това беше изходната точка за цялото изследване.

124. Sasse, T.: „Der Schacht des Cheops“, in: Gral, Nr.5, 1993.

Последвалият проект нарекохме УПУАУТ-2, което трябва да се обясни. Кръстихме робота така, а идеята бе на професор Щаделман. Защото УПУАУТ е древноегипетски бог, който в превод означава приблизително Отварящ врати.

Разработката на УПУАУТ-2 служеше само и единствено на задачата да се изследват двете долни шахти.“

За какви „горни“ и „долни“ шахти става дума? Голямата пирамида съдържа три камери, а според професор Райнер Щаделман това се отнася за всички египетски пирамиди. Професорът е смятан за „откривател“ на теорията за трите камери. Всеки турист, който с пот на челото се катери из Хеопсовата пирамида, успява да види две от тях: Горната великодушно е наречена „камера на фараона“, макар че в нея никога не е намирана мумия, а долната, малко по-малката се казва съответно „камера на фараонките“. От горната камера косо нагоре водят две шахти, наричани в литературата „въздушни шахти“. Точно вътре в тях Рудолф Гантенбринк монтирал вентилационната система. Нищо неподозиращите туристи са забелязали свежия въздух, който прониквал във фараонската камера. За съжаление само за кратко. Системата вече не работи. Причината не е у Гантенбринк, а у пазачите на пирамидата, които по непонятни причини постоянно забравят да включат електрозахранването.

Долната камера е малко по-малка от фараонската. Дълга е 5,76 м, и е широка 5,23 м. височината ѝ е 6,26 метра. И от нея водят две шахти едната точно на юг, другата – на север. Отворите на шахтите са разположени един срещу друг – на същата височина, на която свършва входната галерия. Роботът на Гантенбринк проникнал в южната шахта. Третата камера се намира в скалата под пирамидата. Наричат я „незавършената камера“. Какво смятат специалистите за шахтите в камерата на фараонките?

Учените са на различни мнения. Ту откриват в тях „шахти за души-те“, ту „модели на коридори“ и накрая „устия на вентилационни шахти“¹²⁵ или просто „въздушни шахти“. Последното няма смисъл, защото „въздушните шахти“ били изкъртени от стените едва през миналия век. През 1872 г. британецът У. Диксън проверил стените чрез почукване. Надявал се да локализира скрити камери. Когато звукът станал по-глух, взел пикела. След няколко сантиметра се появили отворите на „въздушните шахти“. Впрочем двете шахти са квадратни, дължината на страната им е точно 20 сантиметра.

125. Goyon, G.: Die Cheops-Pyramide. Bergisch Gladbach 1979.

Така напълно ясни са две неща: Не може да става въпрос за вентилационни шахти, защото би трябвало да водят в камерата и от самото начало да са били част от планирането на пирамидата. Никой не би могъл да ги изкърти или издраска по време на строежа на пирамидата или след него. Измерете 20 см дължина на страната – през нея не може да мине и дете! И още нещо: двете шахти от камерата на фараонките не водят косо нагоре, както е във фараонската камера. Те първо вървят хоризонтално вътре в стената и едва после започва наклон от точно 39 градуса, 36 минути и 28 секунди. Повечето египтолози бяха на мнение, че шахтите „свършат след малко“¹²⁶. Роботът на Гантенбринк УПУАУТ-2 разби на пух и прах всичките им становища.

126. Schussler, K.: Die ägyptischen Pyramiden. Köln 1983.

„Отварящият пътища“

На 22 март 1993 г. на платото с пирамидите в Гиза било точно толкова горещо, както обикновено, а вътре в пирамидата било влажно като всеки ден. Рудолф Гантенбринк импровизирал в камерата на фараонките маса от два каменни блока и дъски. Върху нея била електрониката и монитор, който предлагал много ясни картини от камерата на робота. Видеоапарат записвал на лента картините. Докато сътрудник вкарвал внимателно много тънкия и лек специален кабел в шахтата, а египтолог от Египетското управление на старините с все по-голямо изумление наблюдавал екрана, Гантенбринк съсредоточено и напрегнато обслужвал малките лостове за управление на робота. Целият екип бил притискан от времето, защото Управлението на старините възнамерявало точно днес да прекъсне търсенето. Твърде много туристически агенции подавали рекламации, защото не могли да водят туристите си в Голямата пирамида. Така Управлението губело приходи – посещението в Хеопсовата пирамида не става безплатно.

Метър по метър мииниатурното чудовище на Гантенбринк се изкачвало нагоре по стръмния ход. Фаровете на робота осветявали сцени, които никой не бил виждал от поне четири хиляди и половина години. Хеопс, (предполагаемият) строител на пирамидата, управлявал от 2551 до 2528 г. пр. Хр.

Трудното пътуване минавало край гладко полирани стени, после роботът преодолял по-малки натрупвания пясък и изкусно изманеврирал над парчета, паднали от тавана. Най-после, след шейсет метра из вътрешността на пирамидата дошла първата изненада – на пода лежало отчупено парче метал. Малко по-късно дошла и голямата сензация: Камерата на робота обхванала затварящ елемент, един вид плъзгаща врата, преграждаща цялата шахта – в горния край на вратата два малки метални обкова, левият от които отчасти счупен.

Рудолф Гантенбринк насочил робота с лазерен лъч към долния ръб на вратата. Червеният лазерен лъч с диаметър си от пет милиметра изчезнал под канта на вратата, което доказва, че вратата не лежи плътно върху пода. В десния долен ъгъл на вратата липсва малко парче камък. Камерата на робота показва тъмен прах, който явно в течение на хилядолетията е навят от микроскопично малкия отвор. Пътуването на робота е спряно.

Михаел Хасе, математик от Берлин, определи местоположението на загадъчната врата¹²⁷. Намира се на южната стена на пирамидата, на височина от около 59 м над почвата, между 74 и 75 зид. Ако шахтата, блокирана с врата, продължава под същия ъгъл на наклона, би трябвало да достигне външната стена на пирамидата на височина от 68 м. Горизонталното разстояние до външната стена е кръгло 18 м. Естествено, Гантенбринк се изкачил на южната външна стена и я изследвал. Там не се виждал никакъв изходен отвор от шахтата.

Потулената сензация

Откриването на 60-метрова шахта в пирамидата е сензация, а преградата в шахтата – още една. Бихме приели, че работата на Гантенбринк и личният му ангажимент са били съответно оценени от египтолозите и както се полага на големите открития, са го приветствали. Ако днес астроном открие нова звезда или комета, нерядко небесното тяло се нарича на името на откривателя си. Затова по-нататък ще наричам новата шахта „шахта на Гантенбринк“. И благодаря на колегите си, които правят същото. Тесногърдието и завистта на египтолозите дадоха други плодове. Шахтата винаги си е съществувала – казват те, а и други специалисти предполагали съществуването ѝ. Което е само четвъртинка от истината. Знаеха се наистина хоризонталните отвори на шахти, водещи в северна и южна посока от камерата на фараонките, но никой египтолог не е знаел за дългия 60 м проход във вътрешността на пирамидата. Напротив: Дрънкаха за „шахти за душите, които свършват след кратко разстояние“¹²⁸. Освен това предположенията не са открития. Предполагат се всевъзможни неща. 60-метровата шахта с вратата обаче бе открита от немския инженер Рудолф Гантенбринк и от никой друг.

Самият Гантенбринк не търси сензации. Основното му желание е съхраняването на старините. Освен това би искал да даде свежи импулси на археологията, да направи отново привлекателни изследванията чрез нови технологии. Той е честен и трудолюбив изобретател, който поставя опита и гениалността си в служба на увлекателната наука. Но другата страна явно не го желае. Гантенбринк бе изпратен в глуха линия.

След откриването на шахтата на Гантенбринк първо не се случи

127. Haase, M.: „Wp-w3wt. Der, der die Wege öffnet“, in: Gral, Nr.5, 1993.

128. Виж бележка 126.

нищо. Макар че сензацията бе пълна и специалистите в Кайро, както и онези от Немския археологически институт бяха уведомени, се въздари желязно мълчание. Никакво съобщение до обществеността. Никой нямаше право да съобщава нищо. И обществеността нямаше да научи и до днес или в най-добрия случай щеше да получи само нищо не значещото съобщение, ако не бе взела участие случайността. Гантенбринк показа на някои специалисти копие от феноменалното видео, заснето от робота. Сега случаят бе подушен от британската преса, където две седмици (!) след откритието публикуваха малко съобщение подзаглавие „Робот блокиран в пирамидата“¹²⁹. По факса съобщението стигнало в Кайро. Каква бе реакцията?

ДА! (Немският археологически институт) там опроверга съобщението. „Пълни глупости“, заяви говорителката на института Кристел Егоров пред новинарската агенция Ройтерс¹³⁰. И по-нататък: Намерената шахта била вентилационна, минироботът бил използван само за измерване на влажността. Било известно, че Голямата пирамида не съдържала други камери.

Не само имаме чувството, че ни мамят, а сме наистина измамани! Археолозите от института в Кайро знаеха съвсем точно че не е вярно това, че роботът по време на пътуването си из шахтата на Гантенбринк изобщо не е имал на борда си измервателен апарат за влажността. Става още по-весело: Професор д-р Райнер Щаделман, големият господар на немската археология и директор на института, направо отрече възможността за съществуването на тайна камера зад вратата на шахтата. Пред журналисти той заяви: „Всеобщо известно е, че всяко съкровище в пирамидата е ограбено отдавна“¹³¹. Сътрудникът му, египтологът д-р Гюнтер Драйер, го дублира: „Зад онази врата няма нищо. Само въображение“¹³².

Преди да разкажа как свещеният кръг на египтолозите изхвърли Гантенбринк зад борда, трябва малко да осветля становищата за вътрешността на пирамидата.

Твърдението, че в пирамидата няма нищо освен познатите три камери и че зад откритата врата не може да се крие нищо, е напълно безсмислено. Сигурно археолозите от DAI щяха да са прави, ако бяха казали, че не се знае дали зад откритата врата има нещо или няма. Но да се

129. „Portcullis blocks robot in Pyramid“, in: The Daily Telegraph, 7. April 1993.

130. Telex Reuter und sda vom 16. April 1993.

131. „The great Pyramid mystery“, in: Mail on Saturday, 17. April 1993.

132. „Secret chamber may solve pyramid riddle“, in: The Times, 17. April 1993. J.

твърди категорично, че зад нея няма нищо, е не само догматично и ненаучно, а, ако повторим думите на ДАИ, е „пълна плупост“.

Знанието на древните

Да погледнем към историята. През четиринайсети век в библиотеките в Кайро залежавали древноарабски и коптски фрагменти, които били събрани от географа и историка Такиад-Дин Ахмад бен'Али бен'Абд ал-Кадир бен Мухамад ал-Макризи в произведението му „Хитат“, където четем¹³³:

„След което той (строителят на пирамидата – Бел. авт.) нареди да разположат в западната пирамида трийсет съкровищници, които били напълнени с богати съкровища, с уреди и статуи от скъпи благородни камъни, с уреди от отлично желязо, като оръжия, които не ръждясват, със стъкло, което може да се сгъва, без да се чупи, със странни талисмани, с различни видове прости и сложни целебни средства и смъртоносни отрови. В източната пирамида разпоредил да изобразят различните небесни сводове и планети, както и да изработят картини за онова, което са сътворили прадедите му; към горното се добавяли тамян, който жертвали на звездите и книги за тях. Там са също и неподвижните звезди и онова, което от време на време се случва с техните периоди...“

И накрая в цветната пирамида наредил да внесат телата на предсказателите в ковчези от черен гранит; до всеки предсказател имало по една книга, в която се описвали чудодейните му умения, биографията и произведенията му...“

А кой бил издигнал могъщият строеж? Хеопс ли, както твърдят египтолозите? Ето какво пише в „Хитат“, който цитирах по-горе:

„... първият Хермес, който бил наричан Тройния в качеството му на пророк, цар и мъдрец (това е онзи, който хебреите наричат Енох, син на Ярес, сина на Махапелел, сина на Кенан, сина на Енос, сина на Сет, сина на Адам (благословен да е), а това е Идрис), който прочел по звездите, че ще има потоп. Тогава наредил да построят пирамидите и в тях да скрият съкровищата, учените писания и всичко, за което се опасявал, че щяло да се загуби и да изчезне, за да запази и съхрани тези неща.“

Енох се споменава като строител на Голямата пирамида не само в „Хитат“, същото направил през четиринайсети век и арабският пътешественик и писател Ибн Батута¹³⁴:

133. Виж бележка 36 (също за следващите цитати).

„Енох построил пирамидите преди потопа, за да съхрани в тях книги на науката и на познанието, както и някои ценни предмети.“

Не е нужно да споменавам, че египтолозите изобщо не се интересуват от арабските предания. За тях строителят на Голямата пирамида безспорно е „Хеопс“, макар че толкова много убедителни аргументи говорят срещу това. Писах подробно по въпроса в „Очите на сфинкса“¹³⁵.

Но тъкмо египтолозите се държат като прочутото маймунско трио. Не чух, не видях, не казвам. С неохота мога да проявя разбиране, че преданията от четиринайсети век не вдъхват доверие. Но те не вярват нито дума и на съвременната наука, когато е против свещеното им официално становище. Примерите от последния четвърт век говорят сами за себе си:

През 1968/69 г. Нобеловият лауреат за физика д-р Луис Алварес провел опит с облъчване на Хефреновата пирамида. Алварес и екипът му изхождали от познатия физически факт, че космическите частици денонощно бомбардират нашата планета и при преминаването си през твърда материя губят част от енергията си. Чрез точни измервания може да се установи например колко протони преминават през каменен пласт. Ако камъкът има някакви кухини, то протоните при преминаването им са по-малко възпрепятствани. С помощта на искрова камера и IBM компютър Алварес измерил пътищата на над два милиона и половина частици. Но осцилографите показвали хаотичен образ, сякаш частиците правели завои около Земята. Било отчайващо. Много скъпият експеримент, в който взели участие различни американски институти, фирмата IBM и университетът „Аин Шамс“ в Кайро, завършили без ясен резултат. Тогавашният шеф на археологическите изследвания, д-р Амр Гохед, казал на журналистите, че находките били „научно невъзможни“ и добавил, че или „структурата на пирамидата била една бъркотия“, или имало „мистерия, която не се поддава на нашите обяснения“¹³⁶.

От археологическа страна не били направени никакви заключения от смущаващите измервания на пирамидата.

Измервателни данни на вятъра

През 1986 г. бил направен опит с нови апарати и нови методи да се

134. Tompkins, P.: Cheops. Bern 1975.

135. Däniken, E. von: Die Augen der Sphinx, München 1991.

136. „Chephren-Pyramide – Fluch des Pharaos“, in: Der Spiegel, Nr. 33, 1969.

открит скрити помещения в Хеопсовата пирамида. При това двамата френски архитекти Жан-Патрик Дормион и Жил Гоаден с електронните си детектори открили различни кухни в пирамидата. Нищо не се променило в официалното мнение на археолозите. Тъй като сред спонсорите била и френската държавна електрическа компания, опитът за измерване бил отхвърлен като „рекламен ход“ на „Електрисите де Франс“.

Следващият голям опит бил започнат от японски научен екип на университета „Васеда“ в Токио. Снабдени с най-модерни електронни апаратури, японските специалисти изследвали както вътрешността на пирамидата, така и цялото ѝ обкръжение чак долу до Сфинкса. Японците открили еднозначни сведения за цял лабиринт от ходове и кухи пространства в Хеопсовата пирамида. В отличен научен доклад различните професори, които участвали в работата, представили резултатите си¹³⁷. Отзвукът от археологията бил, че всички това било реклама за японската електронна индустрия!

[#138 „Sphinx, Riddle Put to Rest?“, in: Science, Vol. 255, Nr.5046, 14.Februar 1992.]

Нищо не интересува събраната в Кайро дружина от DAI. А колегиите им в Европа и другаде в повечето случаи не знаят какво става на платото Гиза.

Сфинксът е поне пет хиляди години по-стар, отколкото се смяташе досега (1 38) Според всеобщо приетото мнение Сфинксът бил издигнат от фараона Хефрен (2520–2494 г. пр. Хр.). Така смятат не защото има твърди и необорими доказателства, а защото името „Хефрен“ едва се чете по отчупен картуш, ако човек непременно иска да го прочете така.

Компютри обработвали измерваните данни и подавали дълги ивици с рисунки, които пресъздавали точния план на Сфинкса. Съвсем ясно на дълбочина от 2,4 м се виждали следи от ерозия, които отсъствали на задната страна. По задната страна обаче дълго след строежа на Сфинкса били извършвани ремонтни дейности. Геологическите измервания и химическите анализи позволявали само един извод: Силните следи от ерозия произхождали от продължителен дъждовен период, какъвто по времето на фараона Хефрен изобщо нямало. Подобно на годишните пръснени ерозията може да се датира – била поне от 7000 г. пр. Хр.

Реакцията на археолозите на данните на Шох ли? Буря от негодувание. По онова време трябва да е съществувала и култура, която би могла

137. Yoshimura, S. u.a.: Non-Destructive Pyramid Investigation by Electromagnetic Wave Method. Waseda-Universitat. Tokio 1987.

да построи подобно произведение на изкуството. По онова време обаче хората били само ловци и събирачи на растения – следователно не са могли да построят Сфинкса. Баста! Винаги, когато не достигат разумните аргументи, притеснените хора посягат към мръсотията. Страхуват се да не загубят нещо. Точно така станало и с дебата на Марк Ленър срещу геолога д-р Шох. Упрекнал го в „съмнителна достоверност“. И защо това неспортсменско обвинение? Един от спонсорите на геологическите изследвания на Шох бил някой си Джон Антъни Уест. А мистър Уест бил извършил два смъртни греха: Първо, не бил учен и второ, вече бил публикувал книги, в които смятал за възможна една цивилизация, „постара от известната досега“. Същинско кошуство в очите на „истинския“ археолог.

Египтолозите не се интересували, че д-р Шох не бил единственият геолог, който взел участие в измерванията на платото в Гиза. Към екипа се числели и д-р Томас Л. Добеки, още двама геолози, един архитект и един океанограф. И тяхното убеждение, че най-долните части на Сфинкса съдържали „водни канали“, каквито се образуват в камъка след дълго време, не направили впечатление никому. Деквалифицирането на геологическите анализи на д-р Шох било увенчано от сегашния директор на старините в Гиза, египтянинът д-р Захи Хавас. Той окачествил цялото изследване и резултиращите от него изводи като „американски халюцинации“. За новата датировка на Шох за Сфинкса нямало „абсолютно никакви научни предпоставки“¹³⁸.

Както се вижда, с египтолозите просто не може да се излезе на глава с научни разкрития, постигнати с научно утвърдени измервателни методи, щом не им изнася. Те определят в какво трябва да вярва светът. И не забелязват, че усърдно режат клона, на който сами седят. На общественото мнение отдавна му писна от тяхната научна достоверност. А наука, която приема научните резултати на други научни клонове само когато потвърждават собствения ѝ модел, заслужава малко доверие.

Друга точна наука е физиката, а във Федералния Технически институт (ETH) в Цюрих професор д-р В. Вьолфли е смятан за признат капацитет. Той усъвършенства дълго оспорвания метод за датироване C-14, с който може да се датира органичен материал. Заедно с някои колеги от други висши училища професор Вьолфли анализирал шестнайсет проби материал, всички от Хеопсовата пирамида, сред които парчета дървен въглен, дървени трески, фрагменти от слама и трева. Резултатът ли?

138. West, J. A.: *Serpent in the Sky*. Eheatin (111.) 1993.

Всички проби се оказали средно с около триста и осемдесет години по-стари от стойностите, които египтолозите изчислили с помощта на спи-съка на фараоните. Една от пробите от Хеопсовата пирамида била дори осемстотин четирийсет и три години по-стара, отколкото всъщност се смятало¹³⁹.

Общо физиците изследвали шейсет и четири проби от Старото царство и провели датировките с различни методи, сред които и масова спектроскопия. Всички проби без изключения показали по-стари с векове данни от онези, които се харесват на египтологията. Изводи от горното не са направени – дори напротив: Старите, несъстоятелни позиции се бетонирали с нови оправдания. Оправдания? Това не е ли твърде тежка дума?

Дори е прекалено благородна за глупостта, която ни внушават.

Дискредитирането на един човек

Египтолозите от DAI искат да се отърват от Рудолф Гантенбринк. Всъщност защо ли? Не направи ли той с работа си епохално откритие? Не е ли инвестирал много време и 400 000 марки, за да направи услуга на благородната археология, за да напредне тя в разкритията си? Може би е работил нечисто? Не, Гантенбринк бил направо перфектен, резултатите му могат да се проверят по всяко време. Бил ли е неучтив, нелюбезен? Нищо подобно. Той е приятен човек. Може би е дал път на ненаучни спекулации? Още веднъж, не. Тъкмо Гантенбринк бил резервиран пред медиите. Тъкмо той, ръководителят на мисията УПУАУТ в Голямата пирамида винаги е застъпвал мнението, че не се знае дали зад каменната блокировка в новооткритата шахта изобщо има нещо. Не е имало никакви спекулации от негова страна за шахтата и вратата. Но какво, по дяволите, е сгрешил? Защо египтолозите от DAI искат да го няма?

Гантенбринк говорил с хората от пресата. Но не, защото се е затичал към тях, за да разтръби откритието си. Тъкмо обратното: Журналистите се тълпяли около него, подтикнати от британските учени, които били узнали за феноменалното откритие. Това е работата и дългът на журналистите да проучват интересни съобщения и да ги проверяват. Гантенбринк се държал уверено, съдържано и порядъчно. Може би е трябвало да лъже и разтакава журналистите? Той не е политик.

139. Wolfli, W. u.a.: Radiocarbon Chronology and the historical Calendar in Egypt. Reprinted from: Chronologies du Proche Orient. BAR International Series 379, Paris 1987.

В съобщение на ОРА (Немската пресагенция) от 27 юни 1994 г. журналистът Йоргфischer пише¹⁴⁰:

[#142 Sasse, T.: Interview mit Professor Dr. R. Stadelmann vom IS. Juni 1993 in Berlin.]

„Както винаги през вековете гигантските пирамиди в Гиза дават повод за обвити в тайнственост, мистични фантазии... Дебатът започна преди година... Експертът по роботика Рудолф Гантенбринк от Мюнхен даде своеволно съобщения за откритието на пресата и изказа предположение, че зад вратата има погребална камера: Немски булеварден вестник дори вече откри пепелта от останките на фараона и златно съкровище, спомня си ръководителят на DAI професор Райнер Щаделман, както той каза, за многото глупости, които бяха изписани.“

Онова, което тук се приписва на Гантенбринк, става по незнание. Той не е правил никакви предположения, че „зад вратата има погребална камера“. В случая с помощта на медиите, които не са осведомени и предпочитат да вярват на господин професора, се дискредитира един човек и се отхвърля работата му. Гантенбринк не е давал „своеволно“ каквито и да е информации, защото никога не е бил на работа в DAI и затова не е подчинен на никакви информационно-политически рестрикции. Становището на ОРА, изпратено по света и подето от много вестници, преследва целите на дезинформацията. Хората трябваше да повярват, че Гантенбринк е разпространил ненаучни предположения. Кое-то пък толкова ядосало египетското правителство, че по-нататъшното изследване на шахтите в пирамидата вече не било възможно. Наистина авантюристично преобръщане на фактите.

Научната заблуда

По-нататък в съобщението на ОРА става ясна и целта: „Археологът (професор д-р Райнер Щаделман – Бел. авт.) категорично изключва съществуването на камера: След оценката на предадените от дистанционно направляваната видеокамера снимки и сравнението с останалите три шахти той смята за потвърдено мнението си, че шахтата е модел на коридор. През отвора, който води нагоре от така наречената камера на фараонките, трябвало – според религиозните представи на древните египтяни – душата на фараона да се изкачи към небето. По негово

140. Fischer, J.: „Noch immer Spekulationen um eine Geheimkammer in der Cheops-Pyramide.“ Meldung 515 dpa 0185 vom 27. Juni 1994 aus Kairo (също за следващите цитати).

убеждение намереният пред един каменен блок черен прах е от ерозиращия метален обков на вратата.

Отрезвяващата му теория и повторните му думи, че през тясната шахта хората не могат дори да пропълзят, да не говорим за скриването на саркофаг или съкровище, обаче не срещат добра чуваемост...“

Който не споделя това официално мнение или не иска да го приеме по други причини, е фантаст. Мога да се досетя защо ученият професор категорично изключва наличието на (още една) камера: Нали той беше открил теорията за трите камери. В нея няма място за четвърта или дори пета камера. А е странно, защото познатите досега помещения в Голямата пирамида имат обем от около 2000 кубически метра. Тези 2000 куб. м се състоят от три камери, достъпите до тях и голямата галерия. Но само голямата галерия има обем от 1800 кубически метра. Или казано другояче, голямата галерия обхваща много повече кухо пространство от трите камери заедно. Въпреки това тя не се брои за четвърта камера. Не го позволява „свещената“ трикамерна теория.

Шахтата на Гантенбринк трябва да е „модел на коридор“, защото според „религиозните представи на древните египтяни душата на фараона трябва да се изкачи на небето“.

Колкото за „модела на коридор“, трябва да се позамислим. Древните египтяни издигнали в ландшафта най-съвършената постройка в световната история. Състои се от кръгло 2,5 милиона каменни блока. Предварителното ѝ планиране трябва да е било феноменално, всички блокове, всички усилвания са напасвани с точност до милиметър, зидани за вечността. Вътре в пирамидата бил направен онзи ход, който днес наричаме „голямата галерия“. Тя води косо нагоре към фараонската камера, дълга е 46,61 м, широка 2,09 м и висока 8,53 м. Тъй като стените ѝ горе се накланят, таванът ѝ от хоризонтални плочи е широк само 1,04 метра. Срещуположните гранитни греди на високия 8,5 м свод не са хоризонтални, а сякаш, за да ударят на нас, умниците, допълнителен шамар, монолитите се изтеглят с ъгъла на наклона на голямата галерия косо нагоре. Обработката на гредите и каменните плочи е толкова съвършено, че посетителят се затруднява да открие цепнатини и фуги. Преди да стигне до голямата галерия, посетителят трябва да пропълзи през водещия нагоре ход, клекнал и с приведен гръб.

И до днес не знаем защо строителите първо са направили нисък ход, който после води в голямата галерия. Но професор Щаделман е напълно сигурен, че шахтата на Гантенбринк е „коридор модел“, и то „при сравнение с останалите три шахти в пирамидата“. О, свети Озирис!

Къде в Голямата пирамида има други „модел на коридори“, които могат да се използват за „сравнение“? Досега останалите шахти се наричаха „въздушни шахти“!

Освен това шахтата на Гантенбринк била много малка, за да се транспортира там саркофаг, „да не говорим за съкровище“. Защо тогава в камерата на фараона има гранитен саркофаг, чиито размери са по-големи от онези на водещия към него коридор? Според логиката на професор Щаделман този саркофаг не може да се намира във фараонската камера, защото сравнен с шахтата на Гантенбринк – тя също е прекалено малка, за да се внесе вътре „саркофаг или съкровище“. В своята постройка чудо, надживяла времето, древните египтяни били направили „коридор модел“. Но той е невидим и в никакъв случай не водел навън от камерата на фараонките. Свързващите дупки били пробити едва преди около сто и двайсет години от мистър У. Диксън. През този „модел за коридор“ трябвало да се възнесе към звездите душата на фараона – само че в малката камера на фараонките никога не е лежал някой фараон, който да отлети нанякъде. И дори ако в нея е имало труп и ходът е бил отворен от самото начало, душата на фараона не би могла свободно да отлети към небосвода. Според официалното мнение шахтата на Гантенбринк е затворена с блокиращ камък, зад който нямало нищо. Горкият фараон!

„Отрезвяващата“ теория на египтолозите и повторните думи, че през тясната шахта (на Гантенбринк – Бел. авт.) не могат да пропълзят хора, да не говорим за скриването на саркофаг или съкровище вече са почти върхът на глупостта. Нека да предположим нещо друго. Да приемем, че халиф Абдулах Ал-Ма'мун (това бил онзи, който през 827 г. успял да направи проход в пирамидата) е пробил друг отвор от известния днес в пирамидата. На височината на 74 зид щял да намери вход и накрая щял да се натъкне на камера. И я, виж, от камерата надолу щяла да води малка квадратна дупка с дължина на страната само 20 сантиметра. По-късните египтолози щели да я нарекат „камерата на Ма'мун“. И те щели да забележат квадратната дупка и да я нарекат „дупка за душата“, „коридор модел“ или ако щете, „въздушна шахта“. И един ден щял да се появи някой си Рудолф Гантенбринк и да пусне малък робот на 60 м в дълбочината. Там роботът щял да спре, защото каменен блок пречи на по-нататъшния му път. Според тесногърдия начин на мислене на специалистите новооткритата шахта нямало да води към някоя камера, защото „през тясната шахта не могат да пропълзят хора, да не говорим за скриването на саркофаг или съровище“.

Извинете, уважаеми господа, нали е факт, че шахтата (погледнато отгоре) води в камерата на фараонките. Кое забранява погледът отдолу? Никой човек, необременен с предварителни знания на специалист, не би стигнал до смахнатата идея, че през квадратна шахта с 20 см дължина ще се вкарват саркофаг или съкровища. Зад тайнствената врата на шахтата на Гантенбринк може (но не е задължително) да има камера, към която има и друг достъп като камерата на фараонките. Според начина на разглеждане шахтата на Гантенбринк може да води от, както и във камерата на фараонките. И независимо от нея съществува и друг ход, по който се стига до същата камера. Зад шахтата на Гантенбринк може да се крие камера дори и ако вратата или затварящият камък, който блокира хода, е здраво зазидан. Пардон, нали двете шахти, които водят от камерата на фараонките (южната от тях е онази на Гантенбринк) са били също зазидани до XIX век. Ако мистър Диксън не се бил заловил за пикела си, и днес нямаше да знаем за двете шахти и никакъв робот нямаше да се разхожда из шахтата на Гантенбринк.

Или, ако роботът бе пуснат в шахтата отгоре надолу, той щеше да спре пред камерата на фараонките като сега, когато пътуването е започнало отдолу. И всички умни глави на специалисти щяха да са на едно мнение – това е краят, по-нататък не може. Зад блокировката не може да има още нещо. И никой не би си направил труда да пробие уж крайния блокиращ камък или дори да го разтвори с киселина. Това още ли се нарича наука? Къде е любознателността, къде се даяна стремежът за знание, след като априори се твърди, че зад вратата на шахтата Гантенбринк няма нищо повече? И всеки, който застъпва друго мнение, веднага бива обявяван за несериозен фантаст и чалнат.

В края на шахтата роботът на Гантенбринк заснел два метални обкова, които са закрепени направо на вратата. Едва ли може да се оспорва, че са метални, защото слава богу парче метал се е отчупило и лежи на пода. Тъй като по времето на Хеопс имало в най-добрия случай мед, естествено, се говори за „меден обков“. Но и „медта“ може да се окаже мъртвородено. Но професор Щаделман и храбрата му дружина от първокласни египтолози имат и затова „естествено“ и сигурно „разумно“ решение. Пред радио- и TV-журналиста Торстен Засе той изложил следната теза.

За какво служи ли (парчето мед; – Бел. авт.)? В началото предположихме че става дума по-скоро за технически принадлежности. Днес бих изключил това заради тънкостта му и приемам, че са йероглифи. И ако са йероглифи те естествено, имат символично съдържание. Значи трябва

да търсим какво означават. Загатват се знаци като на лотосов цвят. А лотосовият цвят е символ на юга, на южната част от страната, може, да е това Или може би още по-силно, знакът Шуут на древноегипетски е един вид чадър за слънце, който носели след фараона, когато водел тържествена процесия. Разбира се, възможно е тези чадъри за слънце да са били приготвени за душата на фараона, за да ги вземе, когато полети. Свещени небеса! Голямата пирамида е самата анонимност: Нито екипът дизайнери и архитекти, нито строителите, жреците или фараонът са споменали и думичка за строителството. Нито един надпис не издава как е направена. Никой от тях не е оставил и най-дребната бележка, която да даде отговор на поне един въпрос от строежа на пирамидата. В самата пирамида няма никакви йероглифи. Никъде няма стени, изписани с писмени знаци, каквито са намирани в други египетски гробници. Хеопс, мнимият строител, трябва да е бил деспот, който си бил поставил за цел да издигне най-големият строеж за всички времена. Но той и слугите му забравили да възхвалят строителя в самия строеж. Нито с един писмен знак не се зачита името на фараона Хеопс, никъде не е отбелязан дори и един негов подвиг. Не е отдадена почит на никой бог или богиня, не са възпети никакви прадеди, не са изписани молитви по тавана. Всички стени, коридори и камери в Хеопсовата пирамида са гладко полирани, не са съдържали и в миналото и пукнат йероглиф. Пълна анонимност.

Но изведнъж! В края на шахтата на Гантенбринк можели да се намират йероглифите „шуут“, за да можел фараонът без да изгори на слънцето, да отлети към покойните си прадеди. Човек трябва да има идеи. Нищо повече не може да се каже.

В долния десен ъгъл на вратата в шахтата на Гантенбринк липсва малък триъгълник. Там окоето на робота обхванало тясна ивица черен прах. Професор Щаделман вижда в него „прах от ерозиращия метален обков на моделната врата“.

Ако следваме тълкуването на специалистите, според които въпросната шахта е само „модел на коридор“, който освен това бил уплътнен с блокиращ камък, то в шахтата не би трябвало да има и най-малък повей от вятър, да цари пълно безветрие като запечатан гроб. От двата метални обкова на вратата левият е отчупен. Черният прах обаче е в десния ъгъл. Дали са действали някакви духове? И ако двата обкова едновременно и тихо са ръждясвали през хилядолетията, черният прах би трябвало да се намира в долния край на вратата, точно под тях. Но не е така. Той излиза от малкия триъгълник, сякаш навят от слабо въздушно течение. Но слабото течение би сочило, че шахтата има продължение. Или

зад вратата има камера, към която води друг вход. Наред с това тесният пет милиметра лазерен лъч на робота УПУАУТ се плъзнал под ръба на вратата. Дали е врата или затварящ камък, той не прилепва плътно към пода. Не трябва ли да се замислим? Явно не, нали египтолозите са единни, че е „модел на коридор“. По-нататъшните задълбочени проучвания са направо излишни.

Проиграната достоверност

На 5 август 1993 г. директорът на Египетския музей в Берлин, господин д-р Дитрих Вилдунг, писал във вестник „Франкфуртер Алгемайне Цайтунг“¹⁴¹:

„Достатъчна причина за египтолозите да благодарят на инженера (Гантенбринк-Бел. авт.). Той обаче не може да противостои на изкушението на сензационната журналистика и без да подозира, затъва в благото на мистиката на пирамидите и на съкровищата в мумиите. Веднага на предна линия се явява и Ерих фон Деникен и интерпретира тъмния прах в долния край на каменната плоча като указание за намираща се отзад мумия на фараона Хеопс. А където има невредима мумия, не може да е далеч и неизмеримото погребално съкровище, което занимава фантазията на поколенията от Херодот насам. Поставена е в ход автоматиката на тривиалната археология, а напомнящите за предпазливост специалисти се очернят като изостанали, които не искат да се разделят със закостенелия бабаст на традиционистичната си кабинетна наука.“

Този е начинът, по който се плетат египтоложките идеи и се заклеймяват другояче мислещите. Никога не ми е хрумвало да тълкувам черния прах като „указание за намиращата се зад него мумия на фараона Хеопс“. До тази идея стигна Дейвид Кейс, археологически кореспондент на английския вестник „Индепендънт“¹⁴². Не бих дрънкал за фараонска гробница и мними златни съкровища, защото смятам, че Хеопсовата пирамида изобщо не принадлежи на Хеопс, камо ли да съдържа гроба му. Какво ли може да има зад блокировката на шахтата на Гантенбринк?

[#145 Sasse, T.: Interview mit Professor Dr. D. Wildung vom 11.

141. Wildung, D.: „PHARAOMARKT, Technik der Pyramidenmystik“, in: Frankfurter Allgemeine Zeitung, S.August 1993, S.23.

142. Keys, D.: „Discovery at pyramid was accidental“, in: The Independent, 16. April 1993 (също за следващите цитати).

November 1993 im SFB-Hörfunk.]

Вероятно същото, каквото се намира във всички останали още неоткрити камери – писания и документи от всякакъв вид, както твърдели арабските историци от четиринайсети век.

Дейвид Кейс обърна внимание на още едно любопитно нещо: Разликата във височината от камерата на фараонките до фараонската камера е 21,5 м, точно колкото между фараонската камера и вратата в края на шахтата на Гантенбринк. Случайност или ясно указание за друга камера?

За същото мислел и Гантенбринк. Бих попитал защо всъщност първо не си довършат домашното. Има различни предложения как да се отвори вратата, пробие или дори разяде с киселина. Защо изведнъж се отхвърлят сътрудничеството и професионалните знания на Рудолф Гантенбринк? Как може академиците които иначе са съвсем разумни и имат чувство за хумор, да реагират толкова налудничаво и недоброжелателно? Смятам, че става дума за нещо повече от завист. Представителите на висшата египтология са обидени, дълбоко наранени, защото един неспециалист успя с неочакваното си откритие. Вкиснати са, че Гантенбринк е говорил с пресата. Дали твърдоглавието е белег на възрастните Или в действителност искат да премълчат какво би могло да се открие зад вратата? Може би искат да предпазят официалното мнение и първо тайно да прегледат онова, което било скрито.

Факт е, че съответните учени в Египет не желаят публичност, освен цензурираните коментари от собствения си лагер. Никакъв журналист, никакъв неофициален наблюдател не бива да присъства на по-нататъшните изследвания на шахтата на Гантенбринк, когато бъде пробита тайнствената и врата. Никаква телевизионна камера няма да изпраща снимки навън или да показва подробности от стените на шахтата. Никаква група от друга наука няма да проверява анализите на метала от обкова на вратата. И цялата тази детинска скритост била уж, за да могат египтолозите да работят спокойно и необезпокоявано. Но този път не става въпрос за неизвестен гроб, а за Голямата пирамида, която от хилядолетия омагьосва човечеството. Става дума за най-гигантския строеж на планетата, едно от чудесата на света, за паметник, около който от хилядолетия възниквали легенди и истории. И без наплива от хора и журналистическата блъсканица египтологията ще пропусне неповторимия си шанс да демонстрира пред световната общественост коректния си и чист научен подход. Тя проиграва възможността да покаже ясно и точно на фантазборите, които надушват тайни и заговори на всяка крачка,

какви са фактите и какви не са.

Или ги е страх, че все пак зад шахтата на Гантенбринк може да има нещо? В миналото археолозите не били толкова педантични. Журналистите все пак били допуснати за откриването на гробницата на Тутанкамон или на Сехемшет. Междувременно съществуват глобални медийни мрежи и картините, предавани на живо от робота на Гантенбринк, биха се виждали в същото време във всички стаи и аудитории. За целта не е нужно в камерата на фараонките да се струпва навалица от журналисти, специалистите могат да вършат работата си спокойно и съзнателно. Но трябва да има картини на живо, направени по време на откритието. Не снимки, които се подават дни, седмици или месеци по-късно, орязани и снабдени с патетична легенда.

Нека си представим, че американците бяха провели кацането на Луната тайно. И седмици по-късно НАСА би предложила на обществеността цензурирани снимки. Негодуванието би било напълно оправдано. Какво криете от нас? Защо не играете с открити карти от самото начало? Защо данъкоплатецът да финансира организация, която се отнася към него като към малолетен?

Но египтолозите от DAI и Египетското управление на старините се страхуват от прозрачността. Който се страхува от публичността и покрива действията си с мантията на мълчанието, сигурно има какво да крие. А който иска да премълчи нещо, трябва после и да залъгва. Докато „информационната политика“ на египтолозите се състои в потайничене и тактиката на парчето салам, обществеността няма никакви причини да се доверява на твърденията им. Може да се изправят много честни мъже и със сериозно изражение да заявят, че зад вратата на шахтата на Гантенбринк, както са очаквали, няма нищо. Критичната общественост няма да им повярва. Шансът ще е проигран.

Впрочем това било известно още на римския историк Корнелий Тацит (55–120 г. сл. Хр.): „Който се дразни от критиката, признава, че я заслужава.“

КРАЙ

© 1995 Ерих фон Деникен
© 2005 Ани Здравкова, превод от немски

Erich von Däniken
Der jüngste Tag hat längst begonnen (Die Messiaserwartung und die Außerirdischen), 1995

Сканиране, разпознаване и редакция: pqgolova, 2008

Публикация

Издаелство „Литера Прима“, 2005

Преводач: Ани Здравкова

Редактор: Марин Найденов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8093>]